

XV legislatura · quart període · sèrie P · número 70

Ple del Parlament

Sessió 36, segona reunió, dijous 4 de desembre de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 36.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major, la lletrada Clara Marsan Raventós i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el marc de coordinació, cooperació i col·laboració entre el Departament de Drets Socials i Inclusió i els ens locals

302-00174/15

El setzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el marc de coordinació, cooperació i col·laboració entre el Departament de Drets Socials i Inclusió i els ens locals. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Bé, bon dia. Gràcies, president. Bon dia a tots i totes. Avui portem a debat una moció que no va d'organismes ni d'enunciats tècnics ni de procediments administratius; avui parlem de persones, parlem de les famílies que depenen del servei d'atenció domiciliària, de les

treballadores i educadores socials, dels equips bàsics d'atenció social, de les professionals de l'EAIA, de l'envelliment, de l'accessibilitat, parlem de polítiques de joventut, parlem dels consells comarcals, parlem de municipis petits i grans, i parlem de que són la primera porta on el ciutadà busca suport. I parlem –i això és fonamental– de la responsabilitat del Govern per poder garantir que tot aquest sistema funcioni amb qualitat, continuïtat i coherència territorial.

El contracte programa ha estat i ha de continuar sent eina imprescindible per al finançament de l'estat del benestar a Catalunya; ha permès estabilitat financera, planificació i equitat, però avui aquest model està tensat fins al límit. Els costos han pujat, les necessitats socials s'han incrementat, les administracions locals acumulen un dèficit estructural perquè el finançament actual no cobreix les despeses reals de la prestació dels serveis i, per això, el primer punt central de la nostra moció és l'exigència d'un contracte programa immediat, rigorós, ajustat als costos reals i amb l'escandall de costos exhaustiu i actualitzat. Sense aquest exercici de realisme, tots els discursos sobre la qualitat i la sostenibilitat queden en paper mullat. Ho han expressat les professionals, els ens locals i les entitats, i part de les esmenes que han presentat el partit de Junts per Catalunya i de la CUP van també precisament en la línia de reforçar la necessitat de més transparència, més seguiment i més garanties del finançament.

Proposem també consolidar un marc estable i plurianual del 2026-2029 perquè doni tranquil·litat a tots els actors del sistema. Parlem de planificar, evitar incerteses i assegurar la pròrroga ordenada de l'actual contracte programa fins que entri el nou en vigor.

També crec que és important que ho situem –i també els grups hi heu presentat esmenes–: és el canvi del règim de finançament d'una sèrie de fitxes i programes que fins ara formaven part del contracte programa i que el Govern pretén ara que es converteixin en fitxes de subvenció anual. Creiem que això és un retrocés i que no ens ho podem permetre. Parlem que això afecta el transport adaptat, el programa de lleure actiu gitano, dels centres d'autonomia personal, de polítiques de joventut, de polítiques d'envelliment, entre moltes altres. Convertir aquests serveis en subvenció anual trenca la continuïtat, multiplica la burocràcia, posa en risc els projectes essencials i, evidentment, la pèrdua del talent, que, evidentment, el sector ja pateix. I per això demanem la retirada immediata d'aquest canvi i la restitució d'un sistema estable. Nosaltres creiem que no hem d'acceptar cap retrocés en drets socials.

També proposem que cal una actualització urgent de la cartera de serveis socials, que acumula anys de retard i que estem segurs –perquè així ho va deixar l'equip del conseller Campuzano–..., que aquesta revisió de la cartera de serveis està feta, només cal que la

presentin. I per això els hi donem un mes perquè..., els hi donem, diguem-ne, fins al primer trimestre del 2026 perquè la puguin presentar.

I, finalment, l'estudi de l'equiparació salarial del sector social. Creiem que no podem continuar deixant que hi hagi aquesta discriminació entre els professionals del sector social i les que fan la mateixa feina a l'Administració pública, així que li demanem al Govern que presenti aquest estudi aquí al Parlament en un mes i que, evidentment, doni resposta, amb un calendari, de com portarà a terme aquesta equiparació salarial.

I, per últim, diputats i diputades, voldríem dir que aquest país no es pot permetre un sistema social feble. Les persones no poden esperar, els ajuntaments no poden seguir avançant recursos que no els hi són retornats, els professionals i les professionals no poden continuar sostenint-ho tot a base de vocació, i el Govern no pot demorar decisions que són urgents, necessàries i àmpliament compartides.

I per acabar, president, només dir que aquesta moció que avui defensem nosaltres –i ho diem convençudes des d'Esquerra Republicana– no és una moció partidista; és una crida a la responsabilitat institucional i al compromís amb l'estat del benestar, i per aquest motiu els hi demanem que ho feu possible a tots els parlamentaris i parlamentàries.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I per defensar-les en primera instància té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia, president. Diputats, diputades, bon dia a tots. Anava a dir consellera, però... D'acord, parlem del contracte programa. Però en realitat del que estem parlant és de com la Generalitat, el departament de benestar, tracta els ajuntaments i de com tractem les persones que cuiden les persones i crec que aquí és on comença el problema. Perquè tractem els serveis socials com si fossin una carpeta administrativa, però són la primera línia d'un malestar social que no para de créixer. I en aquesta primera línia, ja sigui a ajuntaments com a Olot, a Amposta o a Ripollet, els que hi són, els que donen la cara, els que estan a primera línia són els ajuntaments i les treballadores socials, que hi són sempre.

I el finançament, sovint, o arriba tard o triga a arribar. I no és una crítica nova que fem, sinó que fa molt de temps que anem repetint tot això. Perquè sabem que hi ha un infrafinançament

estructural, que sí, que és com una cooperació entre institucions, però que sempre ens arriba tard, amb retard de mesos. Això implica anys de contractes que s'han d'improvisar a última hora, amb interventores que no poden tancar exercicis perquè els diners no arriben quan haurien d'arribar, amb treballadores que amb cada canvi de contracte tornen a començar de zero. Veiem una inestabilitat increïble i una rotació en treballadores que treballen en àmbits molt sensibles i que, per tant, caldria aquesta estabilitat. Ajuntaments petits que han d'avançar diners i han d'avançar despesa perquè algú, des d'un despatx llunyà, no ha fet la feina quan tocava. I molta d'aquesta problemàtica ve per un contracte programa que massa cops és un problema realment estructural.

Per això hem presentat algunes esmenes. Creiem que no eren esmenes cosmètiques, que no venien a polir el que no funciona, sinó que volien corregir el que fa anys que grinyola. Hi havien esmenes en el sentit d'avançar cap a un servei cada vegada més públic. Nosaltres creiem que és la base d'un servei que sigui equitatiu, l'accés per a tothom, i que sigui sòlid i que sigui fiable. La majoria d'aquestes esmenes no ens han estat acceptades, però sí que creiem..., bé, n'hem afegit d'altres, que jo crec que eren òbvies, com afegir un calendari a l'equiparació salarial, que ens ha estat acceptada per Esquerra i així ho agraïm.

Ara bé, nosaltres creiem que hem de ser capaces de donar un pas més enllà. No pot ser que siguin els ajuntaments qui facin la feina i que des d'aquí els hi diguem «aquesta és la feina que heu de fer», però que després no arribin els diners quan toca. Creiem que hem de canviar el sistema del contracte programa per un finançament que sigui estructural, que arribi puntual, que no estigui depenent d'un contracte que cada quatre anys es renova. Cada vegada que s'acaba el contracte programa tenim problemes als ajuntaments pel finançament. Els interventors no deixen que posem en un pressupost coses que són fictícies i, per tant, a vegades, contractes de treballadores, contractes de serveis, depenen d'aquest mal tancament del contracte programa, d'aquesta periodicitat que no sempre és exacta i d'aquests diners que sempre arriben tard.

Per tant, nosaltres creiem que cal un nou model per finançar els ajuntaments, que sigui estable i que no vagi depenent de convenis que caduquen cada quatre anys i depengui d'això l'estabilitat de molts ajuntaments i de moltes treballadores; un nou model que no faci trontollar plantilles, que no obligui professionals a viure amb incertesa; un nou model que tracti el món local com el que és, que és el punt zero de la garantia de drets. I aquest respecte creiem que ara mateix fa falta. Creiem que els serveis socials són una realitat molt simple, molt contundent. Si fallen, no és un problema de números, sinó que el que cauen són persones; i, quan això passa, no només creix la desigualtat, sinó que també els discursos d'odi se senten

legitimats. I per això defensem un sistema que sigui públic, fort, estable i universal; no com un eslògan, sinó perquè ens ho creiem de debò, creiem que és una obligació democràtica que sigui això: cuidar millor els qui cuiden. I necessitem, per tant, un model que això ho faci possible.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; gràcies, president. Bon dia a tothom. Bé, en primer lloc, agraeixo la presentació d'aquesta moció per part de la diputada Driouech, tot i que no ens hagi acceptat cap esmena, perquè parla de la col·laboració, la coordinació, la cooperació entre el Departament de Drets Socials i Inclusió i els ens locals mitjançant el contracte programa. I és dintre d'aquest marc que, des del març, el departament ha mantingut un espai estable de treball conjunt amb els ens locals a través de la Comissió de Governança amb el Món Local, un òrgan creat precisament per disposar d'un mecanisme de planificació i presa de decisions compartides on s'analitzen les millores que es proposen, el funcionament d'un nou model i l'estructura d'un nou conveni, i on es treballa per tancar un acord respecte al nou contracte programa, amb l'objectiu clar de dotar d'un marc estable i coordinat per al finançament i desplegament dels serveis socials al món local.

Mentrestant, el departament està treballant una addenda de modificació que amplia un any la vigència de l'actual contracte programa i que introdueix les adaptacions necessàries per mantenir el funcionament normal del sistema; addenda que contempla incrementar el preu d'hora del servei d'atenció domiciliària, increment de personal dels equips d'atenció a la infància i l'adolescència, increment per tal de reforçar el model de servei d'intervenció socioeducativa i la garantia de continuïtat de les fitxes de subvenció, que suposarà un increment de 34 milions d'euros, la proposta d'increment més gran que s'ha fet del contracte programa.

La moció parla de retirar el canvi de règim de finançament que transforma en convocatòries de subvenció anual. I aquí en voldria explicar el detall, perquè el Govern no ha fet cap canvi de règim a subvenció, ans al contrari; al contracte programa 2022-2025 hi ha un total de trenta-quatre fitxes, de les quals inicialment vint-i-cinc eren via subvenció, i nou, transferència.

Amb l'addenda de 2023, mitjançant el treball del departament i l'assessoria jurídica, es traspassen set fitxes més a transferència. Posteriorment, amb el Decret llei 5/2004, s'aconsegueix modificar l'article 62.2 de la Llei 12/2007 de serveis socials, i fruit d'aquesta modificació es passen tres fitxes més a transferència, ja que el marc jurídic no permet modificar-ne més.

Per tant, a 1 de gener de 2025 queden quinze fitxes de subvenció i dinou de transferència, i el departament continua treballant per incorporar canvis normatius per tal de transformar totes les subvencions que queden a transferència, per garantir l'estabilitat i la continuïtat dels serveis, ja que, com saben, aquells programes i actuacions que, segons la seva naturalesa, no estan recollits a la llei de serveis socials han d'anar per via subvenció i requereixen una valoració i tramitació específica i no poden ser prorrogats automàticament, cosa que, evidentment, afecta els serveis que es presten des dels ajuntaments. I la voluntat d'aquest Govern és garantir precisament la continuïtat d'aquests serveis i programes municipals.

Per tant, hem passat d'un contracte programa de 2022 de vint-i-cinc fitxes en subvenció i nou de transferència a, actualment, quinze fitxes de subvenció i dinou de transferència. Amb la voluntat, com deia, de que totes passin a gestionar-se via transferència.

El punt 5 parla d'incloure noves fitxes que incorporin els plans pilots d'atenció integrada social i sanitària. I dins del bloc de desinstitucionalització i cures del nou conveni ja s'ha definit una nova fitxa d'atenció integrada social i sanitària en l'entorn domiciliari que recull els suports econòmics als territoris seleccionats.

També es treballa en l'actualització de la cartera de serveis, amb un procés d'escolta activa per tal de que esdevingui una eina més flexible, moderna i adaptada a les necessitats de les persones que en són usuàries, donat que fa més de deu anys que la cartera no s'havia actualitzat, amb el compromís ferm que aquesta cartera esdevingui una realitat.

I ja per acabar, la moció demana presentar l'estudi d'equiparació salarial dels professionals del sector social. I el secretari general, el senyor Moreno, ja ha demanat la seva compareixença a la Comissió de Drets Socials i Inclusió per tal de presentar l'estudi d'impacte econòmic de l'equiparació salarial als serveis socials de Catalunya que ha efectuat el departament –el primer estudi realitzat sobre el greuge que s'ha generat després de més de deu anys de tarifes congelades–, amb la voluntat de caminar cap a aquesta equiparació que els socialistes considerem que és un tema cabdal i de justícia.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar continuarem treballant per la millora constant dels serveis públics a Catalunya.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora M. Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Bé; moltes gràcies, president. Avui abordem una moció que té un origen claríssim: la mala gestió del Departament de Drets Socials en la tramitació del contracte programa. La situació a la qual hem arribat avui no és fruit de la complexitat del sistema, sinó d'una falta de rigor, de planificació i de respecte cap al món local, d'un govern que no demostra sensibilitat ni té la mirada territorial.

En primer lloc, el departament ha decidit prorrogar un contracte programa esgotat, sense cap revisió econòmica, sense tenir en compte l'augment dels costos salarials i la prestació dels serveis. Les entitats municipalistes han estat taxatives: mantenir per al 2026 les condicions del 2025 és una decisió inadequada que no dona resposta a l'increment real de costos, especialment en el SAD, a l'EBASP i a l'EAIA. Aquesta pròrroga condemna els ajuntaments i també els consells comarcals que tramiten, doncs, també aquests contractes programa a assumir un dèficit estructural que per llei correspon a la Generalitat. És a dir, el PSC segueix incrementant la pressió sobre els ajuntaments, que ja el PSOE a Madrid manté una situació financera crònicament tensionada. Molts alcaldes i alcaldesses, i, miri, de tots els colors polítics, es troben literalment al límit.

En segon lloc, el procés de treball ha estat una demostració de descoordinació i també d'improvisació. Hi ha hagut cancel·lació de reunions, absència de documentació i mesos d'inacció. L'Associació Catalana de Municipis ho ha resumit amb una precisió: un any sencer sense cap proposta formal; només una presentació en un powerpoint, cap fitxa tècnica.

Mirin, la veritat és que no és cap sorpresa, perquè és el segell habitual del socialisme de despatx. A l'última reunió, els representants municipals varen ser molt clars: bones intencions, cap pas endavant, moltes paraules, pocs fets i cap explicació convincent sobre com s'ha arribat a aquest col·lapse.

En tercer lloc, el Govern no està a l'alçada de les necessitats canviants dels ajuntaments i dels consells comarcals. El món local necessita solucions àgils i garanties, i això només es pot assegurar amb les transferències directes, no amb les subvencions. Prou de models que generen incertesa, discontinuïtat i desigualtats territorials. Quan no hi ha una estabilitat en el finançament, les conseqüències són sempre les mateixes: contractes temporals, fuita de

talent, projectes comunitaris interromputs, tal com han denunciat els ajuntaments i també els consells comarcals.

I tot això passa mentre el Govern aprova ampliacions pressupostàries de 4.000 milions d'euros, però és incapaç de destinar 80 milions que el món local necessita per sostenir aquests serveis socials bàsics durant la pròrroga. Que en prenguin nota també els alcaldes, doncs, que tenen un Govern irresponsable, d'esquena als municipis, i uns socis molt fidels, incapaços d'exigir millores. Miri, dels Comuns, la veritat és que no ens sorprèn, perquè són inexistents en el territori, però la veritat és que d'Esquerra el govern sí que està a molts de municipis i, per tant, és especialment greu que deixin de banda el món municipal.

I nosaltres ens fem una pregunta: com pot ser que un govern que diu posar les persones al centre hagi oblidat els serveis socials més essencials del país? Només ha ofert una addenda de 20 milions d'euros, totalment insuficients. Jo els hi voldria recordar, a la Generalitat, que té l'obligació legal de garantir el finançament suficient per assegurar la cobertura de qualitat del sistema. Els ajuntaments, els consells comarcals i també els professionals han alçat la veu i la veritat és que tenen tota la raó del món. La gestió actual ha arribat a un punt que no es pot sostenir.

Si volem un sistema de serveis socials fort, estable i just, cal que rectifiquem, escoltar el territori, reconstruir la confiança. Els ajuntaments i consells comarcals, que són els grans damnificats, no poden pagar aquestes males decisions d'aquesta improvisació per part del Govern i que sempre acaben traslladant la factura al món local.

Nosaltres votarem a favor d'aquesta moció. Hem presentat unes esmenes que han servit per millorar, per reforçar la moció, i que hem treballat, com ho hauria d'haver fet el Govern, en col·laboració amb el món local, que són els que pateixen els greuges del Govern socialista.

Moltíssimes gràcies.

El president

A continuació, obrim el torn dels grups parlamentaris que no han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició. I en primer terme, per fer ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Reyes López.

Manuel Reyes López

Gracias, *president*. *Bon dia*, diputados, diputadas... Son las nueve y veintitrés y vemos que a ningún *conseller* parece que le importa un tema tan importante como son los servicios sociales. (*Alguns aplaudiments.*) Hace veintitrés minutos que ha empezado la sesión y el

Gobierno se toma a broma los servicios sociales de toda Cataluña, ¿no? Es que realmente es increíble.

De eso hemos venido a hablar hoy. De eso hemos venido hoy a hablar: de los problemas que el Departament de Drets Socials está generando al mundo local en Cataluña, generando una incertidumbre tremenda en unos servicios que son fundamentales; en una prestación de unas trabajadoras sociales que no saben si van a tener continuidad; de unos servicios que estamos hablando que afectan a familias vulnerables; estamos hablando de infancia en riesgo, de jóvenes o gente mayor que tiene problemas o de personas que tienen discapacidad y que necesitan aún una ayuda.

De eso es de lo que estamos hablando hoy: de servicios que cualquiera de nosotros cualquier día podría necesitar; de servicios que son fundamentales en nuestro estado de bienestar. Y tenemos un Gobierno que rompe acuerdos, que parece que no tiene ningún interés y, como decimos, totalmente ausente en un debate fundamental para para toda la sociedad.

Hablamos hoy del contrato programa. El contrato programa es un instrumento que permite dar una cierta estabilidad, una cierta certeza a los ayuntamientos en tener unos recursos necesarios para poder prestar unos servicios. También es necesario para garantizar esa continuidad laboral de las trabajadoras sociales que realizan un trabajo más que necesario. Y también estamos hablando de la estabilidad emocional de esas familias que no saben si van a seguir teniendo los recursos necesarios que necesitan en su día a día.

Pero ¿qué ha hecho el Govern de la Generalitat de Catalunya a lo largo de los últimos meses? Pues, fácil, lo que ha hecho ha sido romper acuerdos, dilatar la negociación y, a última hora, cuando ya no queda tiempo, en el tiempo de descuento, decir que habrá una prórroga para el año que viene.

Bueno, ¿eso qué significa, eso de la prórroga para el año que viene? Significa condenar a los ayuntamientos. Los ayuntamientos van a tener que poner recursos, es decir, de los impuestos de los vecinos poner recursos, porque la vida sube, los costes aumentan y, por tanto, los servicios sociales, que tenían un coste en el año 2025, ese coste va a crecer en el año 2026 y el Govern de la Generalitat de Catalunya mira para otro lado y no pone el dinero que se necesita.

Pero, es más, del contrato programa, de este acuerdo marco, se intentan sacar algunas partidas y traspasarlas a subvenciones. Es decir, al capricho y al antojo del Gobierno. Si le interesa, la pone; y, si no, la quita de un año para otro. Hombre, nosotros no podemos

compartir esa inseguridad, ese aumento de la burocracia y esa falta de continuidad en los servicios tan esenciales que reciben los ciudadanos.

Por tanto, desde el Partido Popular estamos de acuerdo con los planteamientos de las entidades municipalistas; estamos de acuerdo con los planteamientos de los ayuntamientos, y coincidimos en la crítica al Gobierno, coincidimos en reclamar estabilidad y rigor, y coincidimos en que no podemos estar gobernados a base de improvisación, como lo demuestra el Gobierno del Partido Socialista.

Pero también déjenme que le diga algo a Esquerra Republicana. Hombre, ustedes durante mucho tiempo han formado parte del problema. Ustedes son el partido que sostiene al Gobierno inexistente, ustedes están sosteniendo a este Gobierno. Y, además, que una persona en Cataluña esté esperando durante un año y medio la determinación del grado no es algo de ahora, es que esto ya viene de atrás. Y ustedes han tenido también mucho tiempo para poner los recursos necesarios en servicios sociales y seguramente ustedes tenían otras prioridades cuando han tenido la oportunidad de gobernar.

Desde el Partido Popular lo tenemos muy claro: los servicios sociales necesitan estabilidad y no podemos estar a base de ocurrencias. Necesitamos un contrato programa plurianual, un contrato programa que sea estable, con una financiación suficiente y que también garantice, pues, el trabajo de las trabajadoras sociales y su estabilidad.

Los ayuntamientos no pueden seguir pagando los errores del Govern de la Generalitat de Catalunya. Los ayuntamientos están ahogados y van a tener que poner más recursos a lo largo del año 2026. Y los servicios esenciales no pueden ser un capricho o un antojo, que un gobierno lo pone o un gobierno quita.

Por tanto, desde el Partido Popular, y para concluir, pues, los ciudadanos no entienden, no entienden de fichas, no entienden de adendas... Los ciudadanos lo que entienden es que si su madre necesita una ayuda a domicilio, que la tenga; los ciudadanos lo que entienden es que si tienen un hijo que necesita una ayuda socioeducativa, que la tenga, y que si una persona tiene discapacidad, que tenga esos servicios de transporte adaptado que necesita. Eso es de lo que entiende la gente y no que el Govern de la Generalitat Catalunya esté mirando para otro lado, que congele las partidas tan fundamentales. Un Gobierno que se dice «un govern per a tothom», pero que olvida a la mayoría de la población, a la población que más lo necesita.

Por tanto, desde el Partido Popular creemos que no es el Gobierno que merece Cataluña. Los ciudadanos merecemos rigor, los ciudadanos merecemos respeto y merecemos unos

servicios sociales que sean estables y que consoliden esos servicios tan fundamentales del estado del bienestar.

Muchísimas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Esquerra Republicana nos presenta una moción que sería de lógica si no fuese porque son ellos mismos, junto con Junts y junto con los socialistas, los que controlan prácticamente todos los ayuntamientos.

VOX de verdad cree en el municipalismo en contra del autonomismo que defienden todos ustedes. La financiación debería pasar directamente del Estado a los municipios, sin más intermediarios, para garantizar unos servicios sociales estables y de calidad, un presupuesto ejecutado por quien mejor conoce las carencias de la región y de sus vecinos para asegurar una cobertura completa de las necesidades de los ciudadanos.

Pero resulta que nuestro órgano de gobierno es la Generalitat de Catalunya, que, uno, subjetivamente está en el punto de mira de miles de ciudadanos porque, día sí y día también, aparecen en prensa noticias de corruptelas, irregularidades y chiringuitos y, dos, objetivamente es señalada, día sí y día también, por Antifraude o por Anticorrupción. Porque departamentos como el de Derechos Sociales de la señora Martínez Bravo, que no se digna a aparecer en el Pleno, firma contratos que son denunciados ante la fiscalía, entre otros muchos eventos irregulares, y porque los estudios a nivel internacional, como el de la Universidad de Gotemburgo, nos posicionan como la región con el autogobierno más corrupto de todo el Estado.

Así que todo esto, sumado a la porquería que sale a la luz cada vez que se levanta una alfombra de cualquiera de sus agencias, fundaciones, asociaciones o direcciones generales o municipales, nos obliga a ser precavidos y a cuidar el dinero de los catalanes. Y eso pasa por licitar y auditar cada céntimo que se les da a todos y a cada uno de sus ayuntamientos para asegurar que repercuta en los catalanes, especialmente si son recursos que se destinan a derechos sociales. Para que no acaben ni en el bolsillo de algún afín de partido, llámese Ricard Calvo y su rentabilísima empresa Resilis o llámese Josep Pere y los más de 20 millones de euros otorgados desde el Consorcio de Derechos Sociales de Barcelona a empresas y fundaciones a dedo, todos señalados también por la Sindicatura de Cuentas o

por Antifraude. O para que no se destinen a la inmigración ilegal, como los 19 millones de euros asignados el pasado año por sus ayuntamientos a través del programa Acol a dar trabajo a inmigrantes ilegales, mientras los jóvenes catalanes se van fuera de Cataluña porque resulta que ustedes, todos ustedes, separatistas y socialistas, que son exactamente lo mismo, les han robado su futuro y no invierten en ellos ni un solo céntimo. (*Alguns aplaudiments.*)

Por todo esto, siempre nos opondremos a las subvenciones clientelares a perpetuidad o a cuatro años vista sin licitar ni auditar. Porque la historia de irregularidades y corrupción de la Generalitat de Catalunya nos dice que ustedes no son de fiar. Y cada euro que ustedes manejan es un euro que arrastra una historia de esfuerzo y de trabajo de un catalán, que no lo pone en la hucha común para que ustedes cubran de bienes a sus afines o para que lo regalen a los que acaban de llegar dando una patada en la puerta, ni para darles trabajo ni para darles un piso, ni una sola ayuda, mientras sus propios vecinos, los de su municipio, pasan hambre o malviven en infraviviendas o no pueden encender la calefacción porque la factura de la luz es inasumible.

Con respecto al resto de los puntos de su moción, nos oponemos a usar recursos para ningún plan piloto de la Agencia Integrada Social y Sanitaria. Ofrezcan ustedes sanidad y servicios sociales de calidad con una ventanilla única, sin necesidad de construir un nuevo chiringuito. Y nos oponemos a la equiparación salarial de derechos sociales y sanidad, porque tener la misma profesión no significa que la formación sea la misma, ni que se realice el mismo trabajo, ni que se tenga la misma responsabilidad.

Y así concluimos: sí a la financiación de los ayuntamientos, sí a ampliar la cartera de servicios sociales y sí a dedicar hasta el último céntimo, por supuesto auditado, a los vecinos que lo necesiten. Y no a poner a la inmigración ilegal o legalizada fraudulentamente mediante los padrones por delante de los catalanes, ni en ayudas sociales, ni en viviendas, ni en subvenciones; no a poner en nómina a sus empresas amigas durante cuatro años sin control, y no a todo lo que supone perpetuar el estado de bienestar político utilizando la Administración pública como agencia de colocación, como hacen con la Agencia Integrada Social y Sanitaria y demás entramado de entes municipales o autonómicos que ustedes pervierten.

Gracias.

El president

Abans de donar la paraula al Grup Parlamentari Comuns, els faig avinent que la consellera Martínez Bravo està de baixa per malaltia i, per tant, els ho trasllado. Simplement, els ho faig

avinent en la mesura que hi ha hagut alguna referència a la seva absència. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Bon dia, diputades, diputats. L'atenció a les persones comença per l'Administració més propera a la ciutadania, que, com tothom sabem, és l'Administració local. Però per fer-ho de forma eficaç cal millorar un dels grans dèficits de la nostra democràcia, que és, precisament, el finançament municipal, en aquest cas per la prestació de serveis socials bàsics a través del contracte programa, un contracte programa actualment en negociació, tot i que de moment sense concloure.

Per mirar al futur, el problema de les condicions laborals i salarials de les professionals de drets socials és molt greu per al sector. Des de Comuns, estem compromeses amb aquesta equiparació no només salarial, sinó també de les condicions laborals de les professionals de l'acció social amb les del sector públic, no només del sistema públic de drets socials, sinó també amb les del sistema públic de salut, amb qui comparteixen algunes categories professionals, quelcom especialment rellevant davant del procés d'integració social i sanitària. Per tant, mateixa feina, mateixes condicions, igual salari, tant en l'àmbit de la dependència com en l'atenció a les persones en situació de discapacitat, infància, joventut, etcètera, per a un reconeixement no només econòmic, sinó social i professional d'aquestes treballadores, també des de la perspectiva de gènere, com a resultat de la feminització d'aquests sectors professionals; un objectiu que no es podrà assolir sense una actualització de la cartera de serveis socials, així com la revisió de les tarifes amb un estudi econòmic financer de cadascun dels serveis i tenint en compte, ja, aquestes millores de caràcter laboral, com és bàsic ampliar el nombre de professionals per reduir ràtios i garantir qualitat en l'atenció a les persones.

Tant l'evolució de la societat com les noves necessitats d'aquesta no tenen prou cobertura a l'actual cartera de serveis, d'aquí que en parlem, d'aquesta actualització, igual que en el cas de les tarifes, també, des del punt de vista del seu impacte sobre el personal; però no només pel que fa a les seves condicions, sinó per garantir una major continuïtat de les professionals i, per tant, poder garantir una estabilitat en la prestació del servei que millori la qualitat d'aquest, i acompanyar-lo d'una necessària formació professional de caràcter continu i amb un intercanvi d'experiències entre professionals per seguir creixent en capacitat d'intervenció.

Per tant, actualització de la cartera de serveis, actualitzar les tarifes amb un estudi econòmic de cadascun dels serveis i tenint en compte, ja, les millores de caràcter laboral.

Un element clau: garantir la transparència i el finançament necessaris, especialment per a uns ajuntaments que estan compromesos amb els drets socials, estan compromesos amb atendre les necessitats de les seves veïnes i dels seus veïns, però que no poden seguir finançant indefinidament les actuacions, tenint en compte que, a més a més, donen cobertura a no poques competències impròpies, precisament, per donar resposta als dèficits de l'actuació de manera endèmica. A més a més, a càrrec de la Generalitat.

Però, a més a més, cal tenir en compte que les exigències envers aquests ajuntaments no paren de créixer. En aquests moments, per exemple, estem parlant –en un moment, no ho oblidem, eh?, de màxima exigència en matèria de protecció a la infància– de la necessitat de desplegar el model SIS als municipis i reforçar els recursos específics per prestar serveis bàsics a través dels EAIAs per dotar-los de capacitat de planificació.

Per tant, la moció el que fa és posar de manifest aquestes qüestions, i qüestiona amb encert també el nou model de contracte programa, que precaritza encara més el finançament de polítiques essencials, com pot ser el cas de les polítiques de joventut, per exemple –la falta de finançament estable en aquestes qüestions implica que molts municipis no tindran polítiques de joventut i no podran disposar d'infraestructures per fer-les possible; crec que és molt important destacar aquesta qüestió–, o qüestions com l'accessibilitat, la mobilitat de les persones amb discapacitat o l'autonomia personal, per posar-ne només alguns exemples; transformant fitxes i programes fins ara integrats al contracte programa amb convocatòries de subvencions anuals, cosa que implica falta de garantia de continuïtat, qualitat i sostenibilitat de serveis socials que són imprescindibles per avançar en equitat en les condicions de vida de la majoria de la població.

Si la finalitat principal del contracte programa és la cooperació, planificació i finançament estable entre el Departament de Drets Socials i els ajuntaments, un nou model que precaritza serveis, deteriora l'estabilitat descartant el finançament plurianual –i acabo, president– i, per tant, obstaculitza la planificació per part dels ajuntaments, difícilment pot ser una eina útil per a la cooperació interadministrativa, que també forma part de les finalitats d'aquest contracte programa.

De seguir per aquest camí, el nou contracte programa serà una nova oportunitat perduda que esperem que no arribi a materialitzar-se. Encara som a temps de rectificar. Si us plau, recapacitin.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Som contraris a substituir el sistema de contractes programa per línies de subvencions preestablertes i inflexibles. I els posaré un exemple que he viscut de primera mà com a batllessa de Ripoll i membre de la Junta del Consorci de Benestar Social del Ripollès.

La Diputació ens va oferir una subvenció de cinc mil euros per a la compra de congeladors per a col·lectius considerats vulnerables. Perquè s'adonin de l'abast de l'absurd d'aquesta línia, oferien congeladors a persones sense poder adquisitiu, persones amb pocs recursos que compren el mínim cada dia perquè no tenen diners ni opcions de fer rebost i que presumiblement viuen en pisos petits on, segurament, ni tan sols poden ubicar un d'aquests congeladors, i encara que poguessin realment col·locar-lo, els generaria una despesa elèctrica sobrevinguda innecessària. Total, que en tot el Ripollès no vam trobar ningú que volgués ni hagués de menester aquest congelador.

Però, en canvi, a Ripoll sí que tenim altres mancances, com per exemple senyores grans amb mobilitat reduïda que no poden anar als centres de dia perquè no poden contractar cap assistent que ajudi a baixar les escales. No seria millor demanar a cada ajuntament quines necessitats socials té per poder adaptar les subvencions a la seva realitat i a les seves problemàtiques quotidianes? Per què s'ha de decidir des de Barcelona o des de Madrid el que convé a Ripoll, a Pardines o a les Llosses? Què en saben, vostès, de les necessitats dels nostres vilatans?

Aquest sistema actual, que imposa línies de subvenció i programes concrets de caire ideològic als municipis, l'únic que fa és malversar fons públics perquè ofereix diners per pagar serveis o béns innecessaris i, en canvi, obvia problemàtiques reals que patim en el nostre dia a dia. El que cal és atorgar més veu i competències als ajuntaments i dotar-los dels recursos necessaris perquè puguin afrontar la seva realitat social. Que siguin les administracions locals les que identifiquin les necessitats i les que sol·licitin el finançament necessari per cobrir-les, no l'Administració superior, la que obri línies genèriques i rígides que no tenen en compte l'especificitat de cada vila. Aquest és el model de cooperació i de col·laboració amb el Departament de Drets Socials que ha de menester Catalunya.

Per altra banda, vostès són els responsables dels serveis socials universals, és a dir, de regalar els recursos públics dels catalans al primer que arriba amb visat de turista i s'empadrona fraudulentament, contribuint a la degradació del servei i a la seva insostenibilitat. Els recursos són limitats, però la seva solidaritat amb la immigració il·legal sembla infinita. Cal ajustar els mecanismes de gestió per garantir que els recursos arribin a les capes vulnerables

de la nostra societat i que aquestes no hagin de competir de tu a tu amb immigrants acabats d'arribar en situació irregular.

No els hi fa vergonya que una persona amb grau tercer de dependència trigui entre tres i quatre anys per poder accedir a una plaça pública de residència? Els MENAs que arriben bé que saben a on col·locar-los ràpidament. No els fa vergonya que una persona gran, sense mobilitat, que necessita la targeta d'aparcament per a persones amb mobilitat reduïda trigui dos anys i mig a aconseguir la valoració del grau de discapacitat? Són molt bons fent mocions, però la governança va ser una altra cosa, oi?

Per què no afegeixen un darrer apunt als acords demanant perdó als catalans pel desgavell que van deixar rere el seu Govern? Irregularitats en prestacions, malbaratament de diner públic, manca absoluta de control i de fiscalització, casos d'explotació sexual amb menors de la DGAIA. De debò que es veuen amb cor de donar-nos lliçons? Vagin al racó de pensar i rumiïn una estona.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se, tot seguit, sobre les esmenes té la paraula, a continuació, la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Bé, en primer lloc, també és cert que a nosaltres també se'ns va comunicar que la consellera no hi podia ser avui, però sí que és veritat que compartim el que han dit ja altres grups, que és un tema essencial, un tema que no només ens ocupa, a nosaltres, és que ocupa totes aquelles persones que necessiten un recurs que ara estan gaudint i que no saben si l'1 de gener el podran continuar gaudint, tots aquells professionals que avui estan prestant un servei que no saben si ho estaran fent el dia 1 de gener. Llavors, creiem que és important i trobem a faltar que no hi hagi el secretari general del departament seguint precisament aquest punt. Almenys nosaltres també ho veiem així, o que algun conseller o consellera del Govern estigui aquí.

Dit això, primer de tot, donar les gràcies a les diputades que han presentat les esmenes. Hem acceptat esmenes de la CUP, de Junts per Catalunya. Les del Partit Socialista no les hem acceptat; no les hem acceptat perquè, si les acceptem, estaríem en la mateixa situació que estem ara. I nosaltres el que creiem és que la proposta que nosaltres portem aquí és la que hem preparat amb els nostres alcaldes i alcaldesses, és la que hem preparat escoltant també la nostra sectorial de Drets Socials del partit d'Esquerra Republicana, i és el que necessiten també i ens diuen les professionals que estan, diguem-ne, a peu de carrer.

I només dir una cosa. Avui agraeixo que tots els grups o la majoria de grups voteu a favor d'aquesta proposta. I agraeixo també avui el to de la diputada de VOX. Crec que ho agraeixo jo i ho agraeix tota la cambra. Seria interessant que vostè reflexionés i totes les intervencions poguéss fer-les en aquest to. De veritat que l'hi agrairíem moltíssim.

I, respecte a Aliança Catalana, res a dir. Vostè ja farà el vídeo que vulgui, digui jo el que digui o deixi de dir el que digui, perquè vostè ja posa evidentment les paraules a la meua imatge allà on vol.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la modernització del canal d'Urgell

302-00175/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la modernització del canal d'Urgell. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies president. Diputades, diputats, conseller, president de la Junta de la Comunitat General de Regants dels Canals d'Urgell i acompanyants de la junta... Fa quinze dies, aquí mateix, en la interpel·lació que vaig fer al conseller Ordeig, vaig començar amb aquestes paraules, dient que l'objectiu de la interpel·lació era manifestar el suport d'aquesta cambra al projecte de modernització del canal d'Urgell, un projecte estratègic de país que coadjuva a la sostenibilitat econòmica, ambiental i social del sector primari i que també és clau de volta de l'equilibri territorial; un suport que s'ha de traduir en accions i mesures que permetin assolir el consens dins i fora d'aquesta cambra, per garantir l'èxit de la modernització del canal d'Urgell, una estructura d'estat clau per a la continuació i millora de la producció alimentària del nostre país.

Avui, votant aquesta moció, tal com es recull en els dos primers punts, podem aconseguir –i espero que l'aconseguim– el suport d'aquesta cambra, del Parlament de Catalunya, constatant la necessitat de fer efectiva la modernització dels canals d'Urgell com a

infraestructura estratègica de Catalunya i manifestant el nostre suport a la Comunitat General de Regants dels Canals d'Urgell en el seu objectiu de portar a terme aquest projecte. I també votant aquesta moció instem el Govern del nostre país a posar sobre la taula les condicions que permetin garantir que el projecte de modernització sigui una realitat. I avui aquestes condicions no són suficients per garantir els suports necessaris per tirar endavant el projecte.

Crec que puc assegurar que tothom veu necessària la modernització del sistema del reg dels canals d'Urgell com una oportunitat per garantir el futur de la pagesia i del territori, però la seva viabilitat social i econòmica depèn de la manera com es plantegi i s'executi.

Les casuístiques i les característiques de tot el que envolta el canal d'Urgell són úniques, i les hem de tractar des d'aquest punt de vista. La seva història, la situació de la pagesia en aquest moment, la manca de relleu generacional, la necessitat de defensar el model de pagesia catalana davant els riscos de l'aparició de grans inversors, l'emergència climàtica amb episodis de sequera, les incerteses i el fet que els regants ja han assumit en el passat el cost de la conversió de secà a regadiu fa difícil justificar que es tornin a carregar noves quotes que representin el mateix esforç i, sobretot, tenint en compte el moment de crisi que estem vivint.

Per això cal explorar noves fórmules d'ajuts i finançament, que siguin equitatives, sostenibles i compartides. I la moció també incorpora punts que demanen explorar aquestes fórmules, així com obtenir un traspàs directe de recursos per part de l'Estat espanyol a la Generalitat de Catalunya per finançar les inversions de la xarxa principal. I això voldria dir que aquestes inversions ja no anessin a càrrec dels regants. I un traspàs vol dir que aquests recursos no s'hauran de retornar.

I en aquest punt aprofito per preguntar també al Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, amb qui hem fet transaccions en aquest sentit, si estan disposats també a fer aquesta feina que toqui al Congreso. Per obtenir aquests recursos cal negociar. Nosaltres, els diputats i diputades d'Esquerra Republicana al Congreso, li puc assegurar, els hi puc assegurar, a tots i a totes, que ja ho estan fent, ja fa dies que ho estan fent. I ho fem amb tota la força i el convenciment, perquè volem que la modernització del canal sigui una realitat al més aviat possible. I espero que també el Grup del Partit Socialistes i Units per Avançar i el conseller i el mateix president Illa, que ha manifestat en diverses ocasions la importància d'aquesta infraestructura, també ho facin. Els hi he de dir que moltes vegades ens sentim poc acompanyats quan estem defensant els interessos de Catalunya.

Continuo repassant la resta de punts de la moció. També incorpora concretar aquests ajuts per al moblament. És a dir, si aconseguim que la xarxa principal i que arribi la pressió a peu

de finca ja estigui subvencionada pels recursos que arribin de l'Estat espanyol, en aquesta segona part del moblament crear línies d'ajuts tant per a agricultors professionals com no professionals –algunes ja existeixen–, intentant augmentar els topalls de les existents, etcètera. També promoure el relleu generacional d'una manera decidida i proposant incentius que ho afavoreixin, perquè el país ho necessita. I treballar també pel pla d'inversions necessàries per fer arribar l'aigua de boca a les més de cent vint poblacions afectades i incloure-les en aquest traspàs de recursos que pugui fer l'Estat espanyol.

I tot això s'ha de fer en un marc de transparència en tot el procés i facilitant tota la informació necessària. I acabo parlant de futur; un futur que avui està en les nostres mans, i hi hem de posar totes les facilitats perquè sigui possible. Perquè la modernització ens permetrà augmentar la sobirania alimentària del país, adaptar-nos al canvi climàtic (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), oportunitats d'industrialització, turisme lligat a l'aigua i a la pagesia i fomentar el relleu generacional.

Perquè el canal no és només una infraestructura de reg, també és un patrimoni únic, amb una component emocional intangible però immensa, perquè som conscients que ens fan falta aliments, però no necessitem aigua només, també necessitem vida i oportunitats al món rural. I aquest projecte ho engloba tot, i ens interpel·la a tots i a totes –disculpi, president.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes i per defensar-les, en primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Manel Ezquerra i Tomàs.

Manel Ezquerra Tomàs

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades, conseller. Des del nostre grup parlamentari volem deixar molt clar que estem plenament compromesos amb la innovació, amb la modernització i amb el futur del sector primari català. I la modernització del canal d'Urgell n'és el millor exemple. Es tracta d'una infraestructura estratègica per al país, per al territori i per al conjunt de l'economia productiva.

Així ho reconeix també el Govern. De manera ambiciosa, ha constatat per activa i per passiva la necessitat de fer efectiva la modernització d'aquest canal com a eina per reforçar la sostenibilitat econòmica, ambiental i social del sector primari en un context de canvi climàtic i escassetat hídrica, com així ho demostren les estadístiques que maneja la CHE amb la pluviometria dels últims trenta anys i la innivació també, que està en descens prolongat. I no

es tracta només del 2022-2023, sinó que en aquests trenta anys s'ha demostrat que el canvi climàtic és una evidència.

El PSC ha defensat sempre que modernitzar és una condició imprescindible perquè els nostres agricultors puguin continuar sent competitius. La innovació no va contra el sector, sinó que és la seva millor aliada. I aquí parlem d'un projecte que significa eficiència, estalvi d'aigua i més productivitat.

Segons dades tècniques recollides per especialistes en la gestió hídrica, la modernització dels canals d'arreu de l'Estat ha permès reduir pèrdues de fins al trenta i el quaranta per cent i, en molts casos, com destaquen els experts –per exemple, recentment, un article d'Ignasi Servià, expert en aquesta gestió–, es tradueix en un increment directe de rendiments agraris molt important, d'entre el quinze i el trenta per cent, gràcies a l'eficiència en aquest reg, a l'automatització i al telecontrol per detectar les pèrdues.

Els territoris que han modernitzat han estat testimonis de com ha evolucionat la seva agricultura. Als territoris que han modernitzat hi ha un abans i un després d'aquesta modernització, recuperant –aquí parlem del canal d'Urgell– setanta mil hectàrees, terra d'excel·lent qualitat, però també hi ha algun terme municipal que la seva terra, per la permeabilitat, per terra de salobre, pel que sigui, no és tan productiva. Amb la modernització –aquest missatge ha d'arribar a tots els regants– les collites poden ser molt millors. Són xifres que no ens podem permetre ignorar. Menys aigua malbaratada es tradueix en més producció i més valor afegit.

I això és exactament el que volem, un canal d'Urgell del segle XXI, capaç de garantir estabilitat en un context de sequeres recurrents i capaç de generar riquesa i ocupació en un territori que necessita eines per competir i fomentar, sobretot, la modernització, el relleu generacional.

Votarem a favor de la majoria de punts, especialment el suport explícit a la junta, que des d'aquí aprofito per saludar, amb el seu president al capdavant i les diferents col·lectivitats. Suport per la valentia demostrada i la voluntat d'emprendre aquesta inversió i suport pel treball incansable en calendaritzar i finançar les obres.

Certament, hi ha esmenes i matisos condicionants. Agraïm les que ens han acceptat, però n'hi ha una d'important, que és pel que fa al pressupost. Si en alguna àrea del sector primari necessitem més que mai tenir pressupostos, aquesta és l'àrea del canal d'Urgell. En aquest sentit, el punt en què ens abstindrem està condicionat a l'aprovació definitiva del conveni amb la comunitat general –aquí present– i a l'aprovació del pressupost de la Generalitat. I, en el cas que demanen que sigui l'Estat qui es faci càrrec de les inversions que no s'hagin de

retornar, recau en els grups parlamentaris presents a Madrid, que ho sàpiguen dialogar i negociar pel bé de Catalunya. Creiem que tots estem en aquest sentit.

Des del PSC volem dir que modernitzar és el futur, i disposar d'aquestes eines és molt important, perquè la modernització no és només fer més amb menys aigua; és assegurar el futur d'un territori que produeix aliments, que fixa població i que contribueix al nostre PIB, sobretot el PIB lleidatà, com a principal activitat econòmica..., i a l'equilibri territorial del país. Apostar per la modernització és apostar pel progrés.

I, per finalitzar, un missatge d'optimisme i esperança per la valentia demostrada per la Junta General de la Comunitat de Regants. I creiem que..., després de veure algunes de les votacions que hem vist, que no han anat prou bé en aquest sentit, llançar un missatge. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Hi ha un abans –acabo, president– i un després, com he dit abans, als territoris on s'ha modernitzat: es milloren les collites, es pot assegurar la segona collita, es millora la qualitat d'aigua per subministrar a les granges i el seu emmagatzematge; o sigui, són tants factors, tantíssims, que creiem que és el futur i el progrés tirar endavant aquesta modernització.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller Ordeig... Avui parlem d'una infraestructura que és una peça clau de la realitat econòmica, social i territorial de les comarques de Ponent. I és que els canals d'Urgell són probablement el projecte de regadiu més transformador de la història contemporània del nostre territori. Amb setanta mil hectàrees actualment regades, abasten els municipis de les comarques del Pla d'Urgell, l'Urgell, el Segrià, les Garrigues i la Noguera. A més del reg agrícola, proveeixen més de 120 municipis, 1.800 granges, 175 indústries i un miler de cases disseminades. És una infraestructura que vertebrava el territori i que ha permès convertir una plana que abans era seca i econòmicament poc desenvolupada en un dels motors agroalimentaris de Catalunya.

Per això, la modernització del canal d'Urgell és imprescindible. Les estructures actuals, basades en un reg a manta, sense pressió, limiten l'eficiència, la possibilitat d'automatitzar i la capacitat d'instal·lar tecnologies modernes com el reg per aspersió, el pivot o el reg localitzat. Llavors, la modernització ha de significar més eficiència hídrica, menys pèrdues,

més estabilitat en el subministrament i més competitivitat per a les explotacions. I també implica un canvi profund en la manera com s'organitza el territori: concentració parcel·lària, una nova xarxa de conduccions i un model de reg a la demanda que pot multiplicar el rendiment de les finques agràries.

Ara bé, perquè això funcioni, les coses s'han de fer bé. I la realitat és que els regants, a dia d'avui, encara no ho veuen del tot clar. I només cal llegir el que ha passat aquesta mateixa setmana, quan hem conegut a través dels mitjans de comunicació que la Comunitat General de Regants ha ajornat la decisió fins al 21 de desembre. I per què? Doncs perquè hi ha dubtes seriosos: sobre costos, sobre els ajuts, sobre el model de concentració parcel·lària, sobre qui assumirà el moblament de les finques i sobre què passarà amb els petits propietaris i amb els arrendataris. És a dir, falta informació i falta seguretat jurídica. I quan en un projecte així els principals afectats prefereixen esperar, és que el Govern no ha fet la feina prou bé. I des del Partit Popular ho diem amb claredat: la modernització és indispensable, però perquè tingui èxit ha de ser socialment compartida a través de l'escolta activa dels regants i econòmicament viable. I aquí és on entren les nostres esmenes, les que hem presentat, que responen exactament a allò que ens transmeten els regants.

La primera esmena: demanem garantir l'accés als recursos per al moblament a tots els regants, també els no professionals, els jubilats i els arrendataris, perquè molts d'ells temen que aquest projecte els pugui deixar fora, i això seria un greu problema, perquè no en podrien assumir els costos.

La segona: establir un preu de l'aigua estable i acordat amb les comunitats de regants, amb un horitzó de trenta anys. És una demanda explícita del sector, perquè ningú pot prendre una decisió d'aquesta magnitud, amb aquests impactes econòmics, sense saber quin cost tindrà l'aigua en un futur. I no hi pot haver modernització sense certesa econòmica, i això el Govern encara no ho ha garantit.

I la tercera esmena: definir que el sobrant de l'aigua s'ha de quedar a Catalunya, però sense convertir l'aigua en un instrument de sobirania. L'aigua és un recurs compartit, no pot ser de titularitat d'un territori en concret, però és de sentit comú que el sobrant s'utilitzi aquí mentre hi hagi necessitats. Per tant, és una posició equilibrada, responsable i alineada amb les necessitats del territori.

I, finalment, hem d'exigir més rigor al Govern. Massa governs, tant del PSC en l'actualitat com Esquerra Republicana en el passat i el PSOE a Madrid, han anunciat grans projectes hídrics que després han quedat encallats, sense pressupostos, en tràmits o amb disputes internes. I

la gent de Ponent no necessita ni més titulars ni més anuncis; necessita realitats, necessita calendari, finançament, garanties i transparència en tot el procés. Perquè el canal d'Urgell no és una infraestructura qualsevol: dona prosperitat al territori, ocupació i és una indústria agroalimentària que estableix política territorial i futur. I modernitzar-lo pot situar la plana de Lleida al capdavant de la producció agrària de tot Europa, però fer-ho malament pot posar pals a les rodes a un dels principals motors agroalimentaris de Catalunya.

I des del Partit Popular no venim a posar pals a les rodes; venim a garantir que aquest projecte es faci amb rigor, amb equitat i amb seguretat jurídica. I per això donarem suport a la majoria dels punts d'aquesta moció, tot i que ens agradaria també que fossin acceptades les nostres esmenes, perquè considerem que milloren el text i que responen directament a les demandes reals del sector.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Ignasi Prat i Sarri.

Ignasi Prat i Sarri

Gràcies, president. Membres de la Mesa, diputats, diputades, president del canal d'Urgell, membres de la junta, bon dia a tots..., conseller, bon dia a tots. Senyora Vergés, no es preocupi per Junts a Madrid. A Madrid defensarem les Terres de Lleida i Catalunya sempre; hi serem, i hi serem sempre. Això està clar. *(A alguns aplaudiments.)*

Avui es porta a votació una moció perquè la modernització del canal d'Urgell sigui una realitat tan aviat com sigui possible i que també sigui un precedent per a tots els recs del nostre país. Agrair a Esquerra les transaccions, però des de Junts lamentem que el 25 de setembre vam demanar precisament la presència del senyor Amadeu Ros a una compareixença, per conèixer els acords, l'estat del projecte i els compromisos reals, i a data d'avui encara no s'ha realitzat. Per tant, segur que aquesta moció s'hagués plantejat en uns altres termes.

Però ens trobem davant d'una moció sense disposar de cap document oficial, de cap acord tècnic i de cap xifra definitiva que permeti als actors polítics votar amb criteri, amb rigor i amb responsabilitat. No coneixem el cost final, no coneixem el finançament i no coneixem el calendari, i això és un problema greu. Parlem d'una modernització que primer es parla de 900 milions d'euros, ara en passem a 700, i que amb el moblament va de 1.300 milions a 1.500 milions. I la pregunta és: on és el document que ho concreta? Tampoc sabem oficialment els fons Next Generation que destinarà l'Estat a aquesta obra. I aquí hi ha un risc monumental:

que acabi pagant més el pagès que l'Estat o la Generalitat. I això no pot ser, no és seriós i no és acceptable. I ara mateix les col·lectivitats estan votant sense saber el cost real, però sí sabent una cosa: que el canal d'Urgell els hi costarà aproximadament el trenta per cent de la modernització. I ho torno a preguntar: per què? Per què el canal d'Urgell ha d'assumir el cost d'una infraestructura de país?

El canal d'Urgell és la infraestructura hidràulica més important de Catalunya, és i serà el graner de Catalunya. I no és un canal, és un sistema integral d'aigua que articula més de setanta municipis i dona suport a més de setanta mil hectàrees de producció agrària. Saben què significa això? Significa que el canal sosté literalment una de les zones de major intensitat agrària del país i de tota la indústria alimentària que en depèn. Segons la Comunitat General de Regants, cada hectàrea modernitzada estalvia entre un vint i un quaranta per cent de l'aigua i incrementa la productivitat d'un quinze a un trenta per cent. I aquestes són dades objectives.

Què estem fent, doncs? Què estem parlant? Com és possible que encara estiguem parlant de que si el pagès ha de pagar ics diners per hectàrea o que si el pagès que es jubila no vol invertir i el que continua no pot. Volem aliments de proximitat sí o no? Volem cuidar el pagès sí o no? Doncs deixem el pagès treballar i no li generem més problemes. I deixeu-m'ho dir: la modernització ha d'anar acompanyada d'una concentració parcel·lària seriosa, perquè, si no, el reg modernitzat no tindrà la màxima eficiència. I pregunto: hi ha alguna proposta sobre la taula? La resposta és no.

I ara mirem-ho en clau de país. El canal d'Urgell és un factor de cohesió territorial imprescindible. No ens omplim la boca de vertebració territorial? Doncs aquí la tenim. I, a més, ens trobem en un moment en què la Unió Europea exigeix sobirania alimentària, estalvi hídric i adaptació climàtica, i el canal d'Urgell és una infraestructura crítica per complir aquests tres objectius. La proposta que avui faig a la cambra és clara i directa: proposo fer un front comú de tots els grups polítics d'aquesta cambra per exigir al ministre Plana que la modernització del canal d'Urgell sigui finançada íntegrament per l'Estat, amb fons europeus o sense.

I els dono les dades perquè no hi hagi dubtes, dades del propi Govern. Entre el 2015 i el 2022, l'Estat ha deixat d'executar a Catalunya 5.029 milions d'euros; això són 628 milions d'euros cada any aproximadament. La modernització completa puja entre 1.300 i 1.500 milions d'euros; això vol dir que en només dos anys del que l'Estat no executa el canal d'Urgell es podria pagar sencer.

I acabo, president. No creieu que val la pena defensar els nostres pagesos i els nostres productes? Però ja n'hi ha prou de ser els cornuts i els que paguem el beure. Des d'avui mateix estem a disposició de fer tot el que sigui necessari perquè la modernització del canal d'Urgell sigui una realitat immediata. Per això, avui també fem una crida clara: que l'Estat prengui consciència, d'una vegada per totes, dels perjudicis que porta anys causant a Catalunya i que compleixi amb allò que pressuposta. Perquè aquesta manca d'inversió no és abstracta; té conseqüències sobre els pagesos, sobre les empreses, sobre els pobles i sobre la cohesió territorial i sobre la sobirania alimentària del país. Catalunya no pot esperar més, i encara menys quan parlem del més essencial: l'aigua, el reg i la productivitat.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmena per tal que es puguin posicionar. I en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Conseller Ordeig, diputats, així també salutacions als membres de la Junta de la Comunitat de Regants, al seu president, el senyor Amadeu Ros, al vicepresident i als regants de les diferents col·lectivitats de regants avui aquí presents.

Desde VOX, en primer lugar y con carácter previo, queremos mostrar nuestro apoyo y solidaridad al sector porcino y a toda la industria agroalimentaria que depende de él a consecuencia de la grave crisis ocasionada por la peste porcina africana y que puede causar la ruina de miles de familias. También, hoy más que nunca, demostramos nuestra defensa de la caza como actividad de control cinegético, así como de los cazadores, los cuales han sido injustamente criminalizados y estigmatizados por algunas de las formaciones políticas hoy aquí presentes. *(Alguns aplaudiments.)*

Dicho esto, pasamos a..., con relación al proyecto de modernización del canal de Urgell. Este es ambicioso: afecta a 75.000 hectáreas, con un coste de unos 1.400 millones de euros, de los cuales, 991 millones se destinarán a la red de distribución y el resto, al equipamiento de las fincas. La modernización del canal de Urgell es una necesidad estratégica; solo modernizando sus infraestructuras se podrá garantizar la competitividad agrícola, afrontar sequías recurrentes, diversificar cultivos, frenar la despoblación rural, defender nuestra soberanía alimentaria, aumentar la rentabilidad y, por supuesto, garantizar el relevo generacional.

Con este proyecto, los regantes tendrán cinco años para cambiar el modelo de riego actual, a manta, por un riego presurizado y podrán financiar los pagos a treinta años y a un tres por ciento. El calendario para llevar a término este proyecto es de quince años, si bien el gran problema de este proyecto de modernización está en la necesidad de una mayor información y claridad a los regantes acerca del coste real que cada uno de estos tendrá que asumir. Mientras no se produzca y los regantes no tengan respuestas directas y claras y los números perfectamente determinados, el proyecto de modernización parece que no llegará a buen término, como así ha resultado de las diferentes votaciones celebradas en las asambleas por parte de las juntas generales extraordinarias de los colectivos de regantes –en total veinte– que integran la Comunidad de Regantes del Canal de Urgell. La mayoría de estas ha votado en sentido negativo. El problema, por lo tanto, no es la obra; es la falta de información, es la opacidad.

A esto se añade otro obstáculo: la avanzada edad de buena parte de los regantes, muchos de ellos jubilados, que tienen las fincas arrendadas y a los cuales se pretende cargar con inversiones a décadas vista, sin ofrecerles garantías ni la seguridad suficiente.

No podemos tampoco olvidar que ningún proyecto hidráulico podrá sostenerse sin rentabilidad. La palabra clave es la «rentabilidad»; sin rentabilidad no hay relevo generacional. Por eso, implica que este proyecto de modernización del canal de Urgell debe ir unido a mayores beneficios fiscales, como son la supresión del impuesto de sucesiones a las transmisiones de las explotaciones en favor de los hijos y descendientes, la supresión del impuesto del patrimonio o de aquellos tributos especiales que gravan el gasoil en la maquinaria agrícola.

Así también, es necesario menos burocracia, acabar con la competencia desleal, y es hora de enterrar la patética política agraria común, que ha apostado, dentro de sus objetivos de desarrollo sostenible, por la disminución de nuestra producción en el sector primario, y que incumple, de forma reiterada, el principio de preferencia comunitaria de nuestros productos al dar preferencia a los productos procedentes de terceros países no comunitarios.

Los debates se enturbian todavía más cuando algunos intentan apropiarse del excedente del agua, alegando que es «agua catalana». Ya la expresión por sí podría provocar cierta hilaridad. Pero sí bien es necesario dejar claro que el agua tiene una naturaleza fluida y fugitiva, que es un elemento esencialmente dinámico y relativamente inaprehensible. El agua es un bien escaso, indispensable para la vida y para la mayor parte de las actividades humanas. Por lo tanto, deben tener claro ustedes que el agua es un bien común y es patrimonio de la humanidad. *(Alguns aplaudiments.)*

La pregunta es saber –y esa es una de las preguntas más importantes– quién se aprovechará de este excedente y, sobre todo, si las personas que se aprovechen del mismo contribuirán a pagar el coste de la modernización del canal.

Continúan también, en su moción, con su obsesión de echar la culpa al cambio climático. La escasez del agua no se debe solamente a la sequía, sino también al abandono de las políticas hídricas y a la falta de previsión de los *governments* anteriores, que han antepuesto ideología a gestión.

En VOX, defendemos un plan hidrológico nacional de conexión entre las cuencas hidrográficas con el objeto de llevar el agua de donde sobre a allí en donde falte. Tenemos claro, además –que no debe olvidarse– que agua significa alimentos, por lo que no debe jugarse con las cosas de comer. Agua y alimentos son dos caras de la misma moneda.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president, i bon dia a totes i a tots. Bé, els Comuns estem compromesos amb un model d'activitat agrària, ramadera i forestal que sigui sostenible i que tingui futur. La pagesia és, evidentment, un sector estratègic per al país i ho és especialment per a les Terres de Lleida, en un context en el que ens trobem de sequera estructural i d'emergència climàtica.

El canal d'Urgell és per a nosaltres una infraestructura de país, clau per a la producció d'aliments, per a granges i indústries, per al paisatge i per a un ecosistema tant important com fràgil. Té més de cent cinquanta anys d'història i continua essent motor de riquesa ambiental, econòmica i humana, però afronta reptes enormes si vol ser garantia d'equilibri territorial, d'alimentació sostenible i alhora palanca de transició ecològica.

I és en aquest context que debatem avui aquesta moció. Una moció que reconeix el caràcter estratègic dels canals d'Urgell i demana que es vinculi la modernització amb la sostenibilitat econòmica, ambiental i social en plena crisi climàtica. Estem d'acord en la necessitat d'un conveni clar entre Estat, Generalitat i Comunitat General de Regants. També a posar el focus en els ajuts de moblament, tant per a agricultors professionals com per a jubilats i petits propietaris amb terres arrendades, i en demanar activar el registre de terres en desús per facilitar el relleu generacional i també un pla d'inversions amb l'ACA per garantir abastaments municipals i subvencionar part de les obres.

Ara bé, si ens quedem aquí, fem curt, perquè mentre aquí parlem de projecte històric, al territori les coses no van tan rodades. Les primeres votacions a les col·lectivitats ho han deixat claríssim. Als Alamús i a Térmens, el projecte ha estat rebutjat amb una participació molt alta, i a les Borges Blanques ha guanyat el sí, però amb només 47 vots dels 350 possibles. Això no és consens, això és fractura; en un territori dividit, amb desconfiances, amb dubtes molt seriosos sobre qui pagarà què, sobre què passarà amb la concessió d'aigua i amb el futur de les explotacions petites i mitjanes.

I això passa en un context on una part molt important de les finques estan arrendades, amb molta propietat envellida i amb pagesia que treballa terres que no són seves. És lògic que, davant d'una operació de més de 1.000 milions d'euros, molts ho visquin més com una amenaça que una oportunitat. No és casual que Unió de Pagesos, la Federació de Cooperatives i la Plataforma del Gran Urgell hagin dit una cosa clara: modernització sí, però no així, i hagin demanat ajornar la votació general i replantejar el finançament.

Per això, des dels Comuns demanem més múscul polític, que passa per quatre condicions clares. La primera, una modernització climàtica no expansiva. L'aigua estalviada no pot servir per obrir una nova ronda de creixement descontrolat, sinó per reduir el dèficit hídric, garantir els cabals ecològics i donar seguretat als pobles i als ecosistemes.

La segona condició és la justícia social. Amb tanta terra arrendada i tanta explotació vulnerable, aquest projecte no pot ser una màquina d'endeutar pagesos. Cal un model de finançament més progressiu i menys basat en les quotes fixes.

La tercera condició és la sobirania energètica. Passar del reg a manta a un sistema pressuritzat vol dir, evidentment, més electricitat. Si no ho fem bé, podem fer el canvi d'aigua cara per una llum encara més cara.

Per això defensem que el projecte de modernització s'ancori al decret de renovables aprovat recentment per aquest Parlament, que es desplegui fotovoltaica prioritàriament sobre infraestructures existents i que es promoguin comunitats energètiques agràries, on ajuntaments, cooperatives i regants comparteixin generació d'energia i emmagatzematge.

La quarta condició és la governança i la independència de les comunitats. La modernització ha de ser també un projecte de restauració ecològica i patrimonial, i no ha de ser únicament i exclusivament una obra d'enginyeria. I alhora cal blindar per escrit la concessió d'aigua –per escrit–; aquesta independència respecte del Segarra-Garrigues i una gestió del possible sobrant centrada en protegir la conca de l'Ebre i no en obrir la porta a nous transvasaments.

I hi afegiria un últim element que pesa molt al territori, que és la memòria recent. L'estiu del 2023, amb el tancament del canal, molts pagesos van perdre collites senceres. Avui dia encara hi ha afectats que no han cobrat les compensacions promeses. És molt difícil demanar a la gent que faci un acte de fe en un projecte de 1.000 milions d'euros quan encara no han cobrat una indemnització que els hi tocava d'una crisi que ja ha passat. La credibilitat també es construeix complint la paraula donada.

La nostra posició és nítida: modernització, sí, però justa, climàtica, energèticament sobirana i democràticament acordada amb el territori. Només així serà de veritat un projecte de futur per al canal d'Urgell.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia a tothom. Conseller, diputats, diputades, públic assistent... Bé, davant d'aquesta proposta que ens presenta Esquerra Republicana, el primer que direm és que estem totalment a favor de la modernització del canal d'Urgell. Però, alhora, sí que veiem molt clarament que hi ha una manca de consens entre els afectats. De fet, només cal que mirem les quatre votacions de les col·lectivitats que s'han fet fins al moment. Tres ja han dit que no i una ha dit que sí, guanyant per una minoria molt minoria; de fet, amb cinquanta vots a favor i quaranta-tres en contra. Per tant, les xifres..., és una victòria del sí, però amb unes xifres molt ajustades; això a les Borges. A Mollerussa un vuitanta-cinc per cent ha dit que no. Bé, a les que s'han fet majoritàriament..., la col·lectivitat número 6 també ha dit que no.

Per tant, veiem que realment no és un projecte de consens. Segurament el consens el trobem amb el que dèiem, amb la necessitat de modernitzar-lo, perquè això és una evidència que tothom hi està d'acord. Però, segurament, pels resultats que anem veient i pel que hem anat parlant amb diferents col·lectius i persones, trobem que aquest no és..., el projecte no està acordat amb la majoria, i hi ha una majoria que no hi donen suport.

I, entre altres coses, el que ens diuen és que hi ha una manca de transparència, un procediment poc democràtic sobre la realització d'aquest projecte i, evidentment, com deia, davant d'aquesta falta d'informació hi ha una manca de consens. I el que demanen és un debat seriós, clarificador i propositiu. Per tant, ja veiem que no..., nosaltres no estem a favor del projecte que s'ha presentat en l'actualitat.

És un projecte que no està adaptat a les diferents zones, s'ha redactat i tramitat de forma poc transparent, sense la participació dels propietaris ni la detecció de les necessitats i voluntats reals de cada col·lectiu. Al nostre entendre, cal un debat social ampli per a l'agricultura del país i una política agrària que defensi la pagesia local. I tot això també s'ha de debatre amb quin model de canal es vol.

Per tant, davant de totes aquestes afirmacions que hem anat recollint amb membres..., amb pagesos i pagesos, professionals i no professionals, pensem que seria molt millor..., i que segurament pot ser que és el que passi, de fet, només han votat per ara quatre col·lectivitats i encara en falten que en votin més. Però veient com estan anant les coses sembla que sortirà el no, i s'entén que els síndics representaran, teòricament, hauran de representar, el que ha votat cada col·lectivitat. Per tant, això fa tota la pinta que acabarà sent un no quan es reuneixi l'assemblea.

I segurament és un no per diferents temes: pel finançament, que no és molt clar; tampoc pels no professionals, que són un sector molt important i molt envellit, i que queda molt indefinit, el finançament, dintre de les seves parcel·les. Per tant, el que al final manifesten és que les coses no s'estan fent bé i que no podem..., bé, que nosaltres no..., tampoc no votarem que no, però no votarem pas que sí, veient aquestes condicions, el resultat que està sortint, i veient que fins i tot ens han manifestat que s'ha intentat modificar el cens de les col·lectivitats, de manera que abastaments i salts hidroelèctrics haurien pogut arribar a votar dos vegades. És a dir, procediments poc clars davant d'un repte de país, davant d'un repte de tota la zona, i que s'ha de fer, però que s'ha de fer de manera correcta.

I, per acabar, el tema de l'aigua sobrant. Nosaltres pensem que queda massa obert aquest punt que han escrit. Entenem que no va en cap cas en direcció a un possible transvasament, perquè sabem que Esquerra hi està en contra, però, en tot cas, el que sí que volem clarificar és que l'aigua s'ha de quedar a la conca; és a dir, l'aigua sobrant s'ha de quedar a la conca per als cabals ecològics i, en cap cas, si és que hi ha algun tipus de pretensió, és per reconvertir més hectàrees a regadiu, perquè tots sabem que amb el canvi climàtic que patim i la sequera i la disminució de pluges, això seria un error.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, també, diputat. Per part del Grup Mixt, és el torn ara de la diputada Rosa Maria Soberana Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, vicepresidenta. El Canal d'Urgell és una obra històrica que ha fet possible la supervivència i el progrés econòmic de bona part de les Terres de Ponent. És un element essencial per a la sobirania alimentària, la resiliència climàtica i l'equilibri territorial del país. Aliança Catalana comparteix el diagnòstic: la modernització del Canal d'Urgell és necessària i urgent, especialment davant d'un escenari de canvi climàtic que amenaça les collites i la viabilitat econòmica d'aquestes explotacions agrícoles.

Ara bé, la moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, malgrat les bones intencions, no aporta ni solucions reals ni viables per als agricultors, que haurien de ser els primers beneficiats i protagonistes d'aquesta transformació. I és aquí on cal fer un exercici de responsabilitat i de realisme. La moció té diferents debilitats. Té punts crítics que aquesta cambra no pot ignorar, si realment vol promoure una modernització amb garanties. La falta d'incentiu econòmic real per als pagesos: no es pot esperar que els agricultors assumeixin costos sense que se'ls expliqui clarament quin retorn tindran. On són les xifres concretes de la reducció de costos, l'increment de productivitat o els beneficis directes que els motivin a sumar-se al projecte?

Un altre punt és la impossibilitat pràctica de la concentració parcel·lària. El territori del canal està fragmentat, les finques són disperses, i mentre aquesta realitat no es resolgui, la instal·lació de regadiu serà menys eficaç, amb més costos i que ho faran pràcticament inassumible. Sense una proposta concreta de concentració parcel·lària, parlar de modernització és fer volar coloms.

Un altre punt important és la desconexió amb la realitat demogràfica: pagesos jubilats amb terres arrendades, moltes finques que avui són en mans de pagesos que no en poden treure profit directe. Qui pagarà la transformació en aquests casos? La moció no ho diu. Cal ser clars, àgils i creïbles, i no fer declaracions genèriques.

L'opacitat en el finançament és un altre punt que ens inquieta: ni topalls d'ajuts ni repartiment de costos. Sense transparència, qualsevol projecte és paper mullat. Massa promeses buides per confiar-hi cegament. No es poden repetir els errors del canal Segarra-Garrigues, on els agricultors, amb milers d'hectàrees afectades, no s'hi van poder adherir perquè el projecte no tenia ni claredat, ni viabilitat, ni capacitat d'adaptació reals al territori. Com bé saben, un projecte mal fet pot fer més mal que bé.

Què proposa Aliança Catalana? Doncs Aliança Catalana defensem una modernització real, justa i eficient, amb tecnologia com a eina de necessitat, no de luxe; optimitzar l'ús de recursos hídrics amb sistemes intel·ligents de reg, dades i sensorització. Cal garantir que no siguin

només els pagesos els qui n'assumeixin el cost. Amb plans parcials i adaptats. Proposem una modernització a mida de cada realitat agrària que els inclogui a tots: grans explotacions, petits propietaris, pagesos no professionals. Tots ells han de tenir un pla fet a mida. Només així evitarem l'abandonament del projecte.

Amb una transparència total en el finançament i en els ajuts. Abans de demanar adhesions, cal posar sobre la taula els topalls de l'ajut segons els tipus d'agricultor, el repartiment de costos entre administracions i els plans de concentració parcel·lària a persones.

La modernització del canal d'Urgell no pot ser un eslògan electoral, ha de ser un projecte de país, planificat amb rigor, executat amb intel·ligència i pensat pels qui treballen la terra, no pels qui la sobrevolen des de Barcelona.

Aliança Catalana diem sí a la modernització del canal, però exigim que aquesta sigui clara, viable i justa. Si no s'actua amb realisme, el projecte fracassarà, com el Segarra-Garrigues, i els que en patiran les conseqüències seran els de sempre: els propis pagesos. Cal actuar amb responsabilitat, amb visió de país i posant els catalans i la nostra terra en el centre de les decisions. Salvem la terra!

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula, a continuació, la diputada Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, presidenta. Molt ràpid. En primer lloc, donar les gràcies als grups parlamentaris que han presentat esmenes. Pel que fa al Grup Parlamentari del PP, les que no hem acceptat és perquè ja estaven descrites, no? El tema del moblament ja està inclòs. I pel que fa al sobrant de l'aigua, sí, per nosaltres és un element de sobirania i, per tant, en això no coincidim.

Respecte a les esmenes de Junts, en l'apreciació que ha fet el diputat Prat sobre la compareixença, la diputada Irene Negre forma part de la mesa de la CARPA, que és qui fa l'ordre del dia. Per tant, a les vostres mans està, no tant al Parlament, sinó a la comissió.

I, bé, crec que Aliança Catalana no s'ha llegit la moció perquè moltes coses de les que ha dit estan incloses. (*Remor de veus.*)

I ho vull remarcar: conseller, quan vam fer la interpel·lació encara no s'havia fet cap votació, però ja sabíem que era un tema important i que havíem de donar tot el suport des del Parlament. Avui encara és més important, veient que aquest consens no hi és. Per tant, vostè

sempre ens demana ajuda. Avui el Parlament, aprovant aquesta moció, li donem aquesta ajuda. Li estenem la mà no només a vostè, sinó també per aconseguir els recursos perquè aquesta part de la xarxa principal per què arribi la pressió a peu de finca pugui ser assumida amb recursos..., no de l'Estat. Aquí la diferència amb el diputat Prat era que l'aportació la fes l'Estat espanyol. Nosaltres diem que ens faci el traspàs a la Generalitat perquè la infraestructura ha de ser de la Generalitat. Per tant, la inversió l'hem de fer des d'aquí.

I, d'aquesta manera, que tota la casuística i la realitat del canal d'Urgell, tal com és, que hi ha moltes casuístiques diferents i s'hauran de trobar solucions bastant a mida, es pugui fer amb tranquil·litat. Assequin-se..., i, si voleu, us acompanyem abans del 21 de desembre per poder posar sobre la taula altres condicions i que aquesta modernització sigui una realitat. Perquè, realment, és una oportunitat per fer avançar el país cap a un model agrari més eficient, cap a un món rural més viu i cap a un país més equilibrat; una oportunitat per connectar agricultura, indústria, patrimoni i turisme en un únic projecte de país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques amb relació a les dones

302-00176/15

I passem, a continuació, al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques amb relació a les dones; presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula, per un temps de cinc minuts, la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, vicepresidenta. Buenos días. Buenos días, consejera. Miren, el Pleno pasado, durante la interpelación, me imagino que arrastrada por sus propios prejuicios o quizá por desconocimiento de los datos del departamento que dirige, en lugar de responder a mis preguntas, usted decidió, pues, tirar del recurso más fácil: atacar a mi grupo parlamentario con acusaciones varias y erigiéndose ustedes, también, como los únicos capacitados para hablar de feminismo y de protección a las mujeres. Pero, mire, para ser adalid de algo no basta con decirlo, también hay que practicarlo. Y ni su partido ni su Gobierno lo hacen.

Ha querido la fortuna que esta misma semana supiéramos dónde han ido a parar las denuncias por acoso sexual contra Paco Salazar. Le hago un espóiler: a la basura. Llegaba por la mañana y te decía el buen culo que te hacía ese pantalón. «Si te veía mala cara, te preguntaba en mitad de la oficina si habías dormido poco por haber mantenido relaciones sexuales. Si te agachabas a coger algo del suelo, te decía que te agacharas otra vez para demostrar lo flexible que eras. Y a veces, cuando llegaba con algún alto cargo de fuera de nuestro departamento, nos hacía exhibirnos delante de él. Se subía la bragueta en tu cara, escenificaba felaciones y pedía vernos el escote.» Estos son algunos de los episodios que narraban esas denuncias que ahora han desaparecido. Menudo asco, señora Menor. *(Aplaudiments.)*

«Una manzana podrida», van diciendo algunos. Pero es que yo pienso que es más bien el canasto entero. Mire, el dinero de los parados en Andalucía gastado en clubs de alterne, Tito Berni, las sobrinas de Ávalos, el catálogo de prostitutas de donde salió Jessica, los mensajes asquerosos con Koldo «la Carlota se enrolla que te cagas», la juerga en el parador de Sigüenza y ahora el perla de Paco Salazar. El canasto entero, señora Menor. Y, mire, babosos misóginos como este, pues, desgraciadamente, hay en demasiados sitios. Lo importante es cómo se actúa con ellos. ¿Y qué es lo que ha hecho el Partido Socialista? Vaya, perder las denuncias. Un error informático, nos han dicho. ¡Menuda cara! ¡Menuda cara hay que tener! *(Aplaudiments.)*

Miren, las mujeres acosadas por Salazar manifestaron tener miedo a denunciar por las posibles consecuencias. Y, visto lo visto, no me extraña. Si no son capaces ni de defender a las mujeres de su partido, ¿cómo van a defender al resto de mujeres? Mucho mitin y mucho postureo, mientras sus compañeros de partido tratan a las mujeres como trozos de carne. Mucho mitin y mucho postureo, mientras se aprueban leyes que excarcelan a violadores. Mucho mitin y mucho postureo, mientras compran pulseras antimaltrato de saldo. Mucho mitin y mucho postureo, mientras en Cataluña salvajes mutilan a mujeres. Mucho mitin y mucho postureo, mientras en Cataluña se fuerzan matrimonios entre adultos y menores, o, mejor dicho, entre pedófilos y niñas, consejera. Mucho mitin y mucho postureo, mientras permiten la discriminación y la anulación más absoluta de la mujer tras cárceles de tela. Mucho mitin y mucho postureo que no protegen absolutamente a ninguna mujer.

Miren, la semana pasada conocíamos los datos anuales recopilados por el Hospital Clínic. Si los del año pasado eran malos, estos son aún peores. Solo el pasado 1 de noviembre, el Clínic atendió nueve casos de agresión sexual. Nueve agresiones sexuales en un día. En este último año ha habido un repunte del 6,5 por ciento de los casos. Cataluña registra doce

agresiones y abusos sexuales al día, dos diarias en la ciudad de Barcelona, donde una de cada diez son violaciones grupales. Además, según el último balance de criminalidad elaborado por el Ministerio del Interior, que se ha publicado hace tan solo unos días, las agresiones sexuales con penetración han vuelto a aumentar en Cataluña un 8,8 por ciento. Y, de acuerdo con el último informe del Observatorio Demográfico CEU-CEFAS, titulado «Demografía de la delincuencia en España», publicado este mes de noviembre, Cataluña encabeza el aumento alarmante de las violaciones en toda España.

Mire, señora Menor, los datos hablan por sí solos. Así que la moción que presentamos hoy es bien sencilla: cojamos todo el dinero que cuesta el departamento, entre altos cargos, asesores, subvenciones y campañas que no protegen absolutamente a nadie, y destinémoslo a lo que ayuda de verdad: más policía en la calle, más juzgados especializados y más valentía también para endurecer las leyes contra quienes delinquen y para perseguir a los que denigran a la mujer obligándolas a ir tapadas de pies a cabeza o a aquellos que entregan a sus hijas a adultos que les triplican la edad, negándoles cualquier derecho.

Miren, feminismos hay de muchos tipos, pero si algo tienen en común es la libertad, justamente lo que las mujeres estamos perdiendo con sus políticas de izquierda. Mucho meter miedo con la derecha, pero aquí lo único que da miedo es caminar sola de noche gobernando ustedes.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies diputada. A continuació té la paraula, per defensar les esmenes presentades, també per un temps límit de cinc minuts i per part del Grup Parlamentari de VOX, la diputada Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Que las mujeres hoy estamos más inseguras que hace unos años es una realidad que ni la Conselleria d'Interior se atreve ya a negar, como pudimos ver en los mensajes de WhatsApp revelados durante el debate de política general. Y que hoy estén aumentando delitos como las agresiones sexuales, las mutilaciones genitales femeninas o los matrimonios forzosos, que hace unos años, pues, eran la excepción para ahora convertirse en la norma, también es una realidad que ya tampoco se puede negar. Y es que esta moción que nos presenta el Partido Popular solo constata esta realidad, ¿no? Porque presentan un conjunto de datos que evidencian lo que VOX lleva años ya denunciando.

Eso sí, diputada Roldán, le tengo que decir que yo creo que les faltó un elemento, ¿no?, al que ni ustedes, ni el Partido Socialista, ni los partidos separatistas nunca hacen referencia, al menos sobre el papel. Y es que los delincuentes que nos atacan a nosotras, las mujeres españolas, pues, son, en su gran mayoría, extranjeros. Y esto es así —esto es así. Y por eso hay que ir a los datos. Por ejemplo, de los presos por violación, casi el setenta por ciento son extranjeros y del resto de tipos de agresiones sexuales, casi el 64 por ciento son extranjeros. Por tanto, es una evidencia.

De hecho, la diputada en la interpelación, pues, fue muy clara exponiendo el problema. De hecho, o sea, se la notaba indignada cuando explicaba todo lo que está ocurriendo, y que, sinceramente, para estarlo, no se lo niego, porque uno cuando ve los datos y además constata con sus propios ojos en la calle lo que está ocurriendo, pues, es difícil que a uno no le hierva la sangre. Por eso mismo me faltó una parte fundamental, y es que habló de los problemas, pero se olvidó de hablar de los causantes de estos problemas. Porque todos sabemos que, para hacer un buen diagnóstico, hace falta un buen análisis, y eso pasa por no solo identificar los problemas, sino por, también, identificar quiénes son los verdaderos causantes de esos problemas.

Por eso hoy vamos a ver quiénes son esos causantes. Porque, por ejemplo, en primer lugar, tenemos al Partido Socialista y a sus muletillas de la izquierda, una izquierda que, a través de la ley del «solo sí es sí», ha puesto en la calle a miles de violadores, han desprotegido a las mujeres víctimas de violencia con los innumerables fallos de las pulseras. Y, pues, tampoco no hace falta, ¿no?, que le recuerde a su amigo, el señor Ábalos, y sus actividades extraescolares con Carlota y con Ariadna.

Pero, claro, lo que sí que no puedo pasar por alto es que existe una responsabilidad por parte de su partido, porque ustedes hace unos meses votaron a favor de la regularización masiva de inmigrantes, porque ustedes pactan esas políticas de puertas abiertas con el Partido Socialista en Bruselas, ese bipartidismo azul y rojo que firma día tras día esas políticas migratorias que van en contra del sentido común. Unas políticas, pues, que precisamente promueven la importación de esas culturas incompatibles con la nuestra y que lo que hacen es denigrar y someter y odiar a la mujer.

Y porque, finalmente, ustedes hoy denuncian en su moción la campaña «El club de la lucha por la igualdad», donde aparece una niña velada, pero justo en julio, cuando nosotros presentamos una moción para promover las reformas legislativas necesarias para prohibir el uso del velo y cualquier otra vestimenta islámica en los espacios públicos, precisamente, para prohibir que las niñas vayan veladas, ustedes votaron abstención. *(Alguns aplaudiments.)* Y

también lo hicieron, también votaron abstención en Baleares. Y si vamos a Madrid, con la misma propuesta de VOX, no votaron abstención, sino que votaron en contra. Y esa es la realidad.

En cambio, todos saben que en VOX siempre decimos lo mismo; decimos lo mismo aquí en Cataluña, en Extremadura o en Bruselas. Nosotros somos muy claros y les decimos a todos esos inadaptados que vienen a imponer sus subculturas y a agredir a las mujeres, nosotros les daremos el billete de vuelta y la T-deportación para que por tierra, mar y aire sean devueltos con la máxima brevedad posible a sus países de origen. *(Alguns aplaudiments.)*

Y, finalmente, no quiero terminar, pues, sin antes hacer mención a nuestra enmienda dirigida a romper el marco mental de la izquierda y la ideología de género a la que ustedes parece ser que ya se sumaban y se siguen sumando. Porque hay que abandonar el despilfarro de los recursos públicos aquí y en cualquiera de las regiones en las que ustedes gobiernan.

En definitiva, si de verdad queremos proteger a las mujeres de la delincuencia, hay que empezar por combatir la ideología de género, por erradicar esas políticas que incentivan la llegada de quienes vienen a reventar nuestra civilización y por acabar, sobre todo, con el despilfarro de los recursos públicos, tal como prevé nuestra enmienda, que ha sido rechazada, para poder dedicar ese dinero de los catalanes a los problemas reales de los catalanes y no a los chiringuitos de toda esta parte de la bancada.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Ara, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts, la diputada Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Gràcies, vicepresidenta. Em penso que seré l'única que parlaré, fins aquest moment, de la proposta de resolució que s'ha presentat. I, de fet, jo volia donar les gràcies —ara ja no sé si fer-ho—, perquè penso que qualsevol aportació parlamentària que posi el focus sobre la violència de gènere o sobre qualsevol tipus d'acte que comporti discriminació contra les dones o cap a qualsevol col·lectiu s'ha d'agrair. Però, veient com ha anat fins ara el debat, penso que ha sigut una excusa una mica barroera per parlar d'altres coses.

Dels punts que presenta la proposta de resolució, votarem a favor del primer punt, del punt que serveix per a una simple constatació de dades, precisament, perquè sempre és preferible exposar els problemes que no pas amagar-los i perquè encara hi ha molt de camí a recórrer

per evitar que les víctimes callin, evitar que les víctimes es tanquin i s'esllangueixin entre murs de silenci. Hi ha molta feina a fer per aconseguir que plantin cara i que denunciïn.

Les tres dades que aporta la proposta de resolució són tres pinzellades significatives, tres indicadors dolorosament significatius. Està bé mostrar-los. Està bé utilitzar-los per denunciar, una vegada i una altra, les agressions contra les dones. Ara bé, tres dades aïllades d'un moment donat, precisament perquè són puntuals, no poden substituir estudis més seriosos i complets de la realitat, que són els que serien imprescindibles si el que es pretén és avaluar i contrastar polítiques públiques. Tres dades no constitueixen per elles mateixes cap diagnòstic, i pretendre-ho, com sembla que vol fer la proposta de resolució, no engendra confiança per fonamentar segons quines iniciatives.

És per això que, en relació amb els punts com el que demana una auditoria externa del Departament d'Igualtat i Feminisme, ens abstindrem. La proposta de resolució, al nostre parer, no els justifica ni els fonamenta prou.

Sobre la proposta de dissoldre el Departament d'Igualtat i Feminisme, podria ser legítima si realment busqués reforçar la transversalitat i situar les polítiques de dones al Departament de la Presidència, un espai amb capacitat de coordinació global. El problema és que el que s'està plantejant no té res a veure amb una reorganització eficient, sinó amb una voluntat de fons que és la de minimitzar o qüestionar l'existència mateixa de la violència masclista i la necessitat de polítiques específiques per combatre-la. Integrar Igualtat a Presidència només té sentit si es fa per enfortir els recursos, la centralitat política i el lideratge institucional en aquesta lluita. En canvi, la proposta actual apunta a una reducció de prioritats, a una dilució de competències i a un retrocés en la protecció de drets, enviant el missatge equivocat: que la violència masclista no és una emergència ni una prioritat del Govern. Per tant, hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té a continuació la paraula la diputada Tània Verge i Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies. Bon dia. Avui el Partit Popular ens porta una moció on fa de marca blanca de VOX, amb una moció antifeminista de dalt a baix, això sí, presentada amb aquell posat de «ens preocupen moltíssim, però moltíssim, les dones», mentre al punt següent demanen dissoldre el Departament d'Igualtat i Feminisme. Que dic jo, quina millor manera de garantir els drets

de les dones que dissoldre les estructures que defensen els seus drets! Al seu cap deu funcionar fantàstic, brillant, però a la resta del món, permeti'm que li digui que no pot sonar més absurd, més hipòcrita i més insultant allò de «mucho mitin y mucho postureo», ha dit vostè? Doncs això.

Per dissimular demanen aquesta auditoria externa, imparcial i independent sobre les polítiques del període 21-25. Permetin-me, el conjunt de la cambra, consellera, que me'n senti responsable, perquè quatre d'aquests cinc anys o tres i mig d'aquests cinc ens corresponen al Govern republicà, i potser li interessarà saber que el Grevio, que és el mecanisme independent de persones expertes que avalua el conveni d'Istanbul, el tractat internacional de referència a nivell europeu del Consell d'Europa per a les polítiques en l'àmbit de violències masclistes, ja va avaluar aquest període. Pot consultar l'informe, no sigui tan mandrosa, hagués pogut venir amb els deures fets. També hi havia en el web, quan governava Esquerra, tota la informació desglossada, però és que si la demanés li passaríem, vull dir, cap problema en tenir aquestes dades.

Què va dir el Grevio? Doncs que Catalunya era pionera, que el model català era referent, que les polítiques desplegades eren robustes, amb marcs d'actuació avançats. I això no és cofoisme –aquesta seria la seva interpretació infantil, i ja després li explico el perquè–, sinó que és compromís polític per fer front a unes violències patriarcals que són estructurals amb tots els recursos que toquen.

Per tant, la seva moció no va d'eficàcia, no va de retiment de comptes. I mira que ho intenten camuflar, eh?, però quan arribes al punt 4 i llegeixes «dissoldre el departament», doncs es veu tota la jugada. Perquè no volen millorar les polítiques contra les violències masclistes, sinó que voldrien que no existissin. I és que és el que sempre ha fet el Partit Popular quan governa –sempre–, degradar les estructures o retallar el pressupost. El Govern espanyol de les retallades, el de Mariano Rajoy, va retallar al voltant d'un trenta-quatre per cent el pressupost de les polítiques d'igualtat, incloent el de les violències masclistes. Però és que el Govern del PP a Madrid ho va fer un quaranta-nou per cent i el de Galícia un setanta-quatre per cent. Bravo! Com era allò de..., «mucho mitin y mucho postureo»? Doncs és que li està encaixant superbé. Això és defensar els drets de les dones.

Com ho fan ara també allà on governen, en diferents territoris o municipis, amb VOX. I és que també és molt de marca blanca de VOX, però molt, el seu ús instrumental de les dades o gastar la mateixa ignorància. I no li sé dir quina de les dues és, o si és una combinació de les dues coses. Perquè ens parlen d'augment de les denúncies i ignoren tot el context, totes les

campanyes que s'han fet, tota la millora en l'acompanyament a les dones, tota la mobilització feminista.

Per tant, l'únic que fan és: si amb una dada creuen que poden generar alarmisme social, l'aboquen sense cap mena de discussió crítica; si implica un avenç, la sepulten.

I saben també que és molt de VOX o d'Aliança Catalana, que pel cas són exactament el mateix? Ni una proposta de millora –ni una–, cap compromís pressupostari. Marca blanca fins i tot en això. Quina mandra, senyores i senyors del PP! La seva eh?

I arribem al moment culminant de la moció, on parla d'eliminar aquestes campanyes institucionals que fomenten la pèrdua de drets de les dones, com la campanya *El club de la lluita per la igualtat*, que també me'n sento responsable, perquè el vam fer sota el Govern republicà el Departament d'Igualtat i Feminismes. I diu que..., bé, que fomenta, això, la pèrdua de drets perquè surt una nena velada, i obvien que una de les protagonistes d'aquest llibre, l'Aïcha, porta els cabells solts, amb una cua molt llarga, amb una samarreta esportiva de futbol; de fet, portant el que podria ser el seu jugador preferit, el Hakim Ziyech, exjugador de l'Ajax, del Chelsea i del Galatasaray. I re, que mostrar la diversitat no és discriminatori, simplement representa la diversitat. Però vostès tenen, pel que sembla, cada vegada més obertament, aquesta batalla política per criminalitzar i estigmatitzar col·lectius, per utilitzar-ho com a arma política. Però mira que arriba a ser de molta vergonya utilitzar una nena d'un llibre infantil per criminalitzar tot un conjunt de la població.

Per tant, potser abans de venir a donar lliçons sobre drets podrien llegir-se aquest llibre. Els hi recomano. Està especialment recomanat per a nens i nenes de cinc a dotze anys, però, escoltin, cadascú pel nivell que té. I abans d'abandonar..., abans de criticar aquest llibre que es diu *El club de la lluita per la igualtat*, abandonin el club de la lluita per l'odi. I si no ho volen fer per convicció, doncs, facin-ho almenys per respecte. Perquè les polítiques d'igualtat no són un caprici ni un luxe; són drets humans i aquests no es poden dissoldre.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part ara del Grup Parlamentari dels Comuns, té la paraula la diputada Susanna Segovia i Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... Crec que, una mica en la línia d'algunes de les coses que s'han dit, quan agafem els informes, hem d'agafar els informes amb totes les dades que hi ha, no només amb la dada que ens interessa. Llavors, jo he entrat també a veure què és el que diu l'informe del Clínic sobre agressions sexuals i, efectivament, hi ha un

augment i hi ha una preocupació per part de les persones professionals que atenen al centre d'atenció a les violències sexuals del Clínic, però també és veritat que hi ha moltes altres dades que acompanyen, com, per exemple, que el cinquanta per cent de les agressions que es denuncien són al domicili. Per tant, en un lloc segur. Per tant, per persones conegudes. Aquesta dada, per alguna raó, no la utilitzen en la seva interpel·lació i no la utilitzen en la seva moció.

Que un 8,3 per cent de les agressions són a locals d'oci. De fet, l'oci, els espais d'oci repunten com un dels espais on hi han més agressions. Això també és important posar-ho sobre la taula. Que en el seixanta-set per cent d'aquestes agressions les dones havien consumit alcohol. I això no és per culpabilitzar ni criminalitzar les dones, sinó perquè, tal com les expertes del Clínic ens van fer evident en una compareixença que vam tenir la passada legislatura quan es parlava de la submissió química, la majoria d'agressions per submissió química són causades sota els efectes de l'alcohol; és a dir, amics, companys o coneguts que coneixes en una discoteca, en un espai d'oci, en una festa major, en un concert que s'aprofiten que la dona pot estar sota els efectes de l'alcohol per agredir-la sexualment.

I sap quina és la diferència, i és una diferència important? Que això abans no es denunciava –no es denunciava–, perquè es considerava –i la pròpia dona ho considerava– que la culpa era seva, que alguna cosa havia fet malament. Que, clar, si estava borratxa, doncs, és el que passa. I ara aquestes agressions es denuncien.

I és l'altre tema que es comentava, és a dir, un augment de les denúncies d'agressions sexuals no és necessàriament un augment de les agressions sexuals; és un augment de les dones que han rebut la formació, la informació, la seguretat i la confiança en les institucions públiques, en els Mossos i en el sistema judicial de que quan pateixin una agressió sexual i la denunciïn, se'ls hi farà cas i no se'ls hi dirà que menteixen, com estem veient recentment, que se segueix dient a les dones que denuncien una agressió sexual, que menteixen.

I, malgrat això, segueixen augmentant les denúncies. I, tot i així, segueix havent-hi un setanta per cent d'infradenúncia en les violències masclistes, de dones que no denuncien per no tornar a passar vergonya, per no tornar a reviure-ho, una vegada i una altra, en un sistema que segueix perpetuant la violència institucional contra les dones que pateixen violència masclista, per no haver-ho de repetir una vegada i una altra, una vegada i una altra i una altra vegada i una altra, perquè finalment arribin a un jutjat i una jutgessa o un jutge els hi digui que la seva declaració no és consistent i que, per tant, no la creuen. Malgrat tot això, les dones s'atreveixen a denunciar més, i això és un fet que han de posar sobre la taula quan analitzin l'augment de les violències masclistes; no ignorar-ho, s'ha de posar sobre la taula.

Que demanin fer una avaluació de les polítiques d'igualtat dels darrers anys, no?, del 21 al 25, i sense esperar aquesta avaluació ja demanin tancar el Departament d'Igualtat i Feminisme és com una mica absurd, perquè hem de fer una avaluació. Si vostès ja tenen el resultat, ja l'han fet, perquè ja demanen el tancament d'un departament que bàsicament els seus objectius són garantir i avançar en la defensa dels drets de les dones. Ens volem carregar aquest departament. És com si ara –em permetran l'exemple d'actualitat–, amb tota la crisi de la pesta porcina, el que demanessin és que es tanqui el Departament d'Agricultura, perquè com que la política ha de ser transversal i s'ha de fer des de Salut i s'ha de fer des de Territori, doncs llavors tanquem el Departament d'Agricultura, en plena crisi. Si estan augmentant les agressions sexuals, com pot ser que vulguem tancar el departament que hi ha de donar resposta amb polítiques? Podem qüestionar les polítiques, podem pensar que són més o menys encertades, però tancar-ho? Després de demanar una avaluació..., bé, no, tancar-ho abans de fer l'avaluació. Evidentment, no té cap mena de sentit.

I sobre el punt que també denunciem una campanya perquè suposadament vulnera els drets de les dones, què creuen que pot ajudar més una nena que porta vel: que es vegi representada aquí i, per tant, entengui que també ella, si pateix una violència masclista i una agressió sexual, ho pot denunciar, o que se senti completament exclosa d'aquesta imatge i pensi que això no va amb ella, que senti que si denuncia no la defensaran? Nosaltres, evidentment, creiem que com més diversitat i més nenes i més joves i més dones estiguin representades en les campanyes, més força tindran per denunciar quan pateixin una agressió.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Per part ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la terra, té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia de nou. Les polítiques adreçades a les dones s'han convertit en un dels terrenys on avui es disputa el sentit comú. Des de fa anys observem com les dretes, totes les dretes, intensifiquen la seva ofensiva contra qualsevol avenç en drets, en llibertats i en igualtat. Aquesta agressivitat no és només ideològica, respon a la voluntat de preservar un ordre social que els és funcional. Per això la CUP insistim sempre que el feminisme no només és emancipador, s'hi posen al centre les condicions materials de vida de les persones, de les

dones. L'enfrontament amb la dreta no és cultural ni és moral, és profundament econòmic i polític.

La dreta vol convertir les polítiques de gènere en una caricatura permanent: parla de «xiringuitos», d'ideologia de gènere, de privilegis. Aquesta batalla discursiva no és innocent; és un intent de tapar el que veritablement està en joc: el control sobre el treball, sobre els cossos i sobre la reproducció social. Quan la dreta nega les violències masclistes, no només proclama una mentida reaccionària, està negant la necessitat d'invertir recursos públics en prevenció, en serveis d'atenció, en suport psicològic i en protecció. Quan es resisteixen a l'educació sexual i afectiva, no només és moralisme; és la defensa d'un model familiar, jeràrquic i desigual que vol mantenir les dones subordinades. I cada vegada que volen derogar lleis d'igualtat o departaments d'igualtat estan dient clarament que la desigualtat els és acceptable perquè els serveix.

Des d'una perspectiva feminista de classe, parlar de desigualtat de gènere és parlar de condicions materials, de treball i de vida quotidiana. Les opressions no són abstractes; s'expressen en sous baixos, en jornades fragmentades, en precarietat estructural i en el pes desproporcionat de les cures, que recau sobre les dones. S'expressen en serveis públics insuficients que tornen a col·locar la càrrega sobre elles.

I és aquí on les polítiques de la dreta mostren tota la seva brutalitat. No es limiten a rebutjar el feminisme, sinó que promouen mesures que empitjoren la vida de les dones, sobretot les més pobres. Quan la dreta retalla sanitat o dependència, sap perfectament què està passant: que algú haurà de cobrir aquests buits, i gairebé sempre aquesta serà una dona. Quan impulsen privatitzacions en atenció a nadons o persones grans, estan aprofundint una desigualtat que permet conciliar només a qui té més diners. Quan defensen una economia precaritzada, amb horaris impossibles, saben que condemnaran dones a dobles jornades, renúncies i a dependència econòmica. I quan criminalitzen mares solteres, joves, dones migrades o qualsevol col·lectiu vulnerable, busquen dividir, culpabilitzar i convertir problemes estructurals en responsabilitats individuals.

Davant de tot això, el feminisme que la CUP defensem és de classe i redistributiu. No serveixen polítiques purament simbòliques ni sortides punitives que no transformen les condicions de vida. Necessitem actuar sobre l'habitatge, la renda, la regulació del treball, les cures i l'enfortiment dels serveis públics. Necessitem polítiques que eliminin la precarietat que colpeja especialment les dones migrades i racialitzades. Necessitem educació sexual a les escoles com una eina d'autonomia i democratització de les relacions. Necessitem un espai social fort, perquè sense això el feminisme queda buit.

Per això cal confrontar la dreta sense ambigüitats i posar al descobert la seva hipocresia. La dreta també té polítiques de gènere, i tant!, però són polítiques que reproduïxen la desigualtat i la subordinació. El seu projecte és clar: reduir les dones a l'esfera privada, restaurar privilegis masculins i delegar les cures al treball invisible i gratuït a les famílies.

Davant d'això, el feminisme no pot ser tímid ni purament reactiu; ha de ser una alternativa real, una alternativa capaç de disputar el model de societat. Perquè el debat no va de símbols, sinó de qüestions materials: qui cuida i qui es cuida, qui té temps i qui no, qui té autonomia i qui queda atrapada. La dreta vol un país desigual i disciplinat. El feminisme, que defensem la vida, vol exactament el contrari: un país on totes puguem viure amb drets, en llibertat i amb condicions dignes. I això només es construeix amb més democràcia, amb més serveis públics, més igualtat i departaments de feminismes.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Cada dia, dotze nenes, adolescents o dones veuen escapçats els seus somnis i il·lusions per culpa d'una agressió sexual que els deixa seqüeles emocionals de per vida. No parlem de segles passats ni de zones allunyades on les dones no tenen drets ni oportunitats; parlem de Catalunya, de la Catalunya del segle XXI, governada per les esquerres, que es vanten de ser feministes i progressistes, però que a l'hora de la veritat validen polítiques immigratòries que ens han conduït a una escalada sense precedents en la violència sexual contra les dones.

Volen dades? Si mirem les agressions sexuals comeses per joves de catorze a vint-i-un anys i agafem els informes del centre d'estudis del propi Departament de Justícia, veurem que el trenta-dos per cent d'aquestes agressions són comeses per immigrants i el seixanta-vuit per cent per nacionals. Ara només falta preguntar-li al senyor Espadaler quin és el tant per cent d'aquests a qui anomenen nacionals que són en realitat nacionalitzats d'origen immigrant, i ja ho tindríem. Suposo que no ho publicarà, perquè la dada seria massa escandalosa i verificaria el relat d'aquells a qui s'han entestat d'acusar per activa i per passiva d'extrema dreta i de feixisme. Quan les dades desmunten la narrativa millor dissimular-les, oi?

El que no poden amagar és que en vuit anys s'han incrementat un 503 per cent els casos de violacions a Catalunya i que aquest increment no és casual ni espontani. El setanta per cent

d'empresonats per violació són immigrants. Poden controlar el relat a cop de talonari, però la realitat és tossuda i irrefutable.

Mentre no paren d'invertir milions d'euros de diner públic en punts liles i en campanyes ridícules, com la de les calcetes reutilitzables, el país s'omple d'individus que es senten provocats sexualment pels cabells d'una nena o d'una dona. Aquesta nova normalitat importada desmenteix les bondats de les seves teories inclusives i multiculturals. La senyora Tània Verge, que se n'ha fet uns bons tips de vindicar-se feminista i d'invertir centenars de milers d'euros públics en punts liles, va veure impàvida com les violacions amb penetració augmentaven un trenta-cinc per cent sota la seva legislatura. Sembla que la barbàrie que han deixat entrar no afluixa davant manifestos i pancartes –s'hi hauran escarrassar una mica més. I, per cert, aquest llibre que ens ha mostrat, que explica la història de l'Aicha i dels seus cabells voleiant lliures, no l'ha de regalar a la bancada dreta d'aquest hemicicle, sinó a la seva pròpia diputada. Regalin-li un exemplar a la diputada Najat, aviam si capta el missatge.

Les polítiques d'igualtat i feminisme del Govern actual segueixen el mateix patró, el mateix full de ruta –fins i tot els Germans Musulmans les validarien. Per què no actuen en els casos de menors que són obligades a entrar a les aules públiques tapades de dalt a baix? Per què no empen mesures contra les famílies que van a centres hospitalaris públics d'Osona a demanar un certificat de virginitat per a les seves filles? A on és l'intervencionisme proteccionista de l'Administració quan el patriarcat prega de cara a la Meca? Enlloc. Aquest silenci seu és eixordador i tindrà conseqüències a curt i a llarg termini. No hi pot haver polítiques públiques efectives sense un diagnòstic honest, i vostès no estan disposats a fer-lo, perquè en aquest país dir la veritat té un cost. I no parlo només de cordons sanitaris i de banalitzacions diverses; parlo de denúncies a la comissió dels diputats, de denúncies davant els tribunals espanyols, d'amenaques contínues, d'agressions. Per això callen. La covardia és un mal de poques paraules.

Saben quant va costar la campanya de calcetes reutilitzables de la senyora Verge? Trenta milions d'euros, els mateixos que es van retallar a la Vall d'Hebron i que van provocar el tancament de quiròfans i l'acomiadament de professionals sanitaris. Saben quant ens costen les seves campanyes contra les violències masclistes? Quaranta-cinc milions d'euros anuals. Les seves mesures són cares i profundament ineficaces. La millor política lila, i la més barata, és tancar fronteres. Tanquem fronteres o continuem la farsa?

El president

Senyora diputada, li recordo l'article 2.3.3 del Reglament, que adverteix sobre els casos de retrets directes a un diputat o una diputada, en aquest cas a una diputada absent, i l'article 7 del Codi de conducta, que fa referència al respecte a la llibertat religiosa.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Bé, molt bon dia. Moltes gràcies, president. Bon dia, consellera. Diputats, diputades... Diputada Roldán, la veritat és que li reconec que després de la seva interpel·lació tenia molta curiositat de conèixer la moció que avui ens presentaven, perquè li recordo que en setze mesos que porta aquesta legislatura aquesta és la primera iniciativa que porten, no només aquí al Ple, sinó a la Comissió d'Igualtat i Feminisme, que parla sobre dones, la primera vegada en setze mesos. (*Aplaudiments.*) La veritat és que perquè les dones siguem la meitat de la població, hem hagut d'esperar setze mesos per conèixer la seva primera iniciativa en aquest Parlament. I la veritat és que no ens ha decebut, en absolut. De fet, em costaria molt diferenciar aquesta moció de la que pogués presentar el grup que tenen tot just assegut al darrere seu. No, no ens ha decebut en absolut.

Bé, una vegada més, el Partit Popular, doncs, pretén disfressar d'interès per les dones allò que en realitat és una operació més d'erosió institucional i un nou atac cap al feminisme. Una moció que avui presenten com una suposada preocupació per la seguretat i els drets de les dones, però que és només una continuïtat de tota aquesta trajectòria històrica seva, la de frenar, la de qüestionar i la de desmantellar totes les polítiques públiques que han permès a les dones d'aquest país viure amb dignitat.

Perquè, no ens enganyem, el PP mai ha estat i ha cregut en els drets de les dones. No ho va fer durant els governs d'Aznar, quan es van oposar, contràriament, a legislar contra la violència masclista. No ho van fer amb el Govern de Rajoy, que li recordo que van portar la llei de l'avortament al Tribunal Constitucional. I a més a més, no només amb això, ens van presentar una contrareforma vergonyosa contra un dret de les dones legítim i digne per a totes i cadascuna de nosaltres; una contrareforma que, a més, l'hi recordo, el moviment feminista va ser l'encarregat d'aturar-la.

Però sabem on ha estat el Partit Popular durant tot aquest temps? Ha estat al costat de tots els moviments reaccionaris que durant el primer Govern de Zapatero es van mobilitzar contra tots els grans avenços del feminisme: els avenços de la igualtat de gènere, l'avenç de l'avortament, el matrimoni igualitari o l'educació per a la ciutadania amb un enfocament de

gènere. El PP no només hi va votar en contra, sinó que participava activament, fent-ne campanya, juntament amb la jerarquia catòlica i Hazte Oír per frenar aquests drets.

Miri, avui vostè pot venir molt indignada per les actituds d'alguns membres del PSOE, que ja, a més, l'hi dic: més indignada que jo vostè no ho està. Però la seva trajectòria històrica i la trajectòria de la seva formació política –la seva– és la seva ideologia, la ideologia de la seva formació antifeminista i antidrets de les dones.

I aleshores la pregunta és clara: què han fet vostès per garantir els drets i la seguretat de les dones? Miri, potser seria més fàcil respondre a la pregunta «què han fet vostès per posar-les en risc?» I d'exemples en sobren.

A Andalusia, el gran escàndol dels cribratges de les mamografies, més de dos mil dones amb resultats dubtosos que no van ser informades. Vostès van actuar tard, malament i sense transparència, tot i estar avisats de feia mesos enrere.

A Castella i Lleó, el Govern, amb el partit de VOX, intentant imposar protocols provida que coaccionen les dones embarassades. Això d'escoltar els batecs fetals, ecografies 4D, que el que imposen és qüestionar –qüestionar– la capacitat de les dones a prendre una decisió tan important de manera lliure i autònoma.

A Madrid, donant suport a mocions de VOX per advertir les dones d'una suposada síndrome postavortament que no existeix i que cap evidència científica reconeix. Mentre la presidenta de la Comunitat Autònoma de Madrid, la senyora Ayuso, diu frases com «no puede ser un derecho; es acabar con la vida de un ser humano» o «que se vayan a abortar a otro sitio». I això, a més a més, ho fa mentre continua, any rere any, retallant el pressupost per combatre i atendre les dones que pateixen violència masclista a la Comunitat de Madrid.

I aquests són alguns exemples, perquè en tindríem per estar aquí tot el matí parlant.

I, a més, què es proposen avui en aquesta moció vostès? Tres coses: externalitzar el control del Govern amb una auditoria interna; eliminar campanyes que simplement el que reflecteixen és la diversitat del país, i la tercera, dissoldre el Departament d'Igualtat i Feminisme.

Miri, per ser la seva primera moció en aquest Ple deixa molt que desitjar. Podrien haver triat violència econòmica, violència digital, violència física, violència psicològica, violència vicària. Podrien haver triat la temporalitat, la bretxa salarial, la corresponsabilitat, els sostres de vidre, els estereotips de gènere i els rols de gènere. Però no, això potser és massa feina.

Miri, acabo ja, president. Nosaltres assumim el repte de totes les dades que ens han presentat en aquesta moció, i estem treballant amb tota la diligència, rigor i compromís que exigeixen.

Però el que sí que li dic és que no acceptarem lliçons de qui ha convertit els drets de les dones en una estratègia política. I, per descomptat, votarem en contra de tota aquesta moció.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidente. Voy a intentar ir un poco por orden. A la señora Calvet, simplemente decirles: mire, nosotros..., si ustedes le quieren hacer oposición al PP, allá ustedes. Nosotros seguiremos haciendo oposición al Partido Socialista y a las izquierdas.

Respecto a Junts y a la señora Renedo, yo no sé qué debate ha visto usted hoy que, según usted, no hemos hablado de políticas de mujeres. He hablado de acoso sexual, he hablado de protección a las víctimas, he hablado de mujeres mutiladas, de matrimonios forzados. Hemos hablado también de datos. No sé si es que no estaba atenta mientras nosotros hablábamos. No sé lo que ha pasado aquí.

Además, también me ha criticado los datos. He citado datos de Mossos d'Esquadra y datos del Ministerio del Interior. Si usted, a esos datos no les da validez, apague y vámonos. Y, por cierto, el Departamento de Igualdad y Feminismo, que antes estaba en Presidencia, estaba ahí mientras eran ustedes los que gobernaban. O sea que..., no sé. En fin...

Esquerra Republicana. Me decía la señora Tània Verge que esto de eliminar el departamento que en mi cabeza debía sonar superbién y que en el resto del mundo no. Pero, mire, ¿sabe qué pasa?, que dato mata relato. Y en aquellas comunidades autónomas donde no hay un departamento específico de mujeres, los datos son mejores que en Cataluña, que encabezamos las violaciones de toda España. ¡Que no es para estar orgullosa, señora Verge! (*Aplaudiments.*) ¡Que algo está fallando! ¡No es para estar orgullosa! Deje usted de repetir que usted era la consejera y supérelo de una vez.

Miren, ocho de cada diez mujeres, según el CEO, tienen miedo a ir solas de noche por la calle, mientras usted era consejera y mientras lo es ahora la señora Menor. Algo está pasando en Cataluña.

Y señora Segovia, no nos corresponde a nosotros analizar las causas, que para eso precisamente hay un departamento de feminismo con millones y millones de euros. Y resulta que son incapaces ni de dar los datos ni de hacer absolutamente nada.

También a la señora Castillejo, que dice que ha habido un retroceso con la derecha. El único retroceso que estamos viviendo aquí es con ustedes en el Gobierno. Y no está para dar muchas lecciones, porque la vi muy contenta en la flotilla, sin condenar las violaciones y los asesinatos de mujeres por parte de Hamás —una auténtica vergüenza. (*Aplaudiments.*)

Y ya acabo, presidente. Porque hoy ustedes aquí han sido muy valientes criticándome a mí, pero con ellos no se atreven, con aquellos hombres que obligan a las mujeres a ir tapadas de pies a cabeza no se atreven. Cuando lo hagan, entonces a lo mejor pueden venir aquí a dar lecciones; de momento, ni una.

Muchas gracias.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

302-00177/15

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora. Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera... El Grup Popular, amb la moció que ha presentat, el que fa és constatar el fracàs de les polítiques d'habitatge del Govern de la Generalitat. Unes polítiques que han enfonsat l'oferta, han demonitzat el propietari, han banalitzat la vulnerabilitat i han tolerat l'ocupació i la «inquiocupació». I a més a més, ara, a sobre encara han derivat cap a un model de control polític de la propietat privada que juga amb els béns i el patrimoni de tots els ciutadans de Catalunya.

Aquestes polítiques són profundament perjudicials per a tots, per a totes les persones que volen accedir a un habitatge de classe..., de renda mitjana, mitjana-baixa, famílies, que ens preocupen enormement els joves que no es poden emancipar. I, per tant, les seves polítiques són les que fan que totes aquestes persones tinguin tantes dificultats a l'hora d'accedir a un habitatge. Són barreres a l'accés a l'habitatge.

I, per tant, des d'aquesta visió, el Grup Popular lo que li demana, senyora consellera, és que rectifiqui, que rectifiquin aquestes polítiques, perquè al final el noranta-vuit per cent del parc d'habitatges està en mans de propietaris, petits i mitjans propietaris. I no ho diu només el Grup Popular. L'estudi de l'àrea metropolitana així ho indica. La immensa majoria, més del setanta-vuit per cent, només tenen un, dos o tres habitatges, i només el quatre per cent són grans tenidors. Per tant, vostè el que ha de fer és aliar-se amb els propietaris. no enfrontar-se amb els propietaris. Perquè el propietari no és l'enemic, ha de ser l'aliat, és la solució per resoldre el problema de l'habitatge.

I, per tant, vostè el que ha de fer i el Govern de la Generalitat són polítiques que afavoreixin que aquest propietari pugui posar el seu pis en disposició de ser llogat. Si no hi ha propietaris, no hi ha pisos, i si no hi han pisos no hi han llogaters. I vostè al que està perjudicant és al llogater, que no pot accedir a un habitatge. Al que vostè diu defensar és al que està perjudicant i l'està enfonsant a no tenir cap tipus d'habitatge.

Per tant, des del Grup Popular defensem els propietaris i defensem els llogaters. I han de tenir un equilibri de drets, els dos, en igualtat de condicions. I el Govern el que ha de fer és protegir al que compleix, no al que incompleix i al que abusa dels drets que li atorga i la seva benevolència.

Per tant, des d'aquesta visió, el Grup Popular, a sobre, amb tot aquest marc, encara està més preocupat per la seva posició, la del seu Govern, de donar suport a la regulació i limitació de la compravenda d'habitatges. Aquesta regulació i aquesta limitació el que fa és vulnerar el dret de la propietat. El dret de la propietat..., tots els que tenen una propietat a Catalunya estan amenaçats per les seves polítiques, perquè els eliminarà la possibilitat de «disfrutar» de tenir el bé i de disposar d'aquest bé. I això és una amenaça a tots els que tenen propietat privada a Catalunya.

I això són polítiques comunistes dictades pels seus socis d'investidura, més enfocats a anar en contra de la propietat, en contra del lliure mercat, que de resoldre el problema de l'habitatge. I, per tant, li demanem que rectifiqui, senyora consellera, perquè aquesta política el que farà serà enfonsar encara més el que és l'habitatge. Per tant, li demanem que descarti –que descarti– qualsevol límit a la regulació i a l'autorització administrativa per compravenda d'habitatges.

Per altra banda, també lo que li demanem és que assumeixi la seva responsabilitat social. La funció social és de la Generalitat de Catalunya i no derivi la seva responsabilitat en el propietari. Vostè fa política social a costa de la propietat dels béns de les famílies. I vostè ha

de fer política a costa de la seva política i no a costa dels altres. Per tant, li demanem que ho descarti. També li demanem que descarti regular el lloguer de temporada, que és una necessitat.

I després també li demanem que insti el Govern de l'Estat a que no prorrogui el Decret 11/2020. És un decret que impedeix als propietaris recuperar els seus béns quan tenen «inquiocupació», quan el llogater, a causa d'una vulneració, en aquest cas, del que és el seu compliment d'obligació de pagar, no pot recuperar el seu pis. I condemnen molts propietaris i petits propietaris a la vulnerabilitat. I, per tant, li demanem que permetin que el propietari pugui recuperar el pis quan el llogater no compra. I li demanem que ho faci, perquè això és un perjudici enorme.

I, senyora consellera, des del Grup popular lo que li demanem és que no intervingui el mercat, que no limiti la compravenda, que defensi la propietat privada, que treballi perquè tots els llogaters tinguin opció de tenir un pis. I dir-li que ens estem jugant no només la propietat privada, sinó la societat que volem, una societat que volem que tingui llibertat i no que estigui sotmesa al poder polític.

El president

Hi ha dos grups que han presentat esmenes i, en primer terme, per defensar-les, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, molt bon dia. Nosaltres coincidim en la majoria de punts d'aquesta proposta, perquè, sí, les polítiques intervencionistes s'ha demostrat que són un fracàs. El control de rendes i les zones tensionades han fet caure l'oferta i, sí, s'ha retirat habitatge del mercat de lloguer. Jo no parlo d'opinions, que lògicament tinc la meua, sinó que més aviat parlo en base a les dades, no?, perquè, de fet, s'ha de tenir en compte que Catalunya acumula un dèficit de deu mil «vivendes» anuals en l'última dècada.

I, sí, estem a favor de la majoria de punts d'aquesta proposta, perquè defensa la propietat privada, denuncia l'intervencionisme feroç i perquè exigeix que la Generalitat de Catalunya deixi de carregar els seus fracassos sobre les espatlles dels nostres veïns. I, sobretot, perquè cal un govern que no persegueixi propietaris, que no empari i no regali drets als ocupes i als «inquiocupes». De fet, nosaltres defensem que s'ha de garantir el desallotjament immediat.

Després, cal que Catalunya no segueixi sent una selva normativa que acaba posant més traves als catalans. S'ha de tenir en compte que l'última dècada Catalunya ha patit més de

quaranta canvis normatius que han acabat afectant el sector de la «vivenda». I això són coses que acaben perjudicant la construcció, perquè si seguim amb aquest panorama i, per tant, amb aquest escenari, la gent no construirà, la gent no posarà els seus habitatges en el mercat de lloguer..., perquè quina seguretat els dones si canviem les regles del joc cada dos per tres?

I, després, una cosa que tenim molt clara és que cal una planificació urbanística que sigui seriosa, que sigui rigorosa i que deixi de congelar sòls en els municipis i ens permeti poder créixer allà on sigui possible i on sigui viable.

Però també, diputats del PP, sí que els hi haig de dir una cosa, no?, i és que aquesta proposta, per nosaltres, doncs, es queda curta. I aquí faig referència concretament al punt 7, que hi parlen de garantir l'accés a l'habitatge a persones vulnerables, i tots sabem el que això significa a dia d'avui a Catalunya, no? I és que aquest concepte de «persones vulnerables» és, en realitat, un calaix de sastre que hi cap tothom a excepció de la gent de casa, i això a dia d'avui és un problema que ens trobem en els nostres municipis.

Perquè aquest criteri de vulnerabilitat es decideix sobretot per un tema de renda i també segons la situació administrativa d'aquella persona en aquell moment, i no pas –perquè no es té en compte– l'arrelament real, la contribució d'aquelles famílies, l'esforç i inclús l'aportació que puguin fer al municipi, a la regió o inclús al nostre país. I així és com veiem, no?, com el sistema acaba convertint l'esforç de les famílies catalanes en un desavantatge.

I és que mentre alguns, doncs, s'omplen la boca parlant de persones vulnerables – i inclús es fan *selfies* amb la paraula «vulnerable»–, ens trobem que hi ha moltes famílies catalanes, no?, les que porten anys, les que porten dècades treballant, pagant impostos, contribuint, i sobretot contribuint al sosteniment dels serveis públics, que veuen com acaben sempre al final de la cua.

Per això hem presentat una esmena en aquest sentit i demanem prioritat nacional *precisament* per deixar d'excloure sempre els mateixos. Perquè una cosa hem de tenir molt clara, i és que si els recursos són limitats, si el parc d'habitatge social és insuficient, i si els catalans, les famílies catalanes són les que estan sostenint Catalunya, doncs, és de justícia que aquests no quedin sempre al final de la cua. (*Alguns aplaudiments.*)

I dic això perquè, clar, s'ha de tenir en compte que si ens trobem que el Partit Popular recolza les regularitzacions massives d'immigrants, recolza alhora el repartiment de menors estrangers no acompanyats i alhora no recolza una proposta en forma d'esmena del meu

grup parlamentari, VOX, en què demanem prioritat nacional en l'accés a l'habitatge, doncs, jo crec que queda força clar quines són les persones vulnerables per part del Partit Popular.

I és que nosaltres no podem permetre que no s'hagi acceptat aquesta esmena, perquè considerem que negar la prioritat nacional és posar la gent de casa, precisament, els últims de la cua. I mirin, jo soc conscient que no és còmode defensar el que incomoda el poder, perquè té un peatge i té un cost, però jo crec que és el nostre deure i és el deure del nostre grup parlamentari. De fet, jo crec inclús que és el que ens diferencia a VOX del Partit Popular i de la resta de formacions polítiques, perquè s'ha de tenir en compte inclús que el Partit Popular i el Partit Socialistes aquí diuen una cosa, a Madrid en diuen una altra i a Brussel·les..., completament una altra. I això és el que ens diferencia a nosaltres, precisament, de vostès.

I ja acabo. Perquè han de tenir clar que VOX ha vingut aquí a canviar les coses encara que aquestes coses incomodin. I això és precisament i senzillament el que Catalunya necessita, que canviïn les coses.

Gràcies.

El president

I per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Bon dia, president. Consellera, diputats, diputades... Avui, si m'ho permeten, voldria començar una mica diferent aquest parlament, i voldria fer-ho amb dues preguntes molt senzilles. En primer lloc, si saben quants joves menors de trenta anys es poden emancipar. La dada és esfereïdora: només un de cada tres. Segona pregunta: quin percentatge, quin total del salari que cobren les famílies catalanes creuen que va destinat a l'habitatge? Doncs bé, ni més ni menys que hi va entre el quaranta i el seixanta per cent, en algunes ciutats de tot el país.

I aquest és el resultat..., aquestes són les dades de polítiques d'habitatge fallides de reiterats governs de la mà de Barcelona..., de l'alcalde Colau, Collboni, del Govern d'Illa a Catalunya, però també de Sánchez i Díaz a Madrid. I si bé és cert que aquesta moció que avui ens presenten els populars en ple mes de desembre podria semblar la carta als Reis, no existeixen solucions màgiques per a una emergència de país i per a una crisi d'aquesta dimensió. Cal, per tant, més inversió i més construcció pública.

Però en els dos casos, si també tornem a les dades, veiem com ens trobem a la cua d'Europa. De fet, Espanya només destina trenta-quatre euros per habitant en habitatge, i dic «només» perquè si mirem la mitjana europea és d'un total de 161 euros, mentre que a altres indrets, com podria ser Alemanya, se situa ja als dos-cents euros.

Aquesta és, per tant, la política dels socialistes, aquella dels anuncis sense diners, sense pressupostos, i de titulars sense resultats. Per tant, mentre no s'inverteix, mentre no es construeix habitatge públic, vostès opten per prohibir, per sobreregular, inclús amb els seus socis d'investidura i de legislatura, per vetllar..., per criminalitzar la propietat privada.

I no els hi voldria fer espòiler, perquè, setze mesos després d'aquest Govern, veiem com l'oferta de lloguer ha descendit, ha caigut fins al cinquanta-sis per cent, i a Barcelona ja al vuitanta per cent.

Davant d'aquest context, des de Junts per Catalunya hem volgut presentar algunes esmenes per millorar el text, algunes d'elles acceptades, per tal de vehicular amb quatre pilars fonamentals el camí per revertir aquesta situació.

En primer lloc, per generar més oferta, ampliant, evidentment, el parc públic d'habitatge amb nova construcció, però fent-ho principalment amb un pla d'agilització urbanística. Avui en dia es tarda fins a dos anys per a una llicència, en el millor dels casos. Proposem, per tant, reduir terminis, simplificar procediments i digitalitzar els tràmits, però no ho podem fer sense el consens i sense el món local. Jo crec que els companys socialistes no deuen haver explicat als seus alcaldes que amb la llei de mesures urgents en matèria d'habitatge i urbanisme van bloquejar que poguessin venir a intervenir les principals entitats municipalistes. Perquè sí, perquè els alcaldes han de dir la seva sobre la definició de les polítiques d'habitatge a Catalunya.

En segon terme, per una estratègia nacional d'emancipació juvenil, perquè cal un pla integral per facilitar l'emancipació juvenil amb un primer habitatge, amb mesures fiscals com reduir l'ITP en la compra d'un primer habitatge, amb deduccions de l'IRPF –no només autonòmica, sinó també estatal, aquella que va treure el Govern de Rajoy i que se n'han descuidat, el Partit Popular–, i incrementant la deducció de l'IRPF per a lloguer al vint per cent.

Per tant, fem números, traiem la calculadora. Les propostes que avui presenta Junts per Catalunya suposarien, en el millor dels casos, si trobéssim un habitatge per a un jove de 200.000 euros a Tordera, estalviar-se fins a dotze mil euros en impostos. Per tant, polítiques de debò, polítiques útils.

En tercer lloc, per protegir també la propietat privada i generar aquella confiança per posar a disposició de lloguer l'habitatge dels petits propietaris, amb bonificacions fiscals, sí, deduccions en contractes estables, però també amb garanties administratives. Cal que assumeixi la responsabilitat social l'Administració, perquè un petit propietari no pot assumir riscos que sí que pot assumir l'Administració.

I en quart lloc, no menys important, sobre la seguretat jurídica. Fixi-s'hi, el darrer any, a Catalunya, el 2024, més de set mil ocupacions il·legals, un 42,6 per cent de tot l'Estat.

Davant d'aquests fets, des de Junts per Catalunya, respostes clares, mesures clares, amb una llei que permeti la recuperació ràpida de l'immoble ocupat entre vint-i-quatre i quaranta-vuit hores des de que se'n té coneixement, i amb l'objectiu d'acabar amb les màfies, d'acabar amb les conductes il·lícites i incíviques que afecten no només els propietaris, sinó també totes les comunitats de veïns.

I ja acabo, president. M'agradaria fer-ho formulant de nou una pregunta, com he fet a l'inici. Està millor Catalunya avui que fa un any, que fa setze mesos, quan van entrar vostès al Govern, en matèria d'habitatge? Bé, crec que la resposta és clara i compartida. Calen solucions reals davant l'emergència habitacional. I, davant d'aquest problema majúscul..., cal abordar-ho amb més inversió, amb més construcció pública, defensant, sí, el dret a l'habitatge, però també la propietat privada.

Gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes, per tal que puguin fixar llur posició. I, en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. Bé, crec que és entranyable veure avui com es materialitza aquesta unitat del braç parlamentari del rendisme, de la patronal immobiliària, avui en aquest hemicicle, en aquesta moció a tres mans entre VOX, el Partit Popular i Junts per Catalunya; per tant, ens fan evident allò que ja evidenciàvem des de fa molt de temps.

Per tant, avui el Partit Popular i els seus socis en matèria d'habitatge ens presenten, doncs, aquesta moció, que no la sorprendrà, diputada Esteller, si li dic que votarem en contra de la seva totalitat. I hi votarem en contra perquè fan una esmena a la totalitat al model que defensem des d'Esquerra Republicana i, sobretot, perquè per a vostès l'habitatge és un bé

de mercat més, és un bé d'alta rendibilitat i és un bé subjecte a l'especulació, però per a nosaltres és justament tot el contrari. És aquell element nuclear que permet a una persona desenvolupar el seu projecte de vida en el seu barri, en el seu poble, en la seva ciutat, on ha crescut, on té les seves arrels. I, per tant, nosaltres el que volem és continuar garantint que així pugui ser, i això és incompatible amb la llei del més fort, que és el que vostès intenten perpetuar amb aquesta moció.

Per tant, el que ens venen a dir avui és que qui tingui diners pot comprar o llogar un pis i qui no, doncs, que vagi a la cua de l'Administració, però, sobretot –sobretot–, que la patronal immobiliària no en surti perjudicada.

Doncs, diputada Esteller, per nosaltres resoldre la crisi de l'accés a l'habitatge requereix avançar en dues direccions, com hem dit en reiterades ocasions. En primer lloc, sí, cal posar límits al mercat, i sí, també cal que l'Administració pública incrementi els recursos i incrementi el seu parc públic d'habitatge. I quan diem de posar límits al mercat no estem parlant de criminalitzar els petits propietaris ni d'atacar la propietat privada ni de tot allò que ens han acusat en les intervencions anteriors. Simplement estem parlant, vostès que tant defensen la propietat privada, de que hi pugui haver més propietaris, que els habitatges no es concentrin només en unes poques mans, sinó que cada cop més gent al nostre país, i sobretot també més joves, puguin ser propietaris de casa seva.

Per tant, vostès, que defensen tant el dret a la propietat..., el que nosaltres proposem va en la línia també d'aquesta qüestió, que més gent pugui ser propietària de casa seva, i no aquella minoria privilegiada, aquella minoria que l'únic que veu en l'habitatge és un bé d'alta rendibilitat.

I, per tant, tant que parlen de xifres... L'hi vaig dir a l'anterior Ple, parlen de rebaixar els impostos, parlen d'ocupació, com si només això fos el problema, però, en canvi, no diuen res de que en els darrers deu anys el preu del lloguer a Barcelona ha augmentat un quaranta-u per cent, mentre que els salaris han augmentat tan sols un 3,9 per cent.

Tampoc diuen, doncs, que la propietat de l'habitatge s'ha concentrat en poques mans, perquè, de fet, els propietaris amb cinc o més pisos representen el 7,5 per cent dels titulars d'habitatge, però controlen gairebé la meitat del parc públic del parc de lloguer, un 44,7 per cent, i que un trenta-cinc per cent dels pisos llogats són d'empreses i no pas de particulars, d'aquells petits propietaris que vostès venen aquí a explicar-nos que es complementen la pensió i no sé quines històries més que no es corresponen amb la realitat.

I, sobre això, l'única proposta que vostès fan és que la responsabilitat recaigui només sobre l'Administració pública, sobretot sense intercedir en els beneficis i en el lucre del mercat immobiliari. Doncs bé, li torno a posar un exemple sobre la taula que crec que exemplifica que la seva proposta és del tot fallida –que segurament ja ho saben, però tampoc els interessa reconèixer-ho–, que és l'exemple de Salt, el municipi que més inverteix en habitatge a tot Catalunya. Tant també que parlen de la mitjana europea en habitatge social, que és un nou per cent..., municipi de Salt: 8,8 per cent. En sis anys, 7,5 milions d'euros per adquirir i condicionar 225 pisos, i això ha estat possible.

Mecanismes que vostès també critiquen i rebutgen, com, per exemple, el dret de tanteig i retracte per part de l'Administració pública, que permet, doncs, adquirir habitatge de fons voltors i d'altres entitats bancàries que els tenen buits, abandonats, i que no saben ni el que tenen al territori. O sigui, habitatge públic, sí, però, com deia, que no li tregui la més mínima oportunitat de negoci al sector privat.

Per tant, un municipi que ha fet la feina, que ha invertit, que ha planificat, ha liderat i assumit responsabilitats en matèria d'habitatge, i, per tant, segons la seva tesi, hauria de solucionar tot el problema, doncs..., la realitat és tossuda, i la realitat, el que veiem a dia d'avui, és que amb això no n'hi ha prou perquè, malgrat tot, el mercat continua marcant els preus, continua expulsant veïns i veïnes i continua sent un negoci massa rendible per a qui acumula propietats.

Per tant, el que els hi vull explicar amb aquest exemple és que quan hi ha una política decidida es pot fer una bona política pública en matèria d'habitatge, però que si no es posen límits al mercat, si no es posen límits a l'especulació, amb això no n'hi ha prou.

Per tant, deixin de defensar els interessos de la patronal immobiliària i comencin a pensar una miqueta en la gent, que ja sabem que és una realitat que els hi queda molt lluny, però això és el que viuen milers de famílies i de joves al nostre país.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Efectivament, hem vist aquí concretada quina és la proposta de com solucionar el problema de l'habitatge del Partit Popular, que

segur que ens portarà molt lluny, tenint en compte quines han sigut les seves propostes i les seves polítiques quan han tingut la capacitat de fer alguna cosa. Doncs, per exemple, quan el president Aznar en el seu moment va liberalitzar el sòl, l'any 1998, amb un preu mitjà del metre quadrat de 1.089 euros i que deu anys després, el 2007, el preu estava en 2.905 euros; una prova de que liberalitzar va superbé, eh?, per al control de preus –liberalitzar va superbé. O quan, per exemple, des del 2008, que comença la gran bombolla immobiliària, fins ara, amb zero polítiques d'intervenció, sinó tot lliure, campí qui pugui, contractes de tres anys, reforma de la LAU per beneficiar fiscalment les socimis..., des de llavors l'únic que ha passat és que els preus –sorpresa– han pujat; no han baixat enlloc, mai, amb cap política de limitació ni d'intervenció dels preus.

Però és que no és només això, és que el senyor M. Rajoy va aprovar una retallada del setanta per cent de les polítiques d'habitatge, quan ells governaven. Per tant, s'ha d'invertir i l'Administració pública s'ha de fer càrrec de les polítiques d'habitatge, però sense diners. Deu anar en la línia que avui sentíem al senyor Clos, no?, dient que l'Administració pública no ha de destinar diners a fer habitatge de protecció oficial. Déu-n'hi-do, eh? Déu-n'hi-do, també, la deriva d'aquells que cauen a les xarxes dels llobbistes immobiliaris.

També és curiós sentir la intervenció de la diputada de Junts per Catalunya, perquè ha esmentat els responsables, segons ells, de la crisi de l'habitatge que vivim: Ada Colau, Jaume Collboni, Salvador Illa... Jo tinc alguns noms més. A veure si l'encerto: Jordi Pujol, Artur Mas, Quim Torra, Lluís Recoder, Santi Vila, el president Josep Rull, el conseller Damià Calvet... És que vostès han tingut la presidència de la Generalitat trenta-tres dels quaranta-cinc anys que portem des de la restauració de la democràcia –trenta-tres–, i no li ha vingut al cap cap nom. Cap nom d'aquests ha estat responsable de la situació de crisi de l'habitatge que vivim, de la Generalitat de Catalunya. No tenien res a fer, eh? Els governs de cinc-cents habitatges de l'Incasòl en deu anys. Sembla ser que vostès no han tingut absolutament res a fer.

Però és que, a més, hem sentit dir, en algunes de les propostes que estan aquí..., a banda de que es demanen coses que no es poden fer, o sigui, el Govern de la Generalitat de Catalunya no pot derogar la normativa sobre les zones tensionades, perquè és una normativa estatal. Llavors, potser caldria llegir una mica més o utilitzar una mica més la intel·ligència artificial, que també ràpidament t'ho explica.

Però és que, a més a més, es demanen ajuts fiscals per als propietaris, que no n'hi ha –no n'hi han, eh? Ara mateix, i consultades bases de dades i informació de diverses agències de la propietat immobiliària, del mateix Idealista..., ara mateix la llei permet que si un propietari lloga el seu habitatge un cinc per cent per sota del preu de l'índex de referència en una zona

tensionada es pot desgravar el noranta per cent. És a dir, si el seu habitatge a la zona de mercat tensionat diu que l'ha de llogar a nou-cents euros i el lloga per 850, se'n desgrava el noranta per cent, per abaixar-lo cinquanta euros. És a dir, que si un propietari treu deu mil euros l'any del lloguer, només tributa per mil euros. Però volem més ajuts fiscals per als propietaris. Si el lloga a famílies vulnerables o joves entre divuit i trenta-cinc anys, ese pot desgravar el setanta per cent. Si fa una rehabilitació dos anys abans de fer el contracte, el seixanta per cent. I a tot arreu, sigui o no sigui zona tensionada, sigui o no sigui amb preu limitat, es pot desgravar el cinquanta per cent dels ingressos que treu de llogar un pis. Però en volem més.

I, llavors, la diputada del Partit Popular diu que també defensa els drets de les llogateres. A quina de les seves propostes defensa els drets de llogateres? A quina, de les dotze? A quina demana deduccions per a les persones que lloguen habitatge, perquè puguin deduir també part del que paguen? A quina ho demana? Sap fins quan sí que es podia deduir el lloguer? Fins al 2015. Sap qui va eliminar la deducció del lloguer? El Partit Popular.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, com ja s'ha dit, és una absurditat que plantegem que la situació que tenim actualment en l'habitatge sigui només responsabilitat de l'últim any, els últims dos anys o els últims cinc. La realitat és que venim d'un model, cosa que hem abordat bastantes vegades ja en aquest plenari, que va començar..., bé, que ja venia, però que va començar i es va aguditzar a partir de la liberalització del sòl d'Aznar i que fins ara no s'ha revertit d'una manera prou contundent. Això és una cosa que també hauríem de tenir en compte tots els partits que formem part d'aquí.

Ara bé, la moció que avui ens presenta el PP parla de que les polítiques d'habitatge que s'han dut a terme fins ara són un atac a la propietat privada. I diu: «Cal descartar definitivament tota regulació que limiti la compravenda d'habitatges de persones físiques o jurídiques.» D'altra banda, plantegen també que tota limitació és una greu vulneració del dret a la propietat. En aquest sentit, entenem que se centren específicament en la regulació de temporada i habitacions i la compra especulativa.

El que passa és que és sorprenent, perquè ara mateix, segons les últimes enquestes, el setanta per cent de la societat està a favor de limitar el nombre d'habitatges. Un cinquanta per cent ho situa entre un i dos habitatges. És més, els votants del PP..., un 43,4 per cent consideren que els habitatges s'haurien de limitar a dos o menys, i un 51,5 per cent, a cinc o menys. Per tant, per a qui fan política vostès, si no la fan ni tan sols per a la gent que els vota? És una bona pregunta. Jo penso que probablement li hauria de preguntar a Ayuso, al seu «nòvio» o a l'amic del vaixell de Feijóo.

Però, en tot cas, he pensat que podríem parlar-ne metafòricament, a veure si així funcionava millor. Tu pots ser propietari, però no pots..., tu pots ser propietari d'una fàbrica, per exemple, i fer maons; està bé, però hi ha una sèrie de coses que formalment la llei no et permet fer. Per exemple, no pots contaminar absolutament un riu i que això afecti un poble, no pots tenir salaris per sota del conveni, no pots tenir el monopoli de determinades qüestions i no pots contractar nens, per posar-ne alguns exemples. Si fos pels empresaris, o per determinats propietaris, així seria, però per sort, gràcies a regulacions com les que a vostès els hi sembla que limiten el dret a la propietat, no es pot fer.

Quan tractem, a més, amb un bé essencial, la cosa s'ha de posar una mica més dura. Per què? Doncs perquè avui, com hem escoltat els àudios del CEO de Ribera Salud, parlant d'augmentar ficticiament les llistes d'espera i de rebutjar pacients, imagino que deuen entendre que les qüestions essencials –sigui la salut, sigui l'escola o sigui l'habitatge– no les podem deixar en mans..., que les gestionin vostès, perquè ja hem vist els exemples. Espero que puguin mirar als ulls alguna de les famílies que hagi perdut un familiar per precisament l'augment de les llistes d'espera ficticiament, com ha explicat aquest CEO molt tranquil·lament.

Llavors, què passa amb l'habitatge? Que el sòl és finit, que l'habitatge és finit, i que, a més, el preu de l'habitatge no es determina moltes vegades per l'interior de l'habitatge –si no, no ens trobaríem que tenim quantitat de pisos als quals se'ls hi ha fet un total de zero reformes i que segueixen augmentant. Què fa que tingui, un pis, un cost? Doncs moltes vegades precisament el que paguem de manera pública: que tinguis a prop una estació de metro o de tren, que hi hagi guarderies, que hi hagi escoles, que hi hagi un parc. Tot això, m'expliquen algun dia com es fa, sense impostos.

Tanmateix, per què s'ha de poder regular? I per què la propietat sí que té límits? I ho deixa fins i tot gent com Immanuel Kant –a *Teoria i praxi*–, que no era precisament d'esquerres. Doncs perquè afecta el conjunt de la comunitat, perquè, quan es trossegem habitacions i es converteix cada llar en un pis turístic per fer més negoci, el que passa és que tota la comunitat

se'n veu afectada, perquè deixes de tenir peixateries i tens cafès per a *expats*, i llavors és més difícil comprar tonyina fresca que una figureta del drac de Gaudí; perquè cada barri es va convertint en un escenari de Port Aventura, perquè la llengua es perd, perquè ja no tens veïns i només tens turistes. I perquè pots decidir que hi hagi pobles sencers buidats només per convertir-los en escenaris de les vacances que fan precisament determinades bancades de determinats parlaments des del Pirineu a la Costa Brava.

Per tant..., i després tenim la cara més dura, eh?, de tot això, que és que, del sensellarisme, un terç –i això és d'un article que va sortir l'altre dia publicat a *Nació Digital*– han sigut persones desnonades. Però és que només a Barcelona cada quatre dies tenim un intent de suïcidi vinculat amb l'habitatge. Per tant, sí, el dret de propietat ha de tenir límits precisament perquè pugui ser una cosa que sigui del conjunt de la societat. Això és una cosa que fins fa relativament pocs anys era un consens social.

Per què ho col·loquem així? Perquè al final intenten fer una trampa, que és dir..., parlar d'aquesta llibertat del mercat. A mi m'ha encantat el sil·logisme de que al final acabaríem sense tenir llogaters. M'ha recordat molt l'exemple aquell que es posava del formatge que té forats: quan hi ha forats hi ha menys formatge i, per tant, com més formatge, menys forats. Doncs bé, no es tracta de que acabem amb els llogaters. Es tracta precisament de que vostès, que enarboren tant la llibertat del mercat, després venen aquí a demanar ajudes per a l'àmbit privat.

Bé, l'àmbit privat funciona sol o no funciona sol? No funciona sol, no? Necessita precisament intervenció. La intervenció es troba tant d'una banda com de l'altra. El problema és que vostès la volen a favor de les empreses i de determinats grans propietaris, i nosaltres, de la majoria de la societat.

Per tant, la dicotomia en última instància és: o hi ha una llibertat absoluta del mercat que acaba amb la llibertat del poble o hi ha una llibertat del poble que, sí, controla la llibertat del mercat. Aquesta és la dicotomia constant. La vostra moció és, per desgràcia, fal·laç, i lo que venen aquí a defensar constantment, una mica igual.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Als despatxos d'Aliança Catalana fem apostes per aviam quin grup parlamentari presentarà una nova moció sobre habitatge, tot un clàssic de cada sessió plenària. Els mateixos polítics que no van preveure ni planificar les conseqüències de deixar entrar 2 milions d'immigrants al país ara s'esgargamellen recitant propostes diverses per capgirar la crisi habitacional.

L'extrema esquerra intenta retallar drets als propietaris catalans per regalar pisos a les del Sindicat de Llogateres. Els socialistes voten a favor de propostes anticonstitucionals, que atempten contra els drets dels propietaris, només per untar els Comuns i aconseguir aprovar els pressupostos. I Esquerra i Junts neden en l'ambigüitat per no descavalcar encara més a les enquestes.

Mentrestant, Catalunya continua rebent allaus immigratòries que tensionen el mercat immobiliari i que deixen sense oportunitats d'emancipació ni d'arrelament els fills d'aquesta terra. Tenim els índexs d'immigració més elevats d'Europa. I no parlem d'una immigració qualificada, productiva, generadora de riquesa. Parlem d'una immigració que abusa dels serveis socials, que genera dèficit en els serveis públics, que contribueix a l'auge del narcotràfic i de la delinqüència; d'una immigració que no s'integra ni assimila, que avança en paral·lel a la nostra societat formant contracomunitats hermètiques, predicant valors que contradiuen l'ètica i els drets occidentals. A aquests immigrants que qüestionen i recelen de la nostra civilització els hem de construir pisos amb diner públic? De debò?

Els joves catalans són la primera generació de la història moderna que viu pitjor que els seus pares. Enguany, l'edat mitjana d'emancipació és de trenta-dos anys i mig. A Europa és de vint-i-sis; a Suècia, de dinou. Però vostès continuen encaparrats a prioritzar els immigrants en les polítiques socials. Mentre juguen a fer de germanetes de la caritat amb diner públic, els nostres fills se'n van del país. No és emigració econòmica, els estan expulsant.

Els catalans cada cop hem de dedicar un percentatge més gran de la nostra nòmina per poder pagar el lloguer. En molts casos ja parlem d'entre el cinquanta i el setanta per cent, però això no obre els telenotícies. La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que depèn d'aquesta cambra, considera més important que vuitanta carallots entrin una carta a l'Ajuntament de Girona exigint que el rei negre sigui negre de veritat i no un blanc pintat, perquè, si no..., racisme. I així, tot.

En un país infantilitzat per anys de governs *woke*, el seny i l'ordre, no en tinguin cap dubte, cotitza a l'alça.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades... Diputada Esteller, com més debats tenim en aquest Parlament sobre habitatge, més s'evidencia que el model que tenen vostès és molt allunyat del que tenim nosaltres. A cada ple que passa ho veiem més clar.

En la seva interpel·lació fa quinze dies deia vostè que nosaltres, els d'aquesta banda, estem més preocupats per anar en contra dels propietaris i dels principis del lliure mercat que no de resoldre el problema de l'habitatge. Això ho va dir en la interpel·lació. Jo no sé si va reflexionar vostè massa aquesta afirmació, perquè crec, diputada, que està totalment fora de lloc i és una qüestió molt preocupant, perquè vostès volen que això vagi calant en la societat –volent que vagi calant. I el que fan vostès és enfrontar els propietaris amb la ciutadania, que té molt complicat accedir a un habitatge a un preu assequible. Prendre decisions per garantir l'accés a l'habitatge en cap cas està en contra dels propietaris –en cap cas–, diputada.

I deia també fa quinze dies que el Govern està fent primar el dret a l'habitatge al dret a la propietat. I en la seva moció ara proposen un canvi urgent i estructural en la política d'habitatge fonamentat en la defensa del dret a la propietat. I diuen –diuen–: «més enllà del que estableixen els principis de legalitat i proporcionalitat previstos a l'article 33.2 de la Constitució», però no descriuen aquest article 33.2 a la moció. Ja l'hi dic jo, el que diu aquest article de la Constitució. Diu: «La funció social d'aquests drets delimitarà el seu contingut d'acord amb les lleis.» I això, diputada Esteller, vol dir que la propietat ha de complir una finalitat i que les lleis poden posar límits i obligacions, d'acord? Obligacions i límits. Legislar, diputada Esteller (*alguns aplaudiments*), legislar. La funció social és el criteri que equilibra l'interès individual del propietari amb l'interès col·lectiu. I això vol dir prendre decisions; prendre decisions, actuar, actuar i actuar.

Vostès estan en contra de tot el que es legisla en tot el que es legisla. Quant a habitatge..., i més coses, eh?, però, quant a habitatge, en tot el que legisla i regula el Govern, tant el Govern de la Generalitat com el Govern d'Espanya. Però digui'm vostè, senyora Esteller: quines són les seves solucions per a aquest tema? Perquè allà on governa el Partit Popular..., indiquin quines mesures han portat a terme que hagin millorat l'accés a l'habitatge.

Jo, com que a vegades em surt amb algunes dades, m'he pres aquests quinze dies la molèstia de comparar-ne algunes. I mirin, la ciutat de Madrid es troba en una situació crítica en matèria d'habitatge, amb un increment interanual del preu del lloguer aquest darrer any del 18,6 per

cent, arribant al preu per metre quadrat d'habitatge més alt de la història. I si analitzen els ingressos dels madrilenys, resulta que han de dedicar gairebé el setanta per cent dels ingressos a pagar les despeses d'habitatge. Manca d'oferta d'habitatge assequible, i un model, a més, residencial fomentat i orientat cap a l'ús turístic, generant una gran pressió sobre el parc disponible. I jo dic: quina és la seva fórmula per revertir aquesta situació allà a Madrid? Quina? O he agafat València, també. La situació no és gaire millor. Els preus de lloguer i de venda s'han disparat en els darrers anys i es va reduint l'oferta d'habitatge assequible.

Ciutats amb un mercat d'habitatge tensionat. Quines solucions tenen vostès per a les ciutats com Madrid o València? *(Pausa.)* Ah, no, és veritat, les solucions..., és que el mercat té unes dinàmiques pròpies i que si s'hi intervé artificialment es distorsiona. Més distorsionat, diputada Esteller, que lo que està passant a Madrid o a València *(alguns aplaudiments)*, que no intervenen en res en aquest mercat?

Miri, diputada Esteller, crec que tindrem moltes ocasions per continuar parlant d'habitatge, però avui el nostre grup votarem en contra de tota aquesta moció.

Gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Miri, senyora Lora, vostès enganyen la gent, quan li diuen que poden defensar la prioritat nacional. No és legal, la prioritat nacional. I per això vostè no ha acceptat l'esmena del Grup Popular, o la transacció que li oferíem, a exigir un requisit de deu anys de residència, que això ja resol tots els defectes que vostè pot trobar. La prioritat nacional sap que no és legal, però vostès aposten per enganyar la gent i donar a entendre una realitat que no és possible, en comptes d'implicar-se a governar.

I miri, el Partit Popular no té por d'enfrontar-se al poder. El Partit Popular defensa els seus principis i les seves idees davant qui sigui, i molts companys han perdut la vida per fer-ho. Per tant, de lliçons de valentia i d'anar en contra del poder, vostè ni una *(alguns aplaudiments)*, ni una –ni una.

Per altra banda, jo li diré que acceptem dos esmenes del Grup de Junts, la número 2 i la número 7, vinculades i que donen contingut a la moció, perquè tot el paquet de desgravacions

o d'ajuts o de tot això ho vam fer amb una moció de fa un any. Aquesta era una moció molt centrada en el model, el que és la propietat privada i totes les accions vinculades.

Senyora Segovia, el lloguer i la propietat des de l'any 18 fins al 24..., el preu de compra s'ha incrementat un trenta-set per cent i el lloguer un quaranta-quatre. Miri millor les dades.

I, després, també li vull dir al Grup Socialistes que vostès el que fan no és limitar la propietat privada, vostès estan expropiant la propietat privada. Perquè la funció social té un límit, i si vostè es mira la doctrina del Constitucional sabrà que la funció social té un límit a la disposició a «disfrutar» del bé i a tenir el bé, que és lo que vostès estan traspassant en les seves polítiques. Per tant, estudiï's una mica millor tot el que és la doctrina del Constitucional, que és la que delimita i preserva el dret a la propietat privada, que és el que vostès estan envaint i el que estan fent.

I nosaltres defensem els propietaris i els llogaters, els dos, en igualtat de condicions, però vostès el que fan prioritant uns contra els altres (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) és la divisió que estan creant.

I una cosa també, si em disculpa, senyor president. Senyora Lora, la vulnerabilitat a Espanya són els que guanyen menys de 1.800 euros –1.800 euros–, la majoria dels joves. Aquests són els que el Partit Popular considera que s'ha d'ajudar, i no només el que vostè interpreta com a vulnerabilitat.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el vint-i-unè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la mobilitat

302-00178/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la mobilitat. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; gràcies, president. No hi ha la consellera de Territori, em sap greu. En qualsevol cas, saludar els diputats i diputades, i també saludar la gent, la bona gent que ens ve en aquest cas des de Blanes, des de Lloret, i els que ens estan seguint telemàticament des de Tordera.

En la interpel·lació que va motivar aquesta moció, nosaltres vam fer èmfasi en les infraestructures que estan més col·lapsades –de fet, Catalunya està col·lapsada per terra, mar i aire. I si mirem quines són les infraestructures implicades, veiem que la pràctica totalitat són de titularitat espanyola: carreteres, ports, aeroports, ferrocarrils, evidentment, però també hi ha determinades infraestructures que depenen de la Generalitat de Catalunya i que tampoc van a l'hora, i una és el perllongament de la C-32. I aquí és on nosaltres avui volem fer el focus, perquè és un tema que ens preocupa específicament.

El perllongament de la C-32 vol dir continuar-la des d'on es va deixar morta, que és a Tordera, a l'alçada de Blanes, fins a Lloret, que a partir d'aquí es faci la circumval·lació de Lloret de Mar fins a Cala Canyelles i que entronqui adequadament amb la GI-682 cap a Tossa de Mar, i que això serveixi també, de rebot, per poder pacificar el passeig de Lloret de Mar.

Aquestes tres poblacions, Tordera, Blanes i Lloret..., hi ha una dada que no podem oblidar, que és que els tres ajuntaments estan a favor del perllongament de la C-32. Els tres municipis estan patint un col·lapse en el que són les infraestructures al voltant d'aquesta actuació: parlem de la GI-600, la GI-682, la C-63, la nacional 2... Hi ha un autèntic col·lapse. Això vol dir problemes de mobilitat, vol dir també problemes d'accidents, de contaminació i també, sobretot, d'una minva de les seves possibilitats de poder-se desenvolupar econòmicament.

Però m'agradaria fer un focus especialment a Lloret de Mar, perquè Lloret de Mar, al cap i a la fi, no deixa de ser el cul-de-sac d'aquest greuge. Lloret de Mar és l'únic municipi de Catalunya amb més de quaranta mil habitants que no té una via ràpida per poder-hi accedir. De fet, diem quaranta mil habitants empadronats, però amb pics a l'estiu o a l'agost arriben a 250.000 habitants, per tant... Fins i tot imaginem-nos què passaria si calgués una evacuació per alguna catàstrofe d'aquest municipi, com ho faríem, oi?

Lloret de Mar turísticament està competint amb Salou, amb Cambrils, amb Malgrat de Mar, amb Calella, amb Platja d'Aro, amb Roses, etcètera, municipis que, si hi pensem, tots tenen la seva via d'alta capacitat per poder-hi arribar. I, tot i així, Lloret de Mar disputa amb Salou la segona posició any a any en recaptació de taxa turística –evidentment, després de Barcelona. Per tant, és un autèntic motor per a l'economia del nostre país i, en canvi, no l'estem acompanyant amb les infraestructures que serien necessàries per poder precisament fer-los costat en aquesta transformació que el propi municipi i els seus actors socials i empresarials estan fent cap a un turisme que sigui un turisme sostenible, que sigui un turisme desestacionalitzat i un turisme que permeti fins i tot poder pagar uns sous més alts als professionals que s'hi dediquen.

Lloret de Mar no té les connexions resoltes, per exemple, amb Barcelona, amb l'aeroport de Girona, dels quals depèn per la seva activitat turística. Tampoc els autocars que venen o marxen cap a la Unió Europea. De fet, té unes infraestructures que..., hi ha una dada que és molt significativa: l'última gran obra de mobilitat que s'hi va fer va ser el túnel de Monturiol. I sabeu quin any va ser? El 1973. Jo crec que això ja ens diu molt de com hem tractat aquest municipi, Lloret de Mar, històricament.

Que es poden fer altres actuacions? Sí, es pot, evidentment, millorar la C-63, es pot millorar la GI-687, es pot fer el carril del Brcat..., es pot fer tot, però, en canvi, això és insuficient, i el que cal segur per resoldre d'arrel el problema de mobilitat que té Lloret de Mar i que té en general –Tordera, Blanes, etcètera– tota aquesta part de la costa catalana és el perllongament de la C-32. I estar en contra d'aquest perllongament, d'aquests sis quilòmetres i escaig, d'aquest sis per cent que representa de la C-32, és el mateix que estar a favor d'eliminar la C-32 allà on hi és. Ens imaginem d'alguna manera eliminar el noranta-quatre per cent de la C-32 que ja tenim executat? Oi que no? Doncs tampoc podem estar en contra d'acabar d'executar aquest sis per cent que tant greuge suposa per a aquests municipis.

El mateix secretari Nadal, en un acte del BTM, va dir que a finals d'aquest any hi haurà un estudi, es publicarà un estudi de mobilitat, però que l'opció escollida pel Govern serà el perllongament de la C-32. La consellera Paneque, en la campanya del 12-M (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) també..., en la campanya electoral també es va mostrar fervorosament a favor d'aquesta opció.

I, per tant, el que demanem avui aquí, igual com en el seu dia –acabo, president–, fa exactament un any, jo mateix vaig demanar que hi hagués un compromís del Govern a favor de la variant d'Olot, doncs..., demanem un compromís del partit que dona suport al Govern a favor del perllongament de la C-32.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha hagut quatre grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, per defensar-les, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Bon dia. Gràcies, president. També saludar els representants dels municipis que han vingut avui en aquest debat d'aquesta moció. El problema de la mobilitat a la Selva Marítima..., també cal aquesta connexió amb el Maresme –Lloret, Blanes, Tordera–, crec que hi està

d'acord tothom, és un problema que cal solucionar, però també hem de ser realistes, hem de ser sincers i també hem d'acceptar que no està lliure de debat, perquè veïns i veïnes de Lloret, i sobretot de Blanes..., i en els seus plens hi ha hagut discussió d'aquesta qüestió, de si l'única solució és la prolongació de la C-32.

Però, a part d'aquesta discussió, que, si volen, és a nivell veïnal, també hem de tenir en compte que aquest projecte ha estat aturat dues vegades per sentències judicials. El novembre del 2022, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va anul·lar el projecte perquè va estimar el contenciós de SOS Lloret, Salvem Pinya de Rosa i altres entitats. L'estudi de l'impacte ambiental, segons deia la sentència, no avalava el traçat escollit i no s'ajustava a la llei del canvi climàtic. I, de fet, aquest era el segon projecte que tombava el tribunal, perquè el 2017 també ja s'havia suspès un primer projecte.

Per tant, nosaltres el que reclamem per solucionar realment el problema de mobilitat és intentar evitar fer proclames i discursos i intentar complir el que ens indiquen les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per donar realment una solució definitiva als veïns i veïnes de Lloret, de Blanes i de Tordera.

Per això, si analitzem les cinquanta-vuit pàgines..., un cop vam rebre la sentència, el Govern republicà el que va fer va ser demanar aquest estudi, perquè justament la sentència el que reclamava era que es fes una avaluació per cada una de les alternatives. Estimava que s'havia de fer un còmput de gasos d'efecte hivernacle per cada una de les alternatives.

També, cal dir-ho, per coherència. Perquè nosaltres ahir aquí teníem un debat dels pressupostos de carboni, i tant Junts com PSC, doncs..., els seus representants a Acció Climàtica van sortir en aquest faristol i varen reclamar que és molt important que siguem fermes en fer una aposta pel transport públic, per descarbonitzar, però, en canvi, a la moció que avui ens presenten..., només hi ha un punt en aquesta moció, i només passa per un punt que només té en compte el vehicle privat.

Per tant, nosaltres el que demanem és que es publiquin els resultats i les conclusions d'aquest estudi. Un estudi que valorava, com demanava la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que s'analitzés la xarxa viària, la xarxa ferroviària, també el tramvia Blanes-Lloret, vies ciclables, millores de transport públic...

Aquest estudi que es va encarregar, els resultats els havíem de tenir a finals del 2024, principis del 2025. Nosaltres, per això, el 14 d'octubre del 2024 vàrem registrar una sol·licitud de documentació que demanava l'estudi. El novembre d'aquest any el Govern ens va respondre que la informació sol·licitada encara es trobava en redacció. Els hi vam deixar vuit

mesos per acabar la feina, i el juliol del 25 els hi vàrem tornar a demanar els resultats i les conclusions de l'estudi. El 6 d'octubre el Govern ens va contestar que estava en fase de redacció, l'estudi, però justament aquell mateix mes el secretari de Mobilitat ja va dir, sense haver publicat l'estudi, que la Generalitat feia l'aposta per la prolongació de la C-32, i ho deien abans d'explicar els resultats de l'estudi.

I aquí, en aquest cas, jo crec que Junts no es vol quedar enrere: fa doble aposta per aquest tema i diu que s'han de començar les obres l'any que ve, abans de l'1 de gener del 27. Home, però si encara no tenim l'estudi. Què volem fer?, un projecte que ens tobin per tercera vegada els tribunals?

Jo crec que hem de ser seriosos, hem de ser rigorosos. Demanem la màxima transparència. Demanem que es publiquin els resultats de l'estudi i les conclusions, i que puguem fer un projecte que realment doni resposta als veïns i veïnes de Lloret, de Blanes i de Tordera.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. La prolongació de l'autopista C-32 entre Tordera i Lloret de Mar s'ha tornat a posar sobre la taula com a resposta a una situació de col·lapse estructural. Un tram llargament reclamat per diversos sectors del territori que denuncien un coll d'ampolla viari persistent, l'aïllament d'una ciutat com és Lloret, amb més de quaranta mil habitants, i una saturació econòmica que perjudica la mobilitat quotidiana, l'activitat econòmica i la connexió amb la resta del país.

A Aliança Catalana no ens calen tants informes per saber que aquest és un problema real. Els embussos de la GI-600 i la GI-682, la C-63, el tall brusc quan s'acaba la C-32..., són una realitat que afecta treballadors, estudiants, famílies i serveis d'emergència.

Votarem a favor d'aquest punt únic de la moció perquè és una reivindicació reiterada del territori compartida per ajuntaments i per agents econòmics, perquè entenem que millorar la mobilitat tindrà efectes positius sobre l'economia i especialment en el teixit comercial turístic de la zona, i perquè no volem caure en el bloqueig sistemàtic ni en l'oposició per oposició, com fan vostès. Som aquí per aportar, per donar solucions. I, tanmateix, hi ha línies vermelles que no permetrem traspassar. El peatge encobert: qualsevol intent de recuperar el model de

les autopistes privades o els peatges a l'ombra serà denunciat per Aliança Catalana. Els catalans ja hem pagat aquestes infraestructures durant dècades i les mereixem lliures.

I aprofitem aquest debat per defensar l'esmena que no ens han acceptat: la supressió del peatge encara vigent del ramal de la C-32 sud, concretament entre Castelldefels i el Vendrell, passant pels túnels del Garraf, que afecta poblacions com Sitges, Vilanova i la Geltrú, Cubelles. Aquest tram continua sota el règim concessionari i suposa un greuge econòmic per a milers de catalans.

És inadmissible que mentre que la resta de trams s'hagin alliberat, el Penedès i el Baix Llobregat continuïn pagant per circular pel seu propi territori. Aliança Catalana reclama que aquest peatge es supprimeixi de manera immediata i definitiva i que el manteniment de la via sigui assumit íntegrament per la Generalitat.

És intolerable que mentre alguns territoris concentren inversions milionàries, altres –com el Pallars, el Solsonès, la Terra Alta, l'Alt Urgell, per anomenar-ne només alguns– segueixin amb greus problemes de mobilitat. Aquesta desigualtat territorial és un fracàs del model autonòmic al qual ens tenen sotmesos.

Cal visió de país, un pla nacional de mobilitat elaborat des del Parlament i no des de les dinàmiques electoralistes dels partits que fins ara s'han repartit el pastís; una xarxa de concessions transversals pensada per servir el país sencer, no només el litoral o la conurbació de Barcelona; integració de les infraestructures viàries amb transport públic real, útil i assequible.

Catalunya no necessita més pedaços ni més infraestructures al servei de les elits o dels interessos espanyols. Cada euro invertit, cada carretera construïda o cada projecte executat ha de respondre únicament i exclusivament als interessos del poble català, no a cap estratègia electoral ni a cap negoci encobert.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per defensar esmenes presentades, per cinc minuts, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Neus Comes Pon.

Neus Comes Pon

Gràcies, vicepresident. Conselleres, diputats, diputades..., públic que ens acompanyeu, benvinguts. Avui Junts ens proposa una proposta centrada en la mobilitat a la Selva Marítima i el Maresme. I cert és que hi ha camp de millora del transport públic, però no és menys cert

que els models ens mostren que es reclama una actuació viària estructural per acabar amb les congestions històriques. Així doncs, ens trobarem sobre el perllongament de la C-32.

Tal com va anunciar el secretari i també la consellera aquí en la interpel·lació anterior, es presentarà en breu l'estudi informatiu per a la connexió entre el Maresme i la Selva, que en aquests moments es troba en fase d'encàrrec a Infraestructures.cat.

L'objecte de l'actuació és la definició i la valoració de diverses alternatives de connectivitat viària entre Tordera, Blanes i Lloret de Mar fins a enllaçar amb la C-63, a nivell d'estudi informatiu i d'estudi d'impacte ambiental, d'acord amb les determinacions de l'estudi de millora de la mobilitat del corredor Maresme - Selva Marítima. També s'hi inclou, a nivell d'estudi previ, com a document independent, l'anàlisi de la posterior continuïtat del tram anterior com a tancament de la variant nord de Lloret de Mar fins a recuperar l'eix GI-682.

Cal destacar que s'ha desencallat el conveni amb el Govern de l'Estat de 384 milions d'euros vinculats a la millora de la connectivitat de la C-32. Actualment, aquest conveni ja està en tramitació per a la seva formalització abans d'acabar el 2025 per tal d'iniciar les inversions d'execució.

Les principals actuacions previstes en el conveni són les relatives a la pacificació de l'N-2 i la millora de la connectivitat de la C-32. Així mateix, també el conveni incorpora altres actuacions de millora de les infraestructures de mobilitat en l'àmbit del Maresme, en funció, això sí, de la disponibilitat i dotació econòmica prevista.

Principals actuacions: entre elles hi ha la millora de la connectivitat de la C-32 i entorn, amb el desmantellament dels peatges, l'execució dels nous enllaços i la millora de les connexions amb l'N-2 i la resta de la xarxa viària local i municipal.

L'estudi informatiu entre Alella i Sant Pol de Mar..., l'objectiu és aprovar l'estudi informatiu i d'impacte ambiental a final d'any. L'estudi informatiu entre Calella i Pineda de Mar es preveu sotmetre'l a informació pública durant aquest any o el primer trimestre de l'any vinent.

Pel que fa a la rotonda d'accés a la C-32, des de la BP-5002 a Alella, un cop s'ha resolt la compatibilitat amb l'enllaç de la C-32 de l'estudi informatiu i les seves al·legacions, s'està impulsant la licitació de l'obra.

Altres actuacions pel que fa a la pacificació de l'N-2 i la nova infraestructura per a la mobilitat no motoritzada al Maresme: s'està impulsant la redacció dels quaranta quilòmetres de pacificació i estan en diferents estats d'avenç en funció del tram.

Actuacions al corredor viari per millorar la permeabilitat transversal i integració territorial i les infraestructures de transport públic. També actuacions pel que fa a la descarbonització i digitalització del corredor, per així afavorir l'eficiència energètica i la reducció dels impactes ambientals, com el projecte de pantalles acústiques –o també podrien ser instal·lacions solars fotovoltaïques– a les antigues àrees de peatge i túnels.

També cal destacar les mesures per incentivar la mobilitat elèctrica, connectada i autònoma, com millores en la gestió de la informació sobre l'estat de la xarxa viària i ferroviària i punts d'intercanvi modal.

Millora de la mobilitat del corredor amb la Selva Marítima per cobrir el dèficit de connectivitat i capacitat. Connectivitat en transport públic: el bus ràpid de Catalunya és l'alternativa més rendible a nivell socioeconòmic i, per tant, s'està impulsant ja la seva execució. I la xarxa pedalable de l'àmbit..., s'han definit actuacions necessàries per interconnectar les xarxes urbanes entre Tordera, Blanes, Lloret, Palafrúls i Malgrat de Mar.

Vull agrair al diputat Vergés la transacció a què hem arribat, i remarcar que aquest Govern, aquesta conselleria, està sent exigent en captar recursos i buscar fórmules de finançament que permetin, com més aviat millor, modernitzar i actualitzar totes les infraestructures i adaptar-les al creixement demogràfic.

Demano que siguem proactius i treballem, cadascú des del paper que li toca, d'una manera positiva pel bé de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, senyor vicepresident. Honorables conselleres, consellera Paneque... Saludar també les persones, els representants que ens acompanyen avui d'aquests municipis afectats per aquesta infraestructura. Bé, avui ens trobem davant d'aquesta proposta, d'aquesta moció que presenta el Grup de Junts, i que aborda una de les problemàtiques més greus i més persistents de la mobilitat en el nostre litoral nord, que és el corredor del Maresme i de la Selva Marítima, en particular la necessitat urgent d'allargar l'autopista C-32 des de Tordera fins a Lloret de Mar.

Nosaltres, senyor Vergés, votarem a favor d'aquesta proposta, i ho farem perquè la realitat és incontestable. Ho deia vostè, Lloret de Mar és una de les ciutats de més quaranta mil habitants..., de les úniques ciutats de més de quaranta mil habitants que no tenen una via d'alta capacitat que hi arribi, no? I ho farem també perquè els tres municipis afectats –Tordera, Blanes i Lloret de Mar– ho reclamen de manera unànime des de fa ja molts molts anys. I ho farem també, doncs, perquè els col·lapses continus, la contaminació, l'accidentalitat i el perjudici econòmic que pateix la zona no poden seguir perpetuant-se.

Però em permetrà, senyor Vergés, que faci un aclariment crec que necessari, perquè és molt fàcil pujar en aquesta tribuna i exigir al Govern actual celeritat i urgència, però els fets tenen noms i cognoms, i no ho diem nosaltres, ho diu el document oficial de la Generalitat del 26 de juliol del 2016. En aquell moment, sota un govern a Catalunya de Junts, del seu partit, doncs, es va aprovar el traçat de perllongament de la C-32, i el problema no és que aquest projecte s'impulsés, sinó que es va fer malament –governant vostès.

I la història no acaba el 2016, perquè la història continua, com ja li han dit, el 2022, quan el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va anul·lar el projecte del 2018 perquè no s'havia adaptat correctament a una llei seva, a una llei del canvi climàtic. I això no és una..., crec que no s'ha d'ignorar aquesta ironia, aquesta ironia política, perquè el mateix Govern que impulsava la llei del canvi climàtic era el que tramitava un estudi d'impacte ambiental que no complia la seva pròpia llei. I, per tant, senyor Vergés, crec que això val la pena explicar-ho, perquè aquesta mala gestió que es va fer ara l'estan pagant els veïns d'aquests pobles afectats, d'aquestes ciutats, no?

I nosaltres, què ens preguntem? Doncs ens preguntem, senyor diputat, com pot ser que el partit de Junts exigeixi ara amb aquesta vehemència el que van bloquejar vostès, precisament, per una imprudència quan governaven, no? Perquè està molt bé que ara defensin accelerar, com li deia, que és molt urgent, que no podem esperar més..., però justament ara podríem estar..., ja haguéssim hagut d'inaugurar aquesta infraestructura, si vostès ho haguessin fet bé en el seu moment.

Nosaltres no venim aquí a fer cap exercici de postureig, venim a buscar i defensar solucions. I la solució és clara: la C-32 fins a Lloret de Mar s'ha de fer i s'ha de fer bé, aquesta vegada s'ha de fer bé. I, per tant, votarem afirmativament a aquesta moció seva, amb tres missatges molt clars: en primer lloc, garantir que la nova tramitació es faci de manera correcta –ni un error més ni un retard més–; en segon lloc, un calendari realista i exigible, i no un calendari de titulars, i, en tercer lloc, cal garantir també que el projecte incorpori la circumval·lació de Lloret i una integració territorial i ambiental seriosa i moderna.

Però deixi'm acabar també dient-li, senyor Vergés, que amb aquesta moció seva, des del nostre punt de vista, tenen vostès poca ambició. L'únic que demanen és comprometre que el Govern de Catalunya aprovi i tramiti, i per això la nostra esmena justament anava en el sentit de treure aquesta paraula, «compromís», perquè el que ha de fer el Govern de Catalunya és *aprovar* i *tramitar*, no un compromís. Perquè els veïns de Tordera o de Blanes no viuen de compromisos, sinó que viuen, efectivament, de que aquesta infraestructura s'acabi realitzant.

I, per tant, esperem que el seu partit tingui a bé, doncs, retirar aquesta paraula de «compromís», perquè el que cal és que el Govern de Catalunya legisli, actuï, tramiti i aprovi aquesta infraestructura tan necessària, i per aquest motiu nosaltres hi donarem suport.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputada. I ara, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari de VOX, el senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Muchas gracias, señor vicepresidente. Señoras *conselleres*, señores diputados, muy buenos días a todos. Bien, pues, posiblemente para justificar su falso, manido y aburrido discurso de «Espanya ens roba», en la interpelación que precedió a esta moción el ilustre diputado de Junts estuvo enumerando una extensísima lista de autopistas, de carreteras nacionales y regionales, de líneas de ferrocarril de cercanías, regionales o AVE, puertos, aeropuertos o incluso algún túnel y semáforo que mejorar. Solo le faltó hablar de alguna rotonda. (*Remor de veus.*) Esto nos hacía suponer que nos presentaría una larguísima moción llena de puntos y subpuntos, pero no, en esta moción se ha limitado a hablar de un pequeño pero importante tramo de carretera, de unos siete kilómetros, por lo que nos limitaremos a hablar de esto.

Nos propone Junts en su moción la prolongación de la autopista C-32 desde Tordera hasta Lloret de Mar y su conexión con otras carreteras ya existentes. Bueno, pues, para que no haya ninguna duda, desde VOX estamos totalmente de acuerdo. La construcción de este tramo de carretera es muy necesaria para dar continuidad a esta autopista y mejorar las comunicaciones de estos municipios. Por tanto, ya les anuncio que votaremos a favor.

Desde VOX siempre hemos defendido la libertad de las personas para desplazarse cuando lo consideren conveniente y hacerlo en el medio de transporte que prefieran. Y de la misma manera que hemos defendido la mejora de las infraestructuras ferroviarias o la ampliación del aeropuerto de Barcelona, defendemos hoy la prolongación de esta autopista, autopista que podrá ser utilizada por los ciudadanos con su vehículo privado, por las empresas para el

transporte de sus mercancías, pero también por el transporte público en autobús, que verá notablemente mejorado su recorrido.

Y quiero aprovechar que estamos hablando hoy de la autopista C-32 para recordar que a día de hoy continúa existiendo un tramo de esta carretera que sigue siendo de peaje y cuya eliminación reclamamos a la Generalitat de Catalunya una vez más. *(Alguns aplaudiments.)*

Pero conviene echar la mirada hacia atrás para ver cuál es la situación actual de la autopista C-32 y cómo hemos llegado hasta aquí. En la actualidad esta carretera acaba bruscamente en ningún sitio, ante unos campos de cultivo. ¿Y qué ha pasado para que esa carretera no tenga continuidad hasta Lloret de Mar, como parece lógico? Bien, pues, por un lado, que en los últimos veinte años nuestros políticos han vivido en su ensoñación separatista y han abandonado a los ciudadanos catalanes y a sus necesidades. Y, por otro lado, que han sido víctimas de sus propias políticas de burocracia, de innecesarias limitaciones medioambientales y de ver cualquier obra de infraestructura como una grave amenaza para el futuro inmediato de la humanidad.

Esto ha sido aprovechado por los enemigos del progreso –aquí tenemos una nutrida representación–, que han logrado paralizar obras importantes, como esta prolongación de la C-32. Nuestros propios políticos han reconocido que esta autopista no está construida por la ley de cambio climático que ellos mismos se empeñaron en aprobar. *(Alguns aplaudiments.)* O sea, aprueban leyes absurdas cuyas consecuencias pagamos todos los ciudadanos.

Bueno, pues, para finalizar, desde VOX reiteramos la exigencia a la Generalitat de Catalunya para que prolongue la autopista C-32 hasta Lloret de Mar y realice las conexiones pertinentes con las carreteras ya existentes.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, és el torn del Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Bon dia de nou a totes i a tots. Gràcies, vicepresidenta. Bé, diputat Vergés, quina ironia, no?, que tot just al mateix Ple que parlem dels pressupostos de carboni i, per tant, de la llei de canvi climàtic, doncs, avui ens caigui aquesta moció de la C-32.

Aquest perllongament de la C-32 no és, evidentment, un projecte nou i, ja s'ha dit, és una ombra que sobrevola la Selva Marítima, aquesta nova autopista –una més– d'alta capacitat

entre Blanes i Lloret, que, recordem-ho –ningú ho ha dit–, travessaria espais naturals de gran valor com són el Vilar, Sant Pere del Bosc, l'entorn de Pinya de Rosa. I aquest projecte, doncs, ja ha estat tombat dues vegades: el primer, el 2015, suspès el 2017, i el segon, aprovat el 2018, anul·lat definitivament el 2022 pel TSJ perquè no complia la llei catalana de canvi climàtic, no analitzava adequadament la vulnerabilitat climàtica, la gestió d'emissions ni tampoc la preservació dels ecosistemes afectats. Em pregunto què deu haver canviat des de llavors.

Malgrat això, l'octubre de 2025 el Govern decideix tornar a obrir el meló, anunciar un nou estudi de mobilitat que vol tramitar abans de final d'any i que formalment contempla dues opcions: la prolongació de la C-32 o unes rondes de circumval·lació de Blanes i Lloret. Però el mateix Departament de Territori i el mateix secretari ja han deixat caure quina era la seva opció preferida: tornar a posar sobre la taula la C-32. Esperem que els informes contradiguin la proposta del secretari.

I això reobre un conflicte que molta gent, sobretot a la Selva Marítima, considerava resolt. La plataforma Aturem la C-32 i les entitats ecologistes s'han reactivat. Blanes hi manté una posició crítica i reclama alternatives menys agressives, Palafolls hi mostra reticències i Lloret, sí, continua defensant l'autopista amb aquesta clau de competitivitat turística que avui també ens porta aquí el diputat Vergés.

La C-32 –i abans, ahir, en parlàvem– és l'expressió d'un model de mobilitat caduc. Davant de qualsevol problema, la resposta és sempre més asfalt, més carrils, més trànsit privat. Ampliar autopistes no resol les cues, genera més trànsit. La mobilitat induïda no és un concepte teòric, és el que hem vist arreu. I és exactament el mateix debat que també tenim amb el Quart Cinturó o la ronda Nord.

A més, el projecte xoca frontalment amb l'emergència climàtica. Tallar boscos, impermeabilitzar sòl, fragmentar corredors ecològics i incentivar el vehicle privat és exactament el contrari del que necessitem. Dèiem: el TSJ ja va dir que no es respectava el projecte del canvi climàtic a l'anterior projecte.

I hi ha també un debat de prioritats econòmiques. Aquest cost estimat de la C-32 segur que superaria, però per molt, els 100 milions d'euros. El tramvia Palafolls-Blanes-Lloret, el tram Tordera, es calcula en uns 28 milions. I encara més, la C-32 reforça un model del litoral que es basa en el turisme massiu i en la pressió urbanística: més trànsit, més especulació, més pressió sobre els serveis locals. La Selva Marítima el que necessita és diversificar l'economia

i millorar la qualitat de vida de la gent que hi viu, no obrir una nova porta a l'especulació i a la degradació del paisatge.

Els Comuns hem estat sempre al mateix costat en aquesta batalla, amb el territori, amb les entitats i amb la ciència. El 2020, ja vam portar al Parlament una proposta de resolució per ampliar la protecció del massís de Cadiretes i, per tant, frenar la C-32, denunciant la destrucció de desenes d'hectàrees de bosc que ja s'estava produint. I avui aquí al Parlament refermem aquest compromís. Rebutgem la prolongació de la C-32 entre Blanes i Lloret per raons ambientals, per raons climàtiques, per raons socials i per raons territorials. Defensarem aquí al Parlament, als ajuntaments i també al carrer que aquest projecte no pot avançar en un país que vol ser referent en lluita climàtica.

Continuarem també al costat de la plataforma Aturem la C-32 i de les entitats ecologistes, un moviment que ha sabut defensar el territori amb rigor, amb perseverança i pensant en la gent que hi viu.

No volem una tercera versió del mateix error. El que volem és canviar de guió. I dir «no» a la C-32 no és defensar l'immobilisme –ens ho diran–, és apostar per alternatives que realment funcionin i siguin coherents amb el futur que volem per a la Selva Marítima i per a Catalunya.

En primer lloc, defensem les rondes de circumval·lació a Blanes i Lloret per descongestionar el trànsit local, treure els vehicles del centre i millorar la mobilitat quotidiana sense la necessitat d'obrir un nou corredor d'autopista pel mig del bosc.

En segon lloc, reclamem que la Generalitat repregui i prioritzi el tramvia Palafolls-Blanes-Lloret, un tren tramvia modern, eficient i amb més capacitat que el bus ràpid, amb un menor impacte ambiental i aprovat per unanimitat als plens municipals de Lloret i de Blanes, amb un cost molt inferior al de l'autopista.

I, finalment, proposem una estratègia integral de mobilitat per a la Selva Marítima, reforçar línies d'autobús, les connexions ferroviàries amb Girona i Barcelona, el carril bus –el Brcat– entre Lloret i Blanes, i millorar la seguretat viària a la xarxa existent. Això és planificar pensant en la gent que hi viu i hi treballa, no només en qui hi passa. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I acabo, vicepresidenta. Per tot plegat votarem en contra de la moció de Junts. La Selva Marítima i el país no necessiten més autopistes. Necessiten millor transport públic, rondes intel·ligents i un tramvia que connecti el territori sense destruir-lo. Transport públic, transport públic, transport públic.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia a tothom. Consellera... Bé, aquesta proposta que ens presenta Junts desenterra una vella proposta que ja ve de fa molt de temps que representa ben bé aquesta vella política que no ha entès que en aquest Ple estem debatent i aprovant els pressupostos de carboni per descarbonitzar el nostre país, i vostès continuen amb la mateixa recepta de sempre, que és més asfalt i més vehicles privats, i veiem que amb la complicitat del Partit Socialistes, VOX i d'altres partits.

Bé, nosaltres ni compartíem ni compartim la necessitat de perllongar aquesta C-32 i allargar-la. Continuem al costat, com hem fet sempre, de les entitats en defensa del territori, sigui la plataforma o sigui SOS Costa Brava. Entenem que és un error utilitzar les receptes de sempre, les que no han servit, les que ens han portat on estem, per continuar amb la política actual.

I, de fet, ens sorprèn, perquè Junts avui ho porta, però qui ha desenterrat el projecte és el Govern, el Govern del PSC. I el secretari, el senyor Manel Nadal, ho va treure a la premsa. Va parlar de l'estudi de mobilitat, del qual ja sabem que bàsicament presenta dos propostes. Aquesta, perllongar la C-32, que, com ja s'ha dit, dos vegades ha estat suspesa pels tribunals, la darrera per no complir la llei del canvi climàtic. Alguns en feien mofa; nosaltres, precisament, n'estem contents. Si aquí fem lleis és perquè es compleixin. Per tant, el que hem de dir és que la llei del canvi climàtic, en aquest sentit, ha funcionat i va aturar una bestiesa ambiental com aquesta. El que no entenem és que si dos vegades l'han aturat a la justícia, per què aquesta vegada serà diferent, si al final ens presenten el mateix traçat que ja va ser tirat endarrere amb aquest estudi de mobilitat.

També parlen de la creació de rondes de circumval·lació de Blanes i Lloret. És a dir, dos propostes. En la primera, la prolongació de la C-32, no hi ha cap valoració ambiental ni l'estimació d'impacte davant un projecte que travessaria els paratges del Vilar i Sant Pere del Bosc, dos zones boscoses de gran valor natural, paisatgístic i patrimonial.

I, a més, per no parlar d'un projecte d'uns 100 milions d'euros, quan amb aquests diners es podrien fer altres alternatives interessants que el Govern ha descartat, com el tramvia Palafolls-Blanes-Lloret, que, evidentment, aconseguiria molts més usuaris i usuàries i serviria

per a la mobilitat de la zona i en clau també de la gent que hi viu, no en clau turística, que bàsicament és el que es busca, millorar la mobilitat turística amb l'allargament de la C-32.

El Govern del PSC, amb l'ajuda inestimable de Junts, torna a aquesta política del passat, aquesta mala política que només serveix per agreujar la crisi climàtica. La recepta que ens presenta, la de Junts més PSC més, ja ho hem vist, els companys de VOX, que s'hi sumen ràpidament..., ens proposen més emissions de CO₂, ens proposen el model de sempre: més avions, més vehicles privats, digues-li..., ara discutim la C-32, però també hi ha en joc la Ronda nord, que també semblava descartada però també l'han ressuscitat. I bé, les mateixes receptes de sempre.

Nosaltres, al costat de la plataforma Aturem la C-32, al costat de SOS Costa Brava, que bàsicament fan unes exigències i unes demandes que són coherents amb la realitat que vivim en l'actualitat: que l'estudi informatiu se centri en alternatives basades en les rondes de circumval·lació de Blanes i Lloret, descartant el traçat de la C-32; que aquestes rondes afavoreixin la mobilitat quotidiana dels veïns i treballadors i treballadores, i no el trànsit turístic o de cap de setmana ni la conversió del territori en ciutat dormitori de l'àrea metropolitana de Barcelona; que es prioritzi la inversió en transport col·lectiu; que s'aprofiti aquesta oportunitat històrica per assolir una solució de mobilitat consensuada amb el territori.

I, per acabar, jo el que els hi diria als de Junts, ja que a la moció que ens presenten, a la seva part expositiva, parlen de moltes coses però al final van a l'asfalt, com sempre..., jo els hi diria que també podrien exigir l'obertura del camí de ronda de Can Juncadella, que aquesta sí que té una sentència judicial que el Govern, que el PSC tampoc no compleix, i que té dos anys i que no s'ha obert, i la sentència diu que és un camí públic i encara no està obert. També hi podrien haver afegit això.

O, quan parlen del tren, de la necessitat de fer les millores de la xarxa ferroviària de la zona pel tema de la pujada del mar, les inclemències del canvi climàtic, tot això..., doncs això també ho podrien haver afegit, i això sí que els hi haguéssim votat a favor. Camí de ronda i millores a la xarxa ferroviària o a la xarxa de transport públic, però a més asfalt a nosaltres no ens hi trobaran.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé. Doncs gràcies a tots els grups. A Esquerra Republicana i el PP. Judicialment, és cert, va quedar el projecte parat, però perquè s'havia d'adaptar a la nova llei de canvi climàtic, que en aquell moment estava en tràmit, no ho oblidem. I això es va fer, i, per tant, no és excusa per a aquest projecte.

A Esquerra Republicana, la CUP i els Comuns, dir-vos que la contaminació de les cues..., aquesta sí que us hauria de preocupar també, i, en canvi, sembla que no us preocupa gaire.

I aquest perllongament de la C-32 va a favor també del transport públic. I, senyor Cornellà, i tant que sí, tot el que vostè ha dit, i tant que sí; però jo ho he dit abans en la meua intervenció inicial: malauradament, no és suficient.

Senyora Cañigüeral, que diu: «Vostès han fet» –i els de VOX també– «un sol punt». I tant que sí. Jo crec que la política, precisament, hauria de mirar de tendir cap aquí. Un sol punt que sigui clar, política clara. I que el que aprovem, la gent, doncs, ho tingui clar, i no pas anar amb subterfugis, no? És el mateix que vam fer amb la variant d'Olot fa més d'un any, fa un any, de fet, fa un any just, i allà el que vam aconseguir va ser el compromís del Govern, precisament, per a aquesta infraestructura. Va ser un cagatió avançat, i esperem que avui també el tinguem en forma d'aquest perllongament de la C-32.

Als Comuns, que diu que aixafem el santuari del Vilar. No és cert, eh? El traçat projectat de la C-32 el que fa és separar-se, precisament, d'aquest santuari del Vilar.

Senyora Cañigüeral, vostè donava moltes dates. No n'ha donat ni una –se n'ha cuidat prou– de durant el seu mandat, el seu Govern d'Esquerra Republicana. I precisament vostès van votar a favor de l'estudi en una moció nostra el desembre del 22. Van votar a favor de l'adjudicació d'aquest estudi el desembre del 23, comprometent-se amb quinze mesos. Per tant, a principis de 2024 l'estudi havia d'estar fet. No va estar fet. I vostès, en aquest moment, fixi-s'hi, que som ja al 2025, a finals, encara estan reclamant aquest estudi. Aquesta és la seva política.

A la senyora Soberana. El peatge al ramal sud és cert, però nosaltres ens volem focalitzar en el perllongament de la C-32 al nord, i, per tant, això entenem que formaria part d'una altra moció.

I al PP. Entenem que la seva esmena tampoc aporta més concreció que el que nosaltres ja dèiem, tot i que l'agraïm. El que haurien de fer vostès és cuidar-se de portar els diners que Espanya ens roba per poder fer aquesta infraestructura més ràpidament. Això sí que ho podríem fer, vostès, a Madrid.

I el projecte i les expropiacions, i ho dic a tots els grups, eren nostres, eren de governs nostres. Per tant, no ens vulguin donar culpes que no tenim.

El president

Ha d'acabar, senyor diputat...

Salvador Vergés i Tejero

Sí. I al PSC, doncs, agrair la transacció. I avui, finalment, pel que sembla, podrem tenir un compromís en ferm a favor del perllongament de la C-32.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a revertir la realitat delinqüencial

302-00179/15

I, efectivament, el vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per revertir la realitat delinqüencial. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gràcies, president. Señora consejera... Ayer tuvimos oportunidad de volver a escuchar como la *conselleria* de Interior se empeñada en continuar con la falacia de que la delincuencia baja en Cataluña, pero no es verdad. Como dije en la interpelación, no se puede decir que la criminalidad baje por que las infracciones penales hayan descendido un pírrico 3,4 por ciento en un año, cuando la realidad..., la delincuencia ha crecido un 20,78 por ciento en los últimos siete, donde gobierna el Partido Socialista y Pedro Sánchez en España.

Su trampa, su maquillaje estadístico no puede ocultar la realidad, la realidad de que para la estadística de este Gobierno una violación y un hurto cuentan lo mismo, y que mientras bajan un poco los hurtos se multiplican las violaciones.

Pero es que, además, no es que solamente se hayan incrementado los delitos violentos, es que se ha disparado el número de detenidos en Cataluña, los detenidos en general y los detenidos extranjeros en particular. Y se lo voy a decir con datos de su propio departamento.

Por un lado, los datos del SISD, del sistema integral de seguimiento de detenidos de Mossos d'Esquadra, que asigna a todo detenido, sea de Mossos d'Esquadra o de Guardia Urbana, un número automático y correlativo. Pues bien, 2022 acabó con 58.998 detenidos, a una media de 171 detenciones diarias; 2024 finalizó con 74.150, es decir, una media de 203 detenciones diarias, números jamás vistos en Cataluña.

Y, respecto a la delincuencia extranjera, como ya expliqué ayer, el aumento es evidente. Hemos pasado de dieciocho mil detenidos extranjeros en 2018 a casi treinta y un mil detenidos extranjeros en 2024, trece mil delincuentes extranjeros más en apenas dos años.

Por tanto, con un incremento de la delincuencia global de un 20,78 por ciento los últimos siete años, con un 65,5 por ciento de delincuentes extranjeros, con casi treinta y un mil delincuentes extranjeros detenidos en 2024, mire, la conclusión es absolutamente clara. La única manera –repito, la única manera– de combatir el incremento de delincuencia en Cataluña es atajar la llegada de más inmigración masiva a nuestra tierra y promover la expulsión (*alguns aplaudiments*) de todos aquellos que se encuentran irregularmente en nuestra región.

Y por eso solicitamos en nuestra moción, uno, poner fin a esas políticas de efecto llamada a la inmigración masiva y descontrolada que han disparado todos los delitos violentos en el balance de criminalidad del Ministerio del Interior.

Dos, garantizar la mayor eficacia policial y jurídica para la repatriación de todos los inmigrantes ilegales, la deportación de todos aquellos legales que cometan delitos y la reemigración de todos aquellos que vienen a vivir del esfuerzo de los españoles. Y, para ello, constituir un grupo de trabajo, un grupo de coordinación interadministrativa entre todas las administraciones y las fuerzas y cuerpos de seguridad, con especial atención a las brigadas provinciales de extranjería y fronteras del Cuerpo Nacional de Policía.

Tres, transparencia. Que lo que ustedes reconocen en sus chats privados y plasman los mossos en sus informes se abra a la opinión pública, al portal de transparencia de Mossos d'Esquadra, a las comunicaciones oficiales y a las ruedas de prensa del cuerpo, sin engaños.

Cuatro, modificar el Código penal para extender la aplicación del agravante de multirreincidencia también a los delitos de estafa y a los de usurpación de bienes inmuebles. Hombre, no puede ser, y ha pasado en Cataluña, que un okupa que ha hecho 225 ocupaciones y tiene treinta y una detenciones se vaya de rositas. Hombre, es que habría que aplicar de verdad el agravante también de multirreincidencia.

Y cinco, ampliar la capacidad del CIE, del centro de internamiento, de la Zona Franca, o, en su defecto, proyectar un nuevo centro en Cataluña. Señora Parlon, ustedes acaban de

reconocer que Cataluña ha detenido a treintaiún mil delincuentes extranjeros en un año – treintaiún mil– y a saber cuántos habrá que no han sido detenidos. Y el CIE de la Zona Franca tiene 226 plazas.

Y yo tengo una pregunta para usted, ya que está aquí hoy con nosotros. ¿Cuál es su plan? ¿Qué alternativa ofrece usted a los catalanes para que estos miles y miles de ilegales y extranjeros que delinquen y que los *mossos* detienen anden sueltos por nuestras calles? Nosotros lo tenemos claro. A los que han entrado ilegalmente en España y a todos aquellos extranjeros que delinquen, primero, centro de internamiento; segundo, deportación.

Y, señora consejera, la situación, hombre, es grave y la delincuencia extranjera ya se ha enquistado en Cataluña. La semana anterior pedía usted a los catalanes que prepararan un *kit* de emergencia, ¿verdad?, ante apagones, ante confinamientos. Hombre, yo, a este paso, le recomiendo que mejor ofrezca a los catalanes un *kit* de seguridad frente a la avalancha de inmigración ilegal y de delincuencia importada que han traído a Cataluña.

Muchas gracias.

El president

Només hi ha un grup parlamentari que hi hagi presentat esmenes, és el Grup Parlamentari Mixt. Per defensar aquestes esmenes, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Tota immigració massiva i descontrolada provinent de continents i països amb índexs delinqüencials més alts que els nostres, amb actituds misògines i homòfobes generalitzades o amb xarxes consolidades de narcotràfic, és negativa per al país. Tant és si parlem del nord d'Àfrica com del sud d'Amèrica, això és el que vostès no acaben d'entendre.

Aplaudeixen les allaus immigratòries procedents de Sud-amèrica només perquè els nouvinguts parlen castellà. Com que parlen castellà, no els importa que hagin format bandes o que provoquin baralles, agressions o robatoris. Se'ls en refum que les drogues circulin pels carrers igual que l'aminadures. Ja semblen el president Pujol, que, com que els marroquins aprenien català, tot era xauxa. Doncs guaiti, no.

La mentalitat colonial els priva d'analitzar les dades amb rigor, o potser hem de dir «els privava». La irrupció d'Aliança Catalana en l'engraellat polític i la tendència a l'alça que en contemplen les enquestes els obliguen a renunciar a aquestes distincions irracionals segons origen i a reconèixer que la immigració il·legal *sempre* és un problema.

Publicar de manera sistemàtica l'origen dels detinguts i interns de presó ajudarà evidenciar la sobrerepresentació estrangera en la delinqüència i a garantir uns mínims de transparència davant de la població. Potser també contribuirà a desbanalitzar termes amb què no s'hauria d'haver frivolitzar mai i a desfer falsos mites de color de rosa sobre la multiculturalitat.

Estem convençuts que, tard o d'hora, fins i tot vostès s'adonaran que Espanya és una causa perduda i, governi qui governi, el regne espanyol sempre farà frontera amb el Marroc i arrossegirà fins a la fi dels seus dies els deutes colonials generats amb Sud-amèrica.

En canvi, Catalunya no. Catalunya pot erigir-se en estat i blindar les seves fronteres com fan Andorra o tants d'altres països europeus, imposant les condicions i les normes que ens convinguin. Si realment somien deixar en herència un país pròsper, segur i occidental als seus fills, només tenen una opció, i no es diu «Espanya».

La dependència de Madrid ens condemna a l'empobriment i a la substitució cultural i demogràfica actuals. Només amb la restitució del nostre estat podrem garantir la preservació del domini cultural, polític, ètic i demogràfic del país. L'estat català ja no és una opció, és una necessitat vital. *(Alguns aplaudiments.)*

El president

Recordo a les persones que són a la tribuna que el Reglament prohibeix... *(Remor de veus.)* Els ho recordo sempre, senyora Orriols. *(Remor de veus.)* Senyora Orriols, els ho recordo sempre. El Reglament estableix que les persones del públic no poden fer expressions ni de suport ni de rebuig a les intervencions que es fan en aquest hemicicle.

A continuació, poden fixar... *(Remor de veus.)* Senyora Orriols... *(Remor de veus.)* A continuació, poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Sònia Martínez i Juli.

Sònia Martínez i Juli

Bé; gràcies, president. Consellera... Senyor Macián, he escoltat amb atenció la seva intervenció i, una vegada més, ens presenta un relat simplificador que pretén vincular immigració amb inseguretat, que redueix problemes complexos a eslògans fàcils i que no aporta cap solució.

Miri, els meus avis paterns van arribar a Catalunya des d'Arriate, un poble de Màlaga, amb sis fills, amb el que portaven a les mans i amb l'objectiu de treballar i trobar un millor futur i

arrelar-se en una terra que els rebia amb els braços oberts. Van instal·lar-se a la Jonquera i, com altres tantes famílies, van començar de zero.

El meu pare, malauradament, ja no hi és, però jo tinc molt present tot allò que em va transmetre. Ell es va casar amb la meva mare, una dona nascuda aquí a Catalunya, i van tenir dos fills. Ell se sentia jonquerenc, profundament jonquerenc, però mai va renunciar als seus orígens. Portava Catalunya aquí al cor, però també portava Arriate a la memòria. I això és el que fa, precisament, tan especial aquest país. Aquí sumar identitats no resta; al contrari, enriqueix. I aquesta és la Catalunya de Junts, una Catalunya inclusiva i no excloent; una Catalunya on qui treballa, qui s'esforça, qui respecta la llengua i la manera de viure forma part del país, vingui d'on vingui.

I bé, aquesta és la història de la meva família, però també és la història de milers de famílies que han fet créixer Catalunya. I per això puc afirmar amb total convicció que la immigració, quan es gestiona bé, no ens fa més febles; al contrari, ens fa més forts.

Ara bé, també hem de ser realistes, i perquè això funcioni cal gestionar la immigració amb proximitat i també amb criteri. I aquí és on tenim aquest problema estructural, perquè Catalunya no pot gestionar un fenomen d'aquesta complexitat amb decisions que es prenen des de Madrid, amb criteris que no coneixen les nostres necessitats ni tampoc la nostra realitat social. *(Alguns aplaudiments.)*

I per això des de Junts reclamem, una vegada més, les competències en immigració, perquè «integrar» no vol dir només «veniu i entreu». No, no, «integrar» vol dir ensenyar el català; vol dir acompanyar en l'accés a una feina, a l'habitatge; vol dir assegurar també itineraris educatius; vol dir transmetre valors de convivència, d'esforç i de respecte. I tot això, doncs, només es pot fer bé si ho fem des d'aquí, des de Catalunya.

Però vostès, diputats de VOX, s'hi oposen, perquè en realitat no els interessa solucionar aquest problema, perquè vostès viuen d'aquest problema i d'alimentar-lo, i repeteixen sempre el mateix patró de l'extrema dreta de tot arreu, però solucions, ni una.

I pel que fa a la seguretat, el problema de fons el sabem, és la multireincidència. No podem permetre que persones amb desenes i desenes d'antecedents continuïn al carrer delinquent com si res. No podem fer-ho, això és evident, però hem de reforçar el Codi penal, hem d'agilitzar la justícia i, sobretot, hem de dotar els Mossos i les policies locals dels recursos que necessiten. Això és el que de veritat millora la seguretat.

Però què proposa VOX? Doncs assenyalar per origen, dividir la societat i, sobretot, alimentar la por. I això no aporta més seguretat, això només trenca la cohesió i estigmatitza col·lectius sencers.

També s'oposen a més competències per als Mossos d'Esquadra, perquè no hi creuen, ni en el cos ni tampoc en trobar solucions reals ni efectives. De nou, doncs, volen continuar vivint instal·lats en aquest problema per purs interessos partidistes.

Catalunya necessita seguretat? Sí, evidentment. Però també necessitem convivència, necessitem cohesió social i, sobretot, respecte pels drets humans. I això només s'aconsegueix amb polítiques serioses, i no amb els seus discursos d'odi.

I per això des de Junts reclamem novament les competències per gestionar la immigració i exigim també mesures contundents per combatre la reincidència. Catalunya ha estat, és i ha de continuar sent terra d'oportunitats i de convivència, i no deixarem que res ni ningú posi en risc aquest model que hem construït entre tots i que ens fa, precisament, més forts.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laia Cañigueral i Olivé.

Laia Cañigueral Olivé

Bon dia. Moltes gràcies, president. Senyor Macián i..., bé, la resta de diputats de VOX, tinc una pregunta. A vostès realment els hi preocupa la seguretat dels catalans i les catalanes? Perquè, saben què trenca la convivència, la tranquil·litat i, en conseqüència, la seguretat dels nostres pobles i ciutats? Doncs fer el que fan vostès, estar permanentment assenyalant, perseguint persones i col·lectius, deshumanitzant, enfrontant veïnes i veïns. Dividir i generar odi, cridar a l'enfrontament des d'aquest faristol o des de les xarxes, això és el que genera conflictivitat als nostres barris i ciutats. *(Alguns aplaudiments.)*

El seu únic objectiu és aconseguir vots, i per això no tenen cap mania en generar confrontació i conflictivitat, no tenen cap mania a venir aquí i mentir un dia rere l'altre. Sincerament, a mi, quan penso en el futur dels meus fills, l'element d'inseguretat que més em preocupa és l'extrema dreta. No crec que anem cap a un món més segur si vostès i els seus amics de la resta de països, en comptes de gastar-se els diners públics en educació o en salut, se'ls gasten en armes. Perquè, parlin la llengua que parlin, ja sabem què és el que provoca

l'extrema dreta, ara i de fa uns anys: conflicte, destrucció i morts. Això és el que provoca l'extrema dreta.

I, entrant en el fons de la moció, que també hi entro, el que VOX ens planteja avui –i a les deu mocions anteriors iguals o molt similars a aquesta– no és una solució real, no és una proposta política. I, a diferència de vostès, a Esquerra Republicana sí que ens preocupa la seguretat, i molt. Vostès, a l'hora de plantejar propostes, de formular propostes, llegeixen, revisen informes, miren què han dit els experts? O es basen només en vídeos de TikTok? Perquè el que necessitem són polítiques basades en dades, no discursos simplistes com els que fan vostès.

I justament aquest cap de setmana el diari *Ara* recollia una bona anàlisi d'informes d'experts, d'informes d'autoritats i de dirigents dels cossos policials. L'hi recomano, perquè val molt la pena. Els hi avanço la conclusió: les desigualtats socials i econòmiques d'una persona tenen més pes a l'hora de delinquir que el seu origen. No existeix cap base científica en vincular el lloc on neixes amb la delinqüència, ni una. Les causes són –les reals–, si les volen saber: el baix nivell educatiu, la falta de xarxa social i arrelament, la precarietat laboral i la impossibilitat de treballar i d'accedir a feines de manera regular, la manca d'habitatge... En definitiva, la pobresa i l'exclusió són els principals factors de risc, no la nacionalitat. I simplificar aquesta qüestió és mentir. No tenen cap mania, no tenen vergonya.

Volen realment seguretat? Doncs prenguin-ne nota, perquè així, d'aquesta manera, en les següents mocions seran més innovadors. U, si el que volen és acabar realment amb la delinqüència, acabem amb les causes que la generen. Hem de millorar l'accés a l'habitatge, l'educació i l'ocupació per evitar l'exclusió. I saben què necessitem? Finançament. Necessitem poder disposar dels recursos econòmics que generem els catalans i les catalanes, els que hem nascut aquí i els que han nascut a fora. Perquè l'Estat espanyol en això sí que no hi té cap mania, en veure on hem nascut; l'Estat espanyol el dèficit fiscal l'aplica tant als que hem nascut aquí com als de fora. Necessitem un finançament singular. Apunti-ho.

Dos, necessitem competències plenes per gestionar des de Catalunya les polítiques d'immigració, els permisos de residència, de treball i la política d'acollida amb els recursos econòmics corresponents.

Tres, quan ens trobem davant de persones amb un comportament delinqüencial, que trenquen la convivència, que degraden la vida comunitària, cal actuar amb contundència, sí. I sap què genera impunitat? La lentitud del sistema judicial espanyol que dona aquests serveis

a Catalunya. És estrany, perquè l'Estat espanyol sempre ens tracta de les mil meravelles... Doncs si volen realment acabar amb aquesta situació d'impunitat, no facin populisme barat i reclamin a l'Estat més recursos per a l'Administració de justícia per solucionar el col·lapse que tenim avui en dia a Catalunya.

Vostès són sempre molt valents (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president– a l'hora d'atacar els més dèbils. A veure si són tan valents per defensar a Madrid el que realment solucionaria la seguretat dels catalans i les catalanes.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Sí; gracias, presidente. Ya le avanzo al representante de VOX que gran parte de la moción la votaremos a favor, hay algunos puntos en los que haremos una abstención. Y sí que es verdad que..., bueno, que no es una sorpresa que al Partido Popular el tema de seguridad nos preocupa y nos ocupa, pues hemos presentado tres interpelaciones con sus correspondientes tres mociones.

Y sí, en Cataluña tenemos un problema de seguridad. Bajaré algún punto porcentual la inseguridad, pero la seguimos teniendo; no en vano... Y le pongo un ejemplo muy claro: las infracciones penales en toda España son 1 millón y medio, de las cuales 390.000 son de Cataluña; es decir, de infracciones penales, de delitos penales, más del veinticinco por ciento se cometen en Cataluña, de toda España.

Por lo tanto, ¿tenemos un problema de seguridad? Evidentemente. ¿Tenemos también problemas con una gran parte de personas extranjeras que vienen a nuestro país que delinquen? Evidentemente. ¿Necesitamos la inmigración? Por supuesto: legal, integrada – perfecto. Pero cuando el sesenta y cinco por ciento de los delitos del 2024 los realizan personas de nacionalidad extranjera y el sesenta y cinco por ciento pertenece al dieciocho por ciento de la población, tenemos un problema. Y si no analizamos bien la realidad, no buscaremos soluciones adecuadas. Y cuando la mayoría de delitos los cometen personas que no son de nacional española... Es aceptar la realidad: el sesenta y cinco por ciento de los robos con violencia los realizan personas extranjeras; el sesenta y cinco por ciento del tráfico de marihuana lo realizan personas no españolas; el sesenta y cinco por ciento de las

ocupaciones de viviendas son realizadas por extranjeros, y el cincuenta y uno por ciento de los delitos contra la libertad sexual son de personas extranjeras.

¿Tenemos un problema dentro de ese dieciocho por ciento? Evidentemente –evidentemente–, y lo hemos de tratar y lo hemos de solucionar. Y esto se soluciona con más refuerzos a los medios de la policía, con reformas legales y reforzando la actividad del poder judicial, porque están saturados. Cuando hablamos de extranjería, de fronteras, lo que hace falta no es eliminar la Policía Nacional y la Guardia Civil, al contrario. Ustedes, desde Madrid, los han dejado bajo mínimos. Y lo que hace falta es reforzar el Cuerpo Nacional de Policía y Guardia Civil para que hagan correctamente su trabajo, con garantías, en las fronteras, porque es necesaria la unidad de acción.

Y cuando hablamos de reformas legislativas..., es verdad que tenemos con más de siete detenciones actualmente en Cataluña a 677 personas, de las cuales el cincuenta y siete por ciento son magrebí. Y cuando hablamos de reformas legales hablamos, por ejemplo, de un caso que se ha explicado aquí: Marc, en este caso, es un español que vive en el área metropolitana, que tiene 222 denuncias, treinta y una detenciones y no ha pasado ni una sola noche –ni una sola noche– en prisión. ¿Sus delitos? La ocupación y la extorsión. Aquí vienen los fallos legales. Por eso es necesaria la reforma legal, por ejemplo, que tiene el Partido Popular en el Congreso de los Diputados y que ustedes tienen en un cajón.

Y yo sí que les invito, desde los datos, a tener en cuenta qué está pasando en Cataluña. Habla la moción de guetos. Y sí, hay guetos en Cataluña; en Barcelona, Mataró, en Terrassa, en muchas ciudades. Y los guetos son un problema, porque los guetos, al final, no ayudan a la integración, no ayudan a la convivencia y son foco de inseguridad.

¿Cómo podemos detectar que se produce un gueto? Mire, yo le pongo un ejemplo muy claro que yo he vivido. A una persona nacida aquí, le digo: «Te invito a pasear por el Raval.» Y me dice: «No me siento en mi ciudad, porque veo otra realidad.» Y, sin embargo, a una persona que viene a visitar Barcelona, de origen magrebí, marroquí, le digo: «Te voy a enseñar el Raval», porque hay una comunidad importante magrebí, en el Raval. Y me dice: «No, por favor, porque me da miedo.» Eso, objetivamente, es un gueto y es un problema.

Nosotros, evidentemente, siempre vamos a estar con la policía. Exigimos reformas legales. Exigimos reformas legales, vamos a estar con la policía, y siempre en contra de delincuencia.

Tome nota, señora *consellera*, porque en Cataluña tenemos un grave problema con la inseguridad.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Avui tenim una nova moció de VOX sobre polítiques de seguretat, on plantegen les solucions simples de sempre. Una qüestió que crec que és molt important en que, quan s'estudien l'evolució dels delictes i la política criminal, cal tenir bones dades per poder fer anàlisis complexes.

En aquest sentit –ja ho hem manifestat en moltes ocasions–, seria bo i seria positiu seguir el camí que ha seguit el Departament de Justícia des de fa molts anys per tal de poder donar bones dades, com es fa al Departament de Justícia, per poder analitzar quins són els fenòmens socials que hi han darrere també dels delictes. Com ja s'ha referit, hi han elements que hem de tenir en compte a l'hora d'analitzar cada un dels delictes, i els socioeconòmics en són uns, però n'hi han molts altres. Crec que tenim camí de millora. I, sobretot, lo que no s'ha de fer és, quan es demana des de segons quins plantejaments..., però, efectivament, sempre és bona, la transparència.

En aquest sentit, i respecte a les dades, jo crec que lo que li passa al Grup Parlamentari de VOX i a d'altres és que, quan les dades actuals no els hi agraden, agafen un..., no?, miren anys enrere per fer-les venir als seus interessos. Jo crec que tenim complexitats, tenim una realitat que hem de poder analitzar i poder-ho dir de una manera molt clara. Ara mateix els delictes convencionals –darrer balanç de criminalitat– han baixat un 2,4 per cent, un 2,8 en el conjunt dels delictes. Estan baixant un vint-i-cinc per cent assassinats, homicidis i assassinats; robatoris amb força han baixat un dotze per cent; el furt, un tres per cent a tota Catalunya. En canvi, efectivament, els robatoris amb violència o intimidació, tot i que hi ha una tendència descendent –en l'evolució hi ha una tendència descendent–, han pujat un u per cent; el tràfic de drogues està pujant un tretze per cent.

També vull fer una reflexió des d'una lògica de política criminal. No és lo mateix el delicte conegut que el delicte que s'ha produït. I en els delictes de tràfic de drogues, on no necessàriament sempre..., o sigui, que el delicte es coneix per l'activitat policial i no per la denúncia de les persones, en moltes ocasions que pugin les detencions i els delictes coneguts de drogues..., a vegades té a veure amb el bon treball policial en aquesta matèria. I, efectivament, tenim... Això no vol dir que no hi hagi un problema de drogues i amb el tràfic de drogues darrere, però el que sí que considerem és que cal abordar-lo de manera complexa, i

abordar les formes de criminalitat organitzada. I, probablement, si en uns anys creixen les detencions en aquesta matèria, no voldrà dir que hi hagin més organitzacions criminals a Catalunya, sinó que probablement vol dir que hi ha menys espai per a la impunitat i que hi ha molta més eficiència i eficàcia policial.

I crec que una cosa que vostès no mostren, diputats i diputades de VOX, és confiança en la feina dels Mossos d'Esquadra i el sistema penal i judicial. I hi ha molt marge per fer en el futur, però el que està clar és que les seves propostes el que fan és, un cop més, generar una sensació de..., i una percepció d'inseguretat que no s'adequa a les dades i a l'objectivitat, en aquest sentit.

Volia plantejar també que, efectivament, hi ha un delicte que puja, que són els delictes que tenen a veure amb la llibertat sexual i les agressions sexuals. Està pujant un vuit per cent. Però també crec que és important que puguem veure també que l'enquesta que s'ha fet sobre violències sexuals per part de la conselleria d'Interior i el Departament d'Interior..., en la qual parlen que en moltes ocasions les violències sexuals són per part de la parella i en moltes ocasions també per persones conegudes. Crec que cal abordar-ho amb molta complexitat, aquest fenomen i tot el que està passant.

Cal actuar amb determinació des de les polítiques públiques per tal d'abordar els fenòmens d'inseguretat que tenim a Catalunya, efectivament. El que no té sentit és fer-ho d'una manera simplista, com vostès fan. Però, efectivament, si vostès no escolten la ciència quan parlem de política energètica, com escoltaran les ciències socials quan parlem de seguretat i de criminologia?

Perquè per a vostès la solució senzilla i simple sempre és la mateixa, la deportació. Però els vull plantejar una qüestió molt clara: què fem amb una categoria social que és la més important en matèria delictiva si mirem les presons? El 94,5 per cent de les persones que estan a les presons són homes. Si ens referim als que estan condemnats per delictes contra la llibertat sexual, el noranta-nou per cent. Des de la seva política absolutament simplista i demagògica en matèria de política de seguretat, quina serà la seva solució per a aquest col·lectiu, per als homes, que realment són els que tenen un percentatge major ara mateix a les presons? Veu com no té sentit el que estic dient, com vostè diu amb el cap? El mateix que el que vostè diu amb les persones que no tenen la nacionalitat espanyola.

Cal rigor. Calen polítiques integrals de seguretat. Calen polítiques socials. I cal millorar, efectivament, tot el conjunt del sistema penal –polícia, sistema judicial– i continuar treballant perquè continuïn baixant les dades de delictes a Catalunya, com ja està passant.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer i Pareja

Gràcies. Bé, com vostès sempre demostren, aquí no es dona el premi a qui diu la resposta correcta o a qui diu la veritat; de fet, es dona el premi a qui ven millor la moto, malgrat que menteixi una vegada darrere una altra. I és que, si parléssim de dades reals, el *facherío* aniríeu perdent de carrer, perquè els números són clars. La delinqüència ha baixat a Catalunya. El 2011 hi havia setanta-tres delictes per cada mil habitants –setanta-tres–; el 2024, seixanta-sis, una reducció del deu per cent. I, d'aquests, han passat d'un cinc per cent a un dotze per cent les estafes informàtiques. És a dir, per tant, hi ha uns nous delictes que no hi eren el 2011, que ara hi són i que creixen.

Més dades. Els delictes violents s'han reduït entre el 2011 i el 2024 un set per cent. Més dades. Hi ha una clara relació entre índex de criminalitat i turisme. Hi ha una relació molt clara: als municipis més turístics hi ha més delictes. Prohibim el turisme, senyors i senyores de VOX? Canviem de model? A que no?

Més dades. Parlem amb relació a l'augment del feminisme en la societat i l'augment de les denúncies de delictes i abusos sexuals. La correlació és directa. I vostès, amb les seves polítiques de negar el patriarcat, de negar el masclisme, segurament acabarien reduint les denúncies per agressions sexuals; no perquè no es produïssin, no perquè no hi seguissin sent, sinó perquè les dones no les denunciarien. I així, amb totes les polítiques que vostès plantegen respecte a la criminalitat, que és amagar sota una catifa els delictes i el que està passant a la societat.

I dades amb relació a la pobresa i l'entrada a presó. Des de quan els rics van a la presó? Des de quan? Si ho sabem tots, ho sabem de sempre. L'han de fer molt grossa, perquè vagin a la presó. A la presó hi van els pobres, i això ho sap tothom a la nostra societat. Per tant, qui va a la presó són els pobres, perquè els rics l'heu de fer molt grossa per entrar a la presó. Molt grossa, l'heu de fer. Perquè pagant sempre us salveu d'entrar al «talego».

I també..., bé, és una llàstima que la marquesa de Ripoll hagi marxat, suposo que avui ja ha fet les hores i marxa. (*Remor de veus.*) En tot cas, dir-li que per repetir els vídeos de sempre, doncs, podria prémer el *play* i no caldria que es presentés al Parlament ni els dies de ple, i

així seguiria amb aquest «xollo» de cobrar i cobrar i cobrar sense presentar-se mai al Ple. Sembla que ha vingut cinc minuts, però ja ha fotut el camp. (*Alguns aplaudiments.*)

I, mirin, un exemple molt clar dels rics i de les agressions sexuals i de demanar l'expulsió. Han demanat l'expulsió de Dani Alves? Creuen que Dani Alves era culpable? El van absoldre. Per què creuen que el van absoldre? Pel patriarcat i perquè té calés. Els rics no els hi molesten, tinguin el color de pell que tinguin. Els hi molesten els pobres. I punt.

I, dit això, malgrat vostès, malgrat les seves pretensions, malgrat l'extrema dreta i el feixisme que volen portar endavant, a nosaltres no ens veuran tancant files amb una democràcia buida, amb una democràcia injusta, amb una democràcia desigual, d'uns governs grisos que es diuen «d'esquerres» i que no s'atreveixen a tirar endavant cap mesura real per acabar amb la inseguretat, la inseguretat que genera la precarietat, l'expulsió de barris i pobles pel preu de l'habitatge, la crisi ecològica i la repressió policial. Una democràcia tan buida que permet que a l'Estat espanyol es dispari un vint-i-u i mig per cent la riquesa de multimilionaris, amb quasi 182.000 milions d'euros d'augment, mentre 2 milions de catalans i catalanes es troben en situació precària en l'habitatge; un tretze per cent viu amuntegat en habitatges i es troba en pobresa greu; una de cada cinc persones viu en situació d'exclusió residencial, 1 milió i mig de persones a Catalunya. I això és el que han provocat també els seus governs, que anomenen «d'esquerres», aquí i a l'Estat, i també el Govern anterior, òbviament.

I aquestes són les veritables dades, aquesta és la veritable realitat que fa de benzina per a l'odi i per a l'extrema dreta. La volen combatre? Doncs menys dades, més expropiar els rics, més plantar cara on cal a l'extrema dreta. I, si pot ser, no esperin el proper CEO. Per tant, menys electoralisme barat i més actuar amb principis.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Christian Soriano García.

Christian Soriano García

«Deportarem els estrangers que amenacin la nostra seguretat.» «La immigració descontrolada debilita la identitat de la nostra nació.» «Expulsarem els immigrants que posin en perill l'estabilitat social.» (*Alguns aplaudiments.*) No pateixin, que ara, quan segueixi la intervenció, no els hi farà tanta gràcia. Deuen pensar, diputats i diputades, que aquestes al·lusions les fan els grups polítics que s'han donat per al·ludits de la bancada dreta d'aquest hemicicle, però ja els hi aventuro que aquestes frases..., saben qui són els seus autors? Hitler,

Mussolini i Franco. (*Aplaudiments.*) Revisin els llibres d'història, perquè les frases que vostès han aplaudit avui en seu parlamentària són frases que van ser expressades per militars, per dictadors i per autoritaris del segle XX. No m'ha fet falta ni haver de lligar el discurs, que simplement vostès ja s'han delatat. (*Remor de veus.*)

Però anem ara a la següent part, que crec que és la més important, no? Perquè vostès, de manera repetida, com feien... (*remor de veus*), fan avui les extremes dretes el mateix que feien els règims autoritaris al segle anterior, que és intentar vincular de manera repetida i de manera constant immigració amb inseguretat. Això és el que ens diuen els llibres d'història. I la pregunta és: per què? Per racisme? No ho crec. Per odi al diferent? Tampoc. Per rebuig a una religió? En absolut. Ho fan per interès. I ho fan per interès perquè apliquen el que s'anomena el «cercle de la confusió de classe», una eina ultra que ja s'utilitzava al segle passat que serveix per enganyar les classes treballadores i per buscar un culpable a qui atribuir totes les responsabilitats que no volen que s'atribueixin als rics.

I aquest cercle, com funciona? Primer, aprofitar el sentiment, el patiment, i també poder acréixer un sentiment de negativitat, de por, d'exclusió que pugui tenir la classe treballadora. Segon, aprofitar-se d'aquest sentiment per identificar un culpable i trobar en l'immigrant el responsable de tots els problemes que tingui el país. I tercer, una vegada ens tenen enfadats i una vegada han trobat qui és el nostre culpable, ens barallen..., que ens enfonsem i ens barallem entre nosaltres per discutir, per veure qui és menys pobre, en comptes d'assenyalar el ric que cada dia és més ric a costa nostra. (*Alguns aplaudiments.*)

Aquesta gent ens diuen que si hem de pagar sis-cents euros per malviure en una habitació és culpa de l'immigrant, però no ens expliquen que en aquest país hi ha 1 milió d'habitatges en mans dels grans empresaris. Aquesta gent ens diu també que si no tenim trenta mil euros per pagar l'entrada d'un pis és culpa de l'immigrant, però no ens expliquen que un u per cent de milionaris d'aquest país concentra el vint-i-dos per cent de la riquesa total. I ens expliquen i ens diuen també que si la compra setmanal del Mercadona ha pujat a cent vint euros setmanals i no te la pots permetre és culpa de l'immigrant, però no t'expliquen que Fernando Roig ha a pujat un quaranta per cent els preus en els darrers anys mentre es posa a les butxaques 1.800 milions d'euros anuals de beneficis.

Vostès, senyors de VOX, assenyalen el que no n'és responsable per poder alliberar el poderós d'aquesta situació. I el responsable d'aquesta situació no es diu Mohammed, sinó Aznar (*alguns aplaudiments*); no es diu Ayub, sinó Roig, i no es diu Abdel, sinó Botín. Perquè ens diuen que els immigrants són una amenaça per a aquelles persones que menys tenen, ens diuen que els immigrants són enemics responsables de l'augment de la inseguretat –ja

els hi he dit que no els agradaria com seguia el discurs, però no m'han fet cas (*rialles*), però bé—, i vostès el que intenten és assenyalar el vulnerable per eximir el responsable.

Per això aquí parlem d'immigrants que ocupen, però no de constructores que es forren. I per això aquí parlem d'immigrants que ens treuen la feina, però no d'empreses que ens exploten. I per això aquí parlem d'hospitals que col·lapsen els immigrants, però no de governs de dreta que privatitzen els hospitals, on ens juguem la sanitat i ens juguem la vida dia sí dia també. (*Alguns aplaudiments.*) Vostès intenten assenyalar el feble per protegir el poderós. I precisament per això parlen de barris treballadors, quan no els han trepitjat en sa vida, i els utilitzen només com a platós per als seus vídeos a TikTok; parlen també de protegir les dones, quan neguen la violència masclista, i parlen de protegir el Cos de Mossos d'Esquadra, quan fins fa dos dies defensaven eliminar el Cos d'agents de Mossos d'Esquadra.

Aquí, miri, senyor Macián, li contesto, que deia: «Senyora consellera, avisi i vagin preparant el *kit* de seguretat.» Sap com es diu el *kit* de seguretat dels catalans i les catalanes? Cos d'agents de Mossos d'Esquadra. I vostè avui, que parla tant de seguretat i que parla tant de dades, avui que baixen les dades, hauria de sortir a aquest faristol a agrair la feina dels Mossos d'Esquadra i posar en valor les forces i cossos de seguretat de l'Estat i el Cos d'agents de Mossos d'Esquadra que vetlla per la nostra seguretat cada dia. I vostè això no ho fa, ni ho ha fet avui. I és una vergonya que vostè defensi la seguretat però no les persones que es deixen la vida i l'ànima per defensar aquesta seguretat.

I a la senyora Orriols, que veig que encara..., fins que no toqui el timbre no vindrà, només dir-li una coseta molt clara, i és que compte amb parlar tant d'enquestes, perquè en aquest Parlament s'hi asseia una persona que es deia Albert Rivera que les enquestes deien que seria president del Govern i avui és a casa seva. Que vigili que no se li entravessin les enquestes del CEO, a la senyora Orriols. (*Alguns aplaudiments.*)

Així doncs —i acabo—, senyors de VOX, un missatge molt clar: hi ha vida més enllà de l'algoritme, es diu «vida real». I a la vida real, als carrers i barris d'aquest país, és on els alcaldes i alcaldesses es deixen la pell per solucionar els problemes de la nostra gent, perquè només lo públic salva el poble i perquè en aquest país som més qui defensem la democràcia, els valors democràtics i la Catalunya segura que tots i totes volem.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar-se sobre l'esmena, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidente. Señora Orriols, mire, cuando usted militaba en las Juventudes de Esquerra Republicana, nosotros ya denunciábamos el fenómeno de las bandas latinas. *(Remor de veus.)* Miente usted descaradamente cuando dice que avalamos la invasión migratoria dependiendo de donde venga, aunque es evidente que la inmigración promovida por todos ustedes, por los separatistas, es aún más imposible de integrar.

Nuestro presidente, Santiago Abascal, ha sido muy claro: en España ya no cabe ni uno más. Porque, como hemos explicado muchas veces, ninguna inmigración masiva es asumible, especialmente si viene de países con fenómenos criminales desbordados, como llevo, por cierto, cinco años defendiendo en esta tribuna. Y recuerde también que en las manifestaciones del «Volem acollir» nosotros no estábamos, estaban todos los partidos con los que usted dice que haría piña antes que con nosotros.

Bien, a la diputada de Junts..., ha dicho que su padre era malagueño; oiga, su padre no emigra, su padre se traslada de domicilio. Yo creo que es fácil de entender. *(Alguns aplaudiments.)*

Mire, al señor Soriano. Yo entiendo, señor Soriano, que a usted le encante promover la inmigración masiva, porque luego va usted y el alcalde Kenneth Martínez a las mezquitas del Vendrell, ¿verdad?, a decirles a los inmigrantes que tienen que votar socialista. Cualquier día le vamos a ver a usted aquí con una chilaba y hablando árabe en esta tribuna. *(Alguns aplaudiments.)*

Y, señor Pellicer, mire, a usted le voy a decir cómo se arregla la seguridad en Cataluña con dos acrónimos: menos CUP y más CIE.

Muchas gracias.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 16, 17, 18, 19, 20 i 21 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

La diputada Lorena Roldán demana la paraula. *(Lorena Roldán Suárez intervé sense fer ús del micròfon.)* Teòricament hauria de funcionar, el micro. Si vol provar el del costat...

Lorena Roldán Suárez

Ara, ara sí. Gràcies, president. M'avanço. És només per demanar, quan arribi la votació del punt 18, la lectura del punt número 1 amb els subpunts.

El president

Amb tots els subpunts? (*Veus de fons.*) Molt bé.

El senyor Garriga Doménech demana la paraula.

Joan Garriga Doménech

Per demanar, de la moció número 21, lectura del punt número 6.

Gràcies.

El president

Molt bé.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el marc de coordinació, cooperació i col·laboració entre el Departament de Drets Socials i Inclusió i els ens locals (continuació)

302-00174/15

Doncs comencem amb la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el marc de coordinació, cooperació i col·laboració entre el Departament de Drets Socials i Inclusió i els ens locals.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, 42 vots en contra i 13 abstencions.

Votem a continuació el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap vot en contra i 13 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, 11 vots en contra i 44 abstencions.

Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 76 vots a favor, 55 vots en contra i cap abstenció.

De manera conjunta, votarem els punts 5, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 82 vots a favor, cap vot en contra i 53 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la modernització del canal d'Urgell (continuació)

302-00175/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la modernització del canal d'Urgell.

Començarem votant de manera conjunta els punts 1, 6 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 120 vots a favor, cap vot en contra i 15 abstencions.

Votem ara, i de manera conjunta també, els punts 2 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 131 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 11 vots en contra i 19 abstencions.

Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 78 vots a favor, 11 vots en contra i 46 abstencions.

Votem a continuació el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 120 vots a favor, 11 vots en contra i 4 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 64 vots a favor, 11 vots en contra i 60 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques amb relació a les dones (continuació)

302-00176/15

Procedim a continuació a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques amb relació a les dones. I, atesa la sol·licitud del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, demano a la diputada i secretària tercera de la Mesa del Parlament, la senyora Rosa Maria Ibarra, que faci lectura del punt 1 d'aquesta moció.

La secretària tercera

«El Parlament de Catalunya constata que:

»a. Les agressions sexuals amb penetració han augmentat un vint-i-dos per cent més a Catalunya durant el primer semestre de 2025, segons el balanç de criminalitat del Ministeri de l'Interior.

»b. En els darrers cinc anys, s'han consumat a Catalunya dotze matrimonis forçats més vuitanta en grau de temptativa, d'acord amb dades del Cos de Mossos d'Esquadra.

»c. En els últims deu anys s'han detectat disset menors d'edat víctimes de mutilació genital a Catalunya més cent vint casos en grau de temptativa, segons dades de la Generalitat.»

El president

Moltes gràcies.

Votem de manera conjunta els punts 1.a, 1.b i 1.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem conjuntament els punts 2.a, 2.b, 2.c i 2.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 17 vots a favor i 11 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (continuació)

302-00177/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge.

Votem de manera conjunta els punts 1, 4, 5 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

Conjuntament també, votem els punts 2, 10, 11, 12.a i 12.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

Conjuntament, votarem els punts 6 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 17 vots a favor i 46 abstencions.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 50 vots a favor i 13 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 11 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la mobilitat
(continuació)**

302-00178/15

A continuació votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la mobilitat.

Té un únic punt i, per tant, votarem la moció de manera conjunta.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat aprovada per 105 vots a favor, 10 vots en contra i 20 abstencions.

**Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a
revertir la realitat delinqüencial (continuació)**

302-00179/15

(*Veus de fons.*) Senyor Cid, si us plau... Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per revertir la realitat delinqüencial.

Comencem votant els punts 1 i 8.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

Abans de votar la resta de punts d'aquesta moció, demano a la diputada i secretària quarta de la Mesa, la senyora Judit Alcalá, que procedeixi a llegir el punt 6 d'aquesta moció.

La secretària quarta

«Que la consejería de Interior y Seguridad Pública publique en adelante el origen de los detenidos en todos los tipos penales en el balance de seguridad y actividad policial, así como en las notas de prensa de los Mossos d'Esquadra, tal y como han acordado otros gobiernos regionales.»

El president

Votem, doncs, la resta de punts de la moció, que són el 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8.a, 8.b i 8.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a tres quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts.